L. MARIE ADELINE

S.E.C.R.E.T

Traducere din limba engleză şi note de MIHNEA GAFIŢA

CHELNERIŢELE SE PRICEP să citească limbajul trupului. La fel şi nevestele care au trăit sub acelaşi acoperiş cu beţivani furioşi. Iar eu fusesem şi una, şi alta – nevastă paisprezece ani şi chelneriţă timp de aproape patru. O parte din treaba mea era să ştiu ce voiau clienţii, uneori înainte să ştie chiar şi ei. Mă pricepeam să fac treaba asta şi cu bărbatu-meu, fostul, adică să anticipez exact ce voia, încă din clipa în care-l vedeam intrând pe uşă. Dar, de câte ori încercam să-mi aplic şi mie această pricepere, să-mi anticipez propriile nevoi, nu reuşeam.

Nu plănuisem să mă fac tocmai chelneriţă. Cine-şi face asemenea planuri? Slujba de la Cafe Rose mi-am găsit-o după ce-a murit fostul meu. În următorii patru ani, am trecut de la durere la mânie şi pe urmă la un fel de stare de suspensie amorţită – am servit la mese. Am stat după oameni, am aşteptat să treacă timpul, să-mi treacă viaţa. Ce-i drept, nu pot să spun că nu-mi plăcea slujba în sine. Când lucrezi într-un local cum era Cafe Rose pe-atunci, într-un oraş ca New Orleans, ai parte de clienţii tăi fideli, de preferaţii tăi şi de câţiva cu care te pricopseşti pentru că nu-i vor colegele. Dell nu putea suferi să-i servească pe excentricii locului, pentru că-i dădeau bacşişuri de mizerie. În schimb, eu ascultam, fără să vreau, cele mai grozave poveşti. Aşa c-am făcut un schimb: aveam eu grijă de excentrici şi de muzicieni, dacă-i servea ea pe studenţi sau pe oricine venea cu copii în braţe sau în cărucioare.

Perechile erau clienţii mei preferaţi, fără îndoială, şi o anumită pereche mai mult decât toate celelalte. Poate că pare curios dacă spun aşa ceva, dar, de câte ori îi vedeam intrând, simţeam fiori pe şira spinării. Femeia să fi avut spre patruzeci de ani şi era frumoasă aşa cum sunt unele

franţuzoaice – pielea netedă, părul scurt şi, totuşi, cu un aer indiscutabil feminin. Tipul cu care venea întotdeauna, bărbatul ei, avea o faţă sinceră şi părul şaten tuns perie mică. Era înalt, zvelt şi flexibil şi, mi se părea mie, puţin mai tânăr decât ea. Nici unul, nici celălalt nu purtau verighete, aşa că nu puteam şti sigur care era cu adevărat relaţia dintre ei – dar era ceva intim, oricare ar fi fost. Arătau întotdeauna de parcă s-ar fi întors chiar atunci de la o partidă de amor îndrăcit ori se-ndreptau către ea, după un prânz luat în grabă.

De fiecare dată, după ce se aşezau pe scaune, urma un ritual: bărbatul îşi proptea coatele pe masă şi-i arăta ei amândouă palmele desfăcute. Femeia stătea puţin, după care îşi punea şi ea coatele delicat pe masă, aproape lipite de ale lui, şi-şi desfăcea şi ea palmele, ţinându-le faţă-n faţă cu ale lui, la un deget depărtare unele de altele, de parcă o forţă misterioasă i-ar fi împiedicat să şi le atingă – dar asta numai o secundă sau două, până când ar fi riscat să devină caraghioşi sau să-i vadă oricine altcineva în afară de mine. Pe urmă, îşi întrepătrundeau degetele. El îi săruta ei vârfurile fiecărui deget, aliniate de-acum pe dosurile palmelor lui, unul câte unul şi întotdeauna de la stânga spre dreapta. Ea îi zâmbea. Tot acest ritual se desfăşura destul de repede, prea repede pe gustul meu, după care îşi descleştau mâinile şi treceau la studiat meniul. Urmărindu-i cu privirile – sau încercând să-i urmăresc, fără să pară că mă holbam –, parcă mă cuprindea o dorinţă demult uitată, profundă. Simţeam ce simţea şi femeia de la masă, de parcă mâna lui pe mine m-ar fi mângâiat pe mână, pe încheietură, pe braţ.

Viaţa pe care o trăisem nu-mi oferise asemenea plăceri. Nu eram obişnuită cu tandreţea. Nici cu dorinţa intensă. Fostul meu bărbat, Scott, ştia să fie bun şi generos când era treaz, dar către sfârşitul vieţii, când băutura îi pusese deja laţul de gât, era oricum, numai aşa nu. După moartea lui, am plâns pentru toată suferinţa de care avusese parte şi pentru toată cea pe care o provocase, dar nu i-am simţit lipsa câtuşi de puţin. Ceva mi se atrofiase pe dinăuntru, după care murise de-a binelea şi, cum-necum, au trecut cinci ani fără să mi-o trag. Cinci ani. De multe ori m-am gândit la tot acest celibat accidental şi mi l-am imaginat ca pe un câine bătrân şi costeliv, care n-avea nimic altceva de făcut, decât să se

ţină după mine. Cinci-Ani venea cu mine peste tot, călcând parcă pe vârfuri, cu limba scoasă şi bleagă. Dacă probam haine, Cinci-Ani stătea culcat şi gâfâia în cabina de probă, iar în ochii lui se citea bătaia de joc faţă de încercarea de a mă face să arăt mai drăguţă într-o rochie nouă. Cinci-Ani se aşeza comod, făcut covrig la picioarele mele, sub orice masă, la orice întâlnire fâsâită la care mă duceam.

Nici o întâlnire la care m-am dus n-a fost începutul vreunei relaţii care să însemne ceva. La treiş'cinci de ani, ajunsesem să cred că pentru mine, una, era un „capitol" definitiv încheiat. Să fiu dorită, să fiu râvnită, aşa cum bărbatul de la masă o dorea pe femeia din faţa lui – pentru mine era ceva ca dintr-un film străin, într-o limbă de care nici nu auzisem, cu o subtitrare pe care nu reuşeam s-o urmăresc, fiindcă era din ce în ce mai înceţoşată.

— A treia întâlnire, a şuşotit şeful meu, făcându-mă să tresar.

Stăteam chiar lângă Will, în spatele galantarului cu patiserii, unde el ştergea paharele de stropii de apă de la clătire.

Observase că mă uitam la perechea respectivă. Iar eu îi observasem lui braţele, aşa cum făceam întotdeauna. Purta o cămaşă cu model în carouri, cu mânecile suflecate până la coate, aşa că-i vedeam braţele musculoase şi părul fin de pe ele, care arăta ca decolorat de soare. Cu toate că nu eram decât prieteni, din când în când parcă mă înfiora cu cât mi se părea de sexy, şi asta cu atât mai mult, cu cât el părea să nu-şi dea seama câtuşi de puţin.

— Poate chiar a cincea întâlnire, nu crezi? a continuat Will. Nu atât aşteaptă femeile până se bagă-n pat cu tipul cu care ies în oraş?

— N-am de unde să ştiu.

Will şi-a dat ochii albaştri peste cap, uitându-se la mine. Era sătul de cât mă plângeam eu că nu ieşeam niciodată la întâlniri.

— Ăştia doi sunt aşa din prima zi, i-am spus, uitându-mă iar la perechea de la masă. Nu există decât unul pentru altul.

— Şase luni, mai mult nu le dau, a zis Will.

— Cinicule, i-am întors-o eu, scuturând din cap.

De multe ori făceam treaba asta, ne-apucam de speculaţii pe marginea relaţiei ipotetice dintre doi clienţi. Aveam şi noi ritualul nostru, ca să ne

treacă timpul mai uşor.

— Bine, atunci uită-te la ceilalţi doi de colo. Îl vezi pe tataie ăla care împarte o farfurie de midii cu juna din faţa lui? a zis Will, arătându-mi discret, numai din bărbie, o altă pereche.

Mi-am lungit gâtul, încercând să nu mă holbez prea vizibil. Era un bărbat ceva mai în vârstă, cu o femeie mult mai tânără decât el.

— Pun pariu c-a ieşit cu fata prietenului cel mai bun, a zis Will, pe un ton şi mai şoptit. Ea e proaspătă absolventă şi vrea să-şi facă stagiatura la firma lui de avocatură. Dar, dacă tot a împlinit douăş'unu de ani, poate şi el să-i facă liniştit avansuri.

— Pfff! Dar dacă nu-i decât fata lui?

Will a ridicat din umeri. Eu mi-am rotit privirile peste sală, care era surprinzător de aglomerată pentru o după-masă de marţi. I-am făcut semn spre o altă pereche, de la o masă din colţ, care tocmai îşi terminaseră prânzul.

— Ia uite, îi vezi pe-ăia doi?

— Mda…

— Cred că sunt pe punctul de-a se despărţi, am zis eu, la care Will mi-a aruncat o privire de parcă m-aş fi aventurat prea departe în lumea fanteziilor. Dar am insistat: Aproape că nu se uită deloc unul la altul, iar el a fost singurul care a comandat şi desert. Le-am dus oricum două linguriţe, dar el nu i-a oferit ei nici măcar o înghiţitură. Semn rău.

— Întotdeauna-i semn rău. Orice bărbat ar trebui întotdeauna să-şi împartă desertul, a zis el, făcându-mi cu ochiul. N-am avut ce face şi am zâmbit. Auzi, poţi să termini tu de şters paharele? Eu trebuie să mă duc s-o iau pe Tracina. Cică iar i s-a stricat maşina.

Tracina era chelneriţa din tura de noapte, cu care Will ieşea de mai bine de un an, după ce mă invitase pe mine şi nu se alesese cu nimic. La început, mă simţisem flatată de interesul pe care mi-l arăta, însă nu eram în situaţia de a profita de ocazie. Simţeam nevoia unui prieten mai mult decât îmi doream să ies cu şeful meu. Plus că pătrunseserăm, până la urmă, atât de adânc în zona prieteniei, încât, oricât de mult m-ar fi atras, nu avusesem nici o problemă în a menţine lucrurile strict platonice. Cu excepţia unui singur caz, când îl găsisem lucrând până mai târziu în biroul

lui din spate, cu nasturele de sus al cămăşii descheiat, cu mânecile tot aşa, suflecate, şi trecându-şi degetele prin părul des şi sur. Chiar şi atunci, însă, m-am scuturat şi-am scăpat de sentimentul pe care mi-l trezise.

Pe urmă, el a început să iasă cu Tracina. L-am şi acuzat odată c-o angajase numai ca s-o poată scoate în oraş.

— Şi, dacă ar fi aşa, ce? mi-a întors-o el. Ăsta-i unul dintre puţinele privilegii, când eşti patron.

După ce am terminat de şters paharele, am scos nota de plată a perechii mele şi m-am îndreptat lungind pasul spre masa lor. Atunci am observat pentru prima oară brăţara de la mâna femeii, un lanţ destul de gros de aur, de care atârnau nişte amulete mici, tot de aur.

Atât de neobişnuită era… de un galben palid, cu un finisaj mat. Amuletele aveau gravate pe o parte numerale romane, iar pe cealaltă parte cuvinte pe care nu reuşeam să le disting. Erau cel puţin zece amulete prinse de lanţ. Bărbatul părea şi el captivat de acea bijuterie. Îşi trecea degetele printre amulete, în timp ce-i mângâia femeii încheietura şi braţul cu amândouă mâinile. Avea o apucătură aşa… fermă, posesivă, care m-a făcut să simt un nod în gât şi o zvâcnire mai mult decât plăcută în spatele buricului. Cinci-Ani.

— Ia uitaţi aici!, am zis eu, simţind că mi se-nălţa vocea cu-o octavă.

Le-am strecurat nota de plată pe o porţiune de masă care nu era acoperită de coatele şi braţele lor. Au părut surprinşi de prezenţa mea.

— A! Mulţumesc!, a zis femeia, îndreptându-se de spate.

— A fost în regulă totul?, i-am întrebat, deşi mă simţeam, nu ştiu de ce, stingheră în compania lor.

— Perfect, ca-ntotdeauna, mi-a răspuns ea.

— A fost foarte bine, mulţumim, a ţinut să adauge bărbatul, căutându-se de portofel.

— Lasă-mă pe mine, de astă-dată. Întotdeauna plăteşti tu – şi femeia s-a aplecat într-o parte, şi-a scos portofelul din poşetă şi mi-a întins un card de credit. De-atâtea mişcări, i-a zornăit brăţara. Uite-aici, scumpo.

Adică era de vârsta mea şi-mi spunea „scumpo”?! îi scăpase, pur şi simplu, de câtă încredere avea în ea. Când am luat cârdul de credit, mi s-a părut că-i vedeam în ochi o umbră de preocupare. Să fi observat că aveam

pete pe bluza cafenie de la uniformă? Cea pe care o purtam întruna, pur şi simplu pentru că se potrivea la culoare cu mâncarea de care o tot pătam, nu ştiu nici eu cum? Brusc, am devenit conştientă de cum arătam. Şi mi-am dat seama că nu eram deloc machiată. Aoleu, Doamne!, şi pantofii – maro şi fără toc. Dresuri n-aveam – doar şosetuţe până la glezne, dacă vă puteţi închipui aşa ceva! Ce se-ntâmplase cu mine? Când apucasem să mă transform într-o asemenea troală îmbătrânită prematur?

Îmi ardeau amândoi obrajii în timp ce mă îndepărtam, după ce vârâsem cârdul de credit în buzunarul din faţă al şorţului. M-am dus glonţ la toaletă, ca să-mi dau cu apă rece pe faţă. Mi-am netezit şorţul şi m-am uitat în oglindă. Purtam haine cafenii, pentru că erau practice. Nu puteam să port rochie, doar eram chelneriţă. Cât despre coada neglijentă în care-mi ţineam părul strâns… aşa scria în regulament: părul se poartă strâns la spate. Presupun c-aş fi putut să mi-l pieptăn tot aşa, pe spate, dar mai neted, şi nu să-l adun cum nimeream şi să mi-l strâng într-un elastic, de parc-ar fi fost un snop de sparanghel. Şi pantofii – aveam încălţările unei femei care nu-şi bătuse prea tare capul cu propriile-i picioare, cu toate că mi se spusese cât de frumoase îmi erau. Şi, ce-i drept, nu-mi mai făcusem o manichiură profesionistă din noaptea dinaintea măritişului. Dar toate lucrurile astea erau pierdere de bani. Şi totuşi, cum de mă lăsasem s-ajung într-un asemenea hal? îmi îngăduisem în mod oficial să decad. Cinci-Ani zăcea grămadă, rezemat de uşa toaletei şi extenuat. M-am întors la masa celor doi cu cârdul de credit şi bonul de casă, evitând să-i privesc în ochi şi pe unul, şi pe celălalt.

— Lucraţi aici de mult?, m-a întrebat bărbatul, în timp ce femeia semna pe bon.

— De vreo patru ani.

— Sunteţi foarte bună în ceea ce faceţi.

— Mulţumesc – iar mi s-au încins obrajii.

— Ne revedem săptămâna viitoare, mi-a spus femeia. Zău că m-am îndrăgostit de localul ăsta vechi.

— Nu mai este el chiar ce era.

— E perfect pentru noi, a insistat ea, întinzându-mi bonul de casă şi făcându-i bărbatului ei cu ochiul.

M-am uitat la semnătura ei, aşteptându-mă să văd ceva interesant, cu înflorituri. Scria simplu şi mărunt: Pauline Davis, ceea ce, pe moment, a avut darul să-mi dea un sentiment de siguranţă.

I-am urmărit pe cei doi din priviri, în timp ce se ridicau de la masă şi treceau pe lângă celelalte mese, apoi afară, cum s-au sărutat şi au plecat fiecare în altă direcţie. Când a trecut prin faţa vitrinei, femeia s-a uitat înăuntru la mine şi mi-a făcut cu mâna. Trebuie să fi arătat ca o toantă desăvârşită, cum stăteam acolo şi mă holbam la ea şi la bărbatul ei. Prin geamul neşters de praf, i-am făcut şi eu semn cu o mână bleaga.

Transa mi-a fost întreruptă de o doamnă în vârstă, care stătea la masa de alături:

— Doamnei care a ieşit i-a căzut ceva, mi-a spus ea, arătându-mi cu degetul sub masa tocmai eliberată.

M-am aplecat şi am recuperat de sub masă un carneţel de culoare bordo. Arăta uzat şi mi s-a părut moale la pipăit, ca pielea. Pe copertă erau stanţate iniţialele PD cu auriu, acelaşi auriu cu care erau date şi muchiile filelor. L-am deschis cu grijă la prima pagină, căutând adresa ori poate numărul de telefon al Paulinei, dar mi-au căzut ochii din întâmplare pe ce scria: „… gura lui pe mine… niciodată nu m-am simţit aşa de vie… m-a străpuns ca un piron fierbinte… rostogolindu-se peste mine în valuri… m-a culcat peste.

Am închis jurnalul brusc.

— Cred c-o puteţi ajunge din urmă, a zis femeia, molfăind ceva de patiserie.

Atunci am remarcat că-i lipsea un dinte din faţă.

— Probabil că-i prea târziu acum, am zis eu. Îl… păstrez până mai vine. Trece des pe la noi.

Femeia s-a mulţumit să ridice din umeri şi a mai rupt o fâşie din croissant. Am ascuns carnetul în şorţul meu de chelneriţă, de astă-dată simţind cum un fior de pasiune îmi străbătea şira spinării. Cât a mai durat schimbul, adică până a sosit Tracina, cu aerul ei nerăbdător de fetişcană care mesteca întruna gumă şi-şi scutura cârlionţii într-o coadă care-i pornea în sus din vârful capului, carnetul mi s-a părut viu în buzunarul şorţului. Pentru prima dată după foarte multă vreme, New Orleans-ul în

amurg nu mi s-a mai părut un loc aşa de însingurat.

PE DRUMUL SPRE CASĂ, am numărat anii. Trecuseră şase de când Scott şi eu ne mutaserăm de la Detroit la New Orleans, ca să începem o viaţă nouă. Locuinţele erau mai ieftine, iar Scott îşi pierduse de curând şi ultimul serviciu pe care mai putea spera să-l aibă în industria automobilistică. Amândoi ne făceam socoteala că ideea s-o luăm de la capăt într-un alt oraş, care tocmai încerca să se reconstruiască după uragan[1], putea fi numai bună pentru o căsnicie care spera să facă şi ea cam acelaşi lucru.

Ne-am găsit o căsuţă simpatică, vopsită în albastru, pe strada Dauphine din cartierul Marigny, unde colcăia de tineri ca şi noi. Am avut un strop de noroc şi eu mi-am găsit o slujbă de asistent veterinar la un adăpost pentru animale din Metairie. Scott, în schimb, a dat cu piciorul mai multor posturi de birou, după care a dat cu piciorul şi ultimilor doi ani de abstinenţă, după o noapte întreagă de băut, care s-a transformat într-un chef monstru de două săptămâni. După ce m-a plesnit a doua oară în doi ani, am ştiut că totul se terminase. Brusc, mi-am dat seama de cât efort făcuse ca să se abţină să mă mai lovească, după acel prim pumn de beţiv, pe care mi-l trăsese peste faţă. M-am mutat la câteva străzi depărtare, într-un apartament de trei camere, primul şi singurul care mi-a fost arătat.

Într-o seară, după câteva luni, Scott m-a sunat să mă întrebe dacă voiam să ies cu el, să ne întâlnim la Cafe Rose şi să-şi ceară iertare pentru felul în care se purtase – iar eu am acceptat. Se lăsase de băutură, mi-a spus, de astă-dată pentru totdeauna. Dar scuzele lui mi s-au părut nesincere, iar felul de a fi, în continuare dur şi defensiv. Până am terminat masa, eu abia mă mai ţineam să nu plâng, iar el se ridicase de pe scaun, şuierând câteva ultime scuze peste capul meu aplecat:

— Vorbesc serios, Cassie. Ştiu că tu nu mă crezi că-mi pare rău, dar, în sufletul meu, nu trece zi în care să nu regret ce ţi-am făcut. Nu ştiu cum să te fac să treci peste asta, mi-a spus şi a ieşit ca o furtună.

---

[1] Uraganul Katrina, care a devastat oraşul New Orleans în 2005.

Bineînţeles, m-a lăsat pe mine să achit nota de plată.

Când să ies şi eu, mi-au căzut ochii pe anunţul că se căuta o chelneriţă pentru tura de zi. De mult mă gândisem să renunţ la serviciul de la clinica veterinară. Acolo, plimbam căţeii şi aveam grijă de pisici în tura de după-masă, dar, cum nu prea se găseau doritori să adopte animalele rătăcite după uraganul Katrina, treaba mea consta, mai degrabă, în a rade blana de pe dosul picioarelor slăbănoage ale unor biete fiinţe altfel sănătoase, pregătite pentru eutanasiere. Nu-mi mai plăcea deloc să merg la serviciu în fiecare zi. Nu mai suportam să mă uit în toţi acei ochi trişti şi obosiţi. În aceeaşi seară, am completat cererea pentru postul de la Cafe Rose.

În aceeaşi noapte, pe o şosea din apropiere de Parlange ploua cu găleata, iar Scott a plonjat cu maşina în Râul Fals şi s-a înecat.

M-am întrebat ce fusese, oare, accident sau sinucidere, în schimb – şi din fericire pentru mine –, compania noastră de asigurări nu şi-a pus problema. Doar nu fusese băut, nu? Şi, de vreme ce se dovedise că parapeţii aveau niturile ruginite, am primit o compensaţie zdravănă din partea administraţiei locale. Dar tot nu mă dumirisem: ce căuta Scott la mama naibii, şi-ncă în toiul nopţii? Atât de tipic pentru el era să-şi facă o ieşire grandioasă din scenă, care să mă lase pe mine copleşită de sentimentul vinovăţiei. Nu m-am bucurat să-l văd mort. Dar nici nu m-am întristat. Şi de-atunci am rămas aşa, în starea aia de suspensie amorţită.

La două zile după ce m-am întors cu avionul de la Ann Arbor, de la înmormântare – unde am stat singură, pentru că familia lui Scott dădea vina pe mine pentru moartea lui –, am primit un telefon de la Will. În primul moment, vocea lui m-a întors pe dos, atât de bine semăna la timbru cu a lui Scott, mai puţin sâsâitul.

— Sunteţi cumva Cassie Robichaud?

— Eu sunt. Cu cine vorbesc?

— Mă numesc Will Foret. Patronul de la Cafe Rose? Ăăă… Ne-aţi lăsat o cerere de angajare săptămâna trecută. Căutăm pe cineva care să poată începe imediat în tura de mic-dejun şi prânz. Ştiu că nu aveţi prea multă experienţă, dar eu am simţit un fior pozitiv din partea dumneavoastră când ne-am întâlnit, zilele trecute, şi…

Un fior pozitiv?!

— Când ne-am întâlnit?

— Păi… ăăă… când ne-aţi lăsat cererea de angajare.

— Mă iertaţi, sigur că da, ţin minte. Da, sigur. Aş putea să vin de joi.

— Foarte bine joi. Să zicem pe la zece-treizeci? Să v-arăt ce şi cum.

Patruşopt de ore mai târziu, dădeam şi mâna cu Will, şi din cap când a fost vorba să recunosc: nu, nu mi-l aminteam – atât de întoarsă pe dos fusesem în seara cu pricina. Acum glumim pe tema asta („Sigur că da, te-am dat pe spate de-a binelea cu prima impresie pe care ţi-am făcut-o, că nici nu mă ţii minte"), dar atunci eram cu minţile atât înceţoşate după cearta cu Scott, c-aş fi putut să stau de vorbă şi cu Brad Pitt şi să nu fi băgat de seamă. Aşa că, întâlnindu-mă iarăşi cu Will, am rămas mută văzând cât de nepretenţios de arătos era.

Will nu mi-a promis cine-ştie-ce salariu grozav; Cafe Rose este amplasat puţin mai spre nord faţă de vadurile cele mai bune şi nu e deschis noaptea. Ceva despre o extindere la etaj a pomenit el, dar până atunci mai erau ani buni.

— Cei mai mulţi care-şi fac veacul şi mănâncă la noi sunt de prin jur. Tim şi băieţii de la magazinul de biciclete al lui Michael. O droaie de muzicieni. Câţiva pe care o să-i găsiţi dormind pe pragul uşii, pentru c-au stat şi-au cântat în faţa vitrinei noastre toată noaptea. Personaje din zonă, cărora le place să-şi omoare timpul. Dar toţi beau cafea cu nemiluita.

— Sună bine.

Pregătirea mea pentru noua slujbă a constat, din partea lui Will, într-un tur al localului făcut cam fără chef, în care mi-a arătat maşina de spălat vase şi cea de făcut cafea şi mi-a bombănit instrucţiuni despre cum se foloseau, plus unde ţinea ustensilele de curăţenie.

— Municipalitatea zice că trebuie să purtaţi părul strâns la spate. Afară de asta, nu ştiu de alte pretenţii. Uniforme n-avem, dar la ora prânzului se cam aglomerează, aşa că fiţi practică.

— Toată lumea-mi spune că sunt practică, i-am răspuns.

— Am în plan să renovez, mi-a spus el, văzând că observasem o ciobitură într-o dală de gresie de pe jos şi, mai târziu, că un ventilator de tavan se rotea descentrat.

Localul era cam neîngrijit, dar la modul agreabil, şi la doar zece minute de mers pe jos de intersecţia dintre Chartres şi Mandeville, unde locuiam eu. Mi-a povestit că-i spusese Cafe Rose după Rose Nicaud, o fostă sclavă care avea propriul ei amestec de cafele şi-l vindea dintr-o căruţă pe străzile din New Orleans. Will se înrudea cu ea de departe, pe linia maică-sii – aşa mi-a spus.

— Ar merita să vedeţi fotografiile de la reuniunile noastre de familie. Parcă ar fi nişte poze de grup de la Naţiunile Unite. Nu există culoare de piele să nu fie prezentă acolo… Aşa, deci, postul… îl doriţi?

Eu am dat din cap cu entuziasm, iar Will mi-a strâns mâna încă o dată.

După asta, viaţa mea s-a limitat la câteva străzi esenţiale din Marigny. Poate că mai mergeam şi-n Treme, s-o ascult pe Angela Rejean, o prietenă de-a Tracinei, care cânta la restaurantul Maison. Sau colindam prăvăliile de vechituri sau de haine la mâna a doua de pe Bulevardul Magazine. Rar mi s-a întâmplat să ajung mai departe de atât, iar la Muzeul de Artă sau în Parcul Audubon am renunţat de tot să mai merg. Adevărul este – şi poate că sună straniu când spun – c-aş fi putut să-mi trăiesc toată viaţa în acest oraş, fară să văd apa la faţă nici măcar o dată.

Plângeam de zor, în schimb. La urma urmei, Scott fusese primul şi singurul meu bărbat de până atunci. Izbucneam în plâns te-miri-când, în timp ce mergeam cu autobuzul sau în toiul spălatului pe dinţi. Dacă mă trezeam dintr-un somn mai lung şi în dormitor era întuneric, sigur mă podideau lacrimile.

Dar nu-l boceam numai pe Scott. Plângeam şi pentru faptul că-mi irosisem eu aproape cinşpe ani din viaţă numai ascultându-l pe el cum bodogănea întruna şi nimic nu-i convenea. Cu asta şi rămăsesem. Nu ştiam cum să reduc la tăcere vocea veşnic nemulţumită, care, chiar şi acum, în absenţa lui Scott, nu mai înceta să-mi noteze defectele şi să-mi scoată în evidenţă greşelile: Cum se face că nu te-ai înscris şi tu la o sală de forţă? Nimeni nu-şi doreşte o femeie trecută de treiş’cinci de ani. Nu faci altceva decât să te uiţi la TV. Ai putea fi mult mai drăguţă, dac-ai face un efort cât de mic. Cinci-Ani.

M-am dedicat noului meu serviciu. Ritmul îmi convenea de minune. Eram singurii de pe toată strada cu mic-dejun, deşi nimic aparte: ouă în

toate felurile, cârnaţi, pâine prăjită, fructe, iaurt, pateuri, croissant-e. Prânzul nu era nici el pretenţios: supe şi sandviciuri, uneori şi câte un fel de fiertură gen *bouillabaisse*[2], mâncare de linte sau *jambalaya*[3]

, dacă Dell venea mai devreme şi avea chef să-şi pună la bătaie talentele. Oricum, era mai bună bucătăreasă decât chelneriţă, dar nu suporta să stea o zi întreagă în bucătărie.

Eu lucram numai patru zile pe săptămână, de la nouă la patru, uneori şi mai târziu, dacă rămâneam peste program, ca să merg la vreo masă ori într-o vizită cu Will. Dacă Tracina întârzia, serveam eu la mese în locul ei. Nu mă plângeam de nimic. Îmi răceam întruna de lucru.

Aş fi putut câştiga mai bine după-amiaza, dar îmi convenea tura de dimineaţă. Îmi plăcea să curăţ cu furtunul mizeria de peste noapte, de pe trotuarul mâzgos, la prima oră a dimineţii, îmi plăcea să văd mesele din grădină stropite de soare,îmi plăcea să alimentez galantarul de patiserii, în timp ce se fierbea cafeaua şi supa dădea în clocot. Îmi plăcea să-mi număr tacticoasă banii, etalându-i pe una dintre mesele care se bâţâiau, de lângă vitrinele mari. În schimb, ori de câte ori mă îndreptam spre casă, mă cuprindea un sentiment de însingurare.

Viaţa mi s-a ordonat, uşor-uşor, după un ritm constant şi sigur: lucru, casă, citit, dormit. Lucru, casă, citit, dormit. Lucru, film, casă, citit, dormit. N-ar fi trebuit un efort supraomenesc pentru a ieşi din el, dar nu reuşeam, pur şi simplu, să fac vreo schimbare.

Mă gândeam că, după o vreme, aş fi început automat să trăiesc din nou, poate chiar să ies la întâlniri. Mă gândeam că avea să vină o zi magică, în care făgaşul format s-ar fi umplut la loc de la sine şi eu aş fi plonjat înapoi în lume. Ca şi cum aş fi apăsat pe un comutator. Mi-a trecut prin minte să fac nişte cursuri. Să-mi termin studiile. Dar amorţeala mă împiedica să întreprind orice. Alunecam înspre vârsta a doua fără să pot pune frână şi aveam o pisică tigrată şi umflată, Dixie, rătăcită după

---

[2] Un fel de tocană originară din zona Marsiliei, făcută din mai multe specii de peşte, scoici, legume şi condimente

[3] Un fel de tocană de origine creolă, făcută din creveţi, moluşte, crabi, cu legume şi orez.

uragan, care îmbătrânea şi ea odată cu mine.

„Zici că ai o pisică umflată, ca şi cum ea s-ar fi făcut aşa”, îmi reproşa Scott. „Când ai luat-o latine, nu era deloc umflată. Cine a umflat-o, dacă nu tu?” Scott nu se lăsa niciodată impresionat de Dixie şi de mieunatul ei neobosit după mâncare. Eu, în schimb, mă lăsam pisicită mărunt, de fiecare dată, până cedam. Nu aveam voinţă, motiv pentru care, probabil, l-am şi suportat pe Scott atât de mult. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama: nu eram eu de vină că el bea, nici nu puteam să-l opresc, dar nu reuşeam să scap de sentimentul că l-aş fi putut salva, dacă m-aş fi străduit suficient.

Dac-am fi avut un copil, eventual, aşa cum îşi dorea el. Nu i-am suflat o vorbă despre cât de uşurată m-am simţit când am aflat că nu puteam rămâne însărcinată. O soluţie ar fi fost să apelăm la o mamă-surogat, dar costa mult prea mult ca să fie o soluţie viabilă pentru noi şi, slavă Domnului!, pe Scott nu-l încânta ideea unei adopţii. Mi-era clar că nu-mi dorisem niciodată să devin mamă. Dar tot speram să capăt şi eu un scop în viaţă, ceva care să umple locul acela mare şi gol pe care dorinţa de a avea copii nu-l ocupase deloc până atunci.

LA CÂTEVA LUNI DUPĂ CE AM ÎNCEPUT să lucrez la Cafe Rose şi cu mult înainte ca Tracina să-i fure inima, Will mi-a bătut apropouri că putea face rost de bilete la un spectacol mult-aşteptat de la festivalul de jazz. În primul moment, m-am gândit că urma să-mi povestească despre ce prietenă avea de gând să invite cu acele bilete, dar m-am prins imediat că el cu mine voia, de fapt, să meargă la concert. M-a cuprins un acces de panică numai la ideea de invitaţie.

— Adică… mă-ntrebi dacă vreau să ies cu tine?

— Ăăă… da – şi iar s-a uitat la mine cu aerul că… pentru o clipă, mi s-a părut, din privirea lui, că se simţea lezat. Haide, zău aşa, Cassie. Rându-întâi. Ai o scuză numai bună ca să-ţi pui o rochie pe tine. Dacă stau şi mă gândesc, nu te-am văzut niciodată în rochie.

Am ştiut, în momentul acela, că trebuia să scap cumva. Nu puteam să ies, şi-n tot cazul nu puteam să ies cu el. Cu şeful meu. Pur şi simplu, nu voiam să pierd o slujbă care-mi plăcea, pe bune, şi pentru cine – un bărbat

care precis ar fi văzut cât de searbădă eram în realitate, dacă-şi petrecea oricât de puţin timp cu mine. Plus că bărbatul respectiv era şi cu mult peste nasul meu. Am rămas paralizată de frică şi de perspectiva de a fi numai eu cu el, în afara cadrului oficial care era serviciul comun.

— Nu m-ai văzut în rochie, pentru că nu am nici o rochie, m-am găsit să-i replic.

Minţeam. Dar nu mă vedeam nici eu îmbrăcată în rochie. Will a tăcut câteva momente, în timp ce se ştergea pe mâini de şorţ.

— Nu-i cine-ştie-ce, a zis el. O mulţime de lume vine să-i vadă pe-ăştia cântând.

— Will, uite ce e. Cred că, după ce am stat măritată, şi-ncă atât de mult, cu-o calamitate de bărbat, am ajuns, probabil, un fel de… ultima femeie cu care să vrei să ieşi, i-am spus, cu aerul unui psiholog din emisiunile de după miezul nopţii, de la radio.

— Asta-i un fel mai frumos de-a zice: „Nu eşti tu de vină, eu sunt”.

— Păi, chiar aşa este, eu sunt de vină – şi i-am pus o mână pe braţ.

— Presupun c-o s-o invit pe următoarea fată drăguţă pe care o angajez, a glumit el.

Ceea ce a şi făcut. A invitat-o pe Tracina, o bucăţică bună din Texarkana[4], cu accentul sudist şi picioarele interminabile. Avea un frate mai mic autist, pe care-l îngrijea cu înverşunare, şi mai multe perechi de cizme de cowboy, decât i-ar trebui unui om normal. Fusese angajată pentru tura de după-amiază şi seară şi, cu toate că mereu se purta cu mine oarecum distant, ne înţelegeam destul de bine – şi s-ar fi zis că-l făcea fericit pe Will. Când îmi luam la revedere de la el, mă simţeam de două ori însingurată de-acum, pentru că ştiam că-şi petrecea noaptea, mai mult ca sigur, acasă la Tracina, şi nu sus, la Cafe Rose, la etaj. Nu-i vorba c-aş fi fost geloasă. Cum să fi fost? Tracina era exact genul de fată cu care se potrivea Will – simpatică, isteaţă şi sexy. Avea o piele de culoarea pudrei de cacao.

---

[4] Oraş situat de-o parte şi de cealaltă a graniţei care desparte statele americane Texas şi Arkansas, practic împărţit în două de Bulevardul State Line (textual: „Linia de demarcaţie dintre state”).

Câteodată, îşi lăsa desfăcut părul de negresă, care-i stătea umflat ca o porţie mare de vată de zahăr; alteori, şi-l aranja într-un snop meseriaş de codiţe subţiri. Tracina era fata pe care şi-o doreau toţi. Era plină de vitalitate. Era fata potrivită la locul potrivit. Eu, pur şi simplu, nu eram.

ÎN SEARA ACEEA, CU CARNEŢELUL care parcă mă frigea din buzunarul şorţului, am urmărit-o pe Tracina cum îi servea pe clienţii de la cină. Pentru prima oară mi-am recunoscut în sinea mea că eram puţintel geloasă pe ea. Nu pentru că-l avea pe Will. Eram invidioasă pe felul în care-şi croia drum printre mese, cu atâta uşurinţă şi vino-ncoace. Unele femei aveau talentul ăsta, ştiau să se înfigă direct în tot ce-nseamnă viaţă – şi-arătau atât de bine, când le vedeai în plină desfăşurare! Nu erau simple observatoare; se postau chiar acolo unde se-ntâmpla ceva interesant. Erau, pur şi simplu… vii. Will a invitat-o să iasă cu el şi ea n-a ezitat: „Sigur că merg”. Fără nervozităţi, fără echivocuri, un „da” scurt şi tare.

M-am gândit la carneţel şi la cuvintele pe care-mi căzuseră ochii, la bărbatul de la masă şi la felul cum îi mângâiase femeii de lângă el încheietura mâinii şi-i sărutase vârfurile degetelor. La cum îşi trecuse propriile degete printre amuletele de la brăţara ei, la dorinţa din gestul acela. Mi-ar fi plăcut să cunosc un bărbat care să mă dorească şi pe mine la fel. M-am gândit la mâinile mele înfipte într-un păr bogat, la spatele meu rezemat de perete în bucătăria localului, la o mână care mi-ar fi ridicat fusta. Dar, ia stai puţin, bărbatul de la masa Paulinei avea părul tuns perie. În mintea mea, era părul lui Will, gura lui Will…

— Cât mă costă să-mi spui la ce te gândeşti?, m-a întrebat Will, smulgându-mă dintr-o visare absurdă.

— N-ai tu bani de-aşa ceva, i-am trântit-o eu, ştiind că mă înroşisem la faţă ca racul fiert.

De unde o mai scosesem şi pe-asta? Şi-apoi, tura mea se terminase. Era cazul să plec.

— Ţi-a picat şi ţie ceva?

— Mda, n-a fost rău. Hai, că trebuie să fug, Will, şi zău că nu-mi pasă dacă te culci cu Tracina. Te rog atât: adu-i aminte să umple naibii

zaharniţele de pe mese înainte să plece, diseară. Să le găsesc pline când vin, mâine-dimineaţă.

— Am înţeles, şefa!, m-a salutat el milităreşte. După care, când mă pregăteam să ies pe uşă, m-a întrebat: Ceva planuri pentru seara asta?

Să văd ce mai e pe la televizor. Să sortez reciclabilele, că mi s-au cam adunat. Ce altceva?

— Absolut. Planuri mari, i-am răspuns.

— Ai face bine să-ţi dai întâlnire cu un bărbat, Cassie, nu c-o pisică. Ştii… eşti aşa o femeie minunată.

— Minunată?'. Cum poţi să mă faci „minunată", Will, tu nu ştii că aşa li se spune femeilor trecute de treiş'cinci de ani, care nu s-au veştejit chiar de tot, dar nici mult nu mai au până-şi pun pofta-n cui în materie de bărbaţi? „Eşti o femeie minunată, ştii, dar..."

— Dar nu ştii nimic, Cassie, mi-a tăiat-o el. Ar trebui să ieşi la vânătoare, în lumea largă – şi mi-a făcut semn cu bărbia înspre uşa din faţă şi tot ce era dincolo de ea.

— Exact acolo mă şi duc, i-am răspuns, ieşind în stradă cu spatele şi fiind cât pe-aci să mă izbească un biciclist care trecea în plină viteză pe trotuar.

— Cassie! Ce faci?!, a strigat Will şi s-a repezit înspre mine.

— Vezi? Asta mi se-ntâmplă când ies, cum zici tu, în lumea largă. Dă cineva peste mine, am zis eu, râzând crispată, încercând să-mi ţin bine inima, să nu-mi sară din piept.

Will a rămas în pragul uşii, Scuturând din cap a îngrijorare, iar eu m-am întors şi am luat-o pe strada Francezilor[5]

în jos. Mi s-a părut că-l simţeam cum stătea şi mă urmărea cu privirile, dar mi-a fost ruşine să întorc capul şi să verific.

ESTE, OARE, CU PUTINŢĂ să te simţi, în acelaşi timp, şi tânăr cu adevărat, şi realmente bătrân? Mă dureau toate oasele cât mă târâm cele

---

[5] Cafe Rose Nicaud este denumirea unui local care există, într-adevăr, pe Frenchmen Street din New Orleans, la nr. 632,

patru străzi până acasă. Îmi plăcea să mă uit la căsuţele obosite din cartierul meu, unele sprijinindu-se parcă de cele de alături, unele acoperite cu atâtea straturi de vopsea, şi împovărate cu atâta fier forjat, şi decorate cu atâtea obloane care-mai-de-care mai grozave, încât arătau ca nişte dansatoare trecute de prima tinereţe, care-şi arborau mândre costumele şi machiajele de scenă. Locuinţa mea ocupa etajul cel mai de sus al unei case-bloc de trei etaje, cu pereţii de stuc, la intersecţia străzilor Chartres şi Mandeville. Era vopsită în verde-pal, cu obloanele în verde-închis şi arcadele rotunde. Aveam eu etajul de sus, dar la treişcinci de ani încă mai trăiam ca o studentă. Apartamentul de două camere avea o dormeză, nişte rafturi de cărţi făcute din cutii de carton, care puteau fi folosite şi ca măsuţe, şi o colecţie din ce în ce mai mare de solniţe-şi-piperniţe. Dormitorul era, de fapt, într-un alcov, despărţit de camera de zi printr-o arcadă făcută şi ea din stuc, şi avea trei ferestre-lucarnă îndreptate spre sud. Adevărul este că atât de îngustă era casa scărilor, încât nu îngăduia mobile mari, butucănoase; totul trebuia să fie uşor de cărat, de îndoit, de răsucit. Când am ajuns aproape de clădire şi m-am uitat în sus, mi-am dat seama că, într-o bună zi, aveam să fiu prea bătrână ca să mai locuiesc la etajul cel mai de sus, mai ales cu o slujbă ca a mea, la care trebuia să stau în picioare tot timpul. Erau seri în care mă simţeam atât de obosită, încât abia eram în stare să mă târăsc pe scările-alea în sus.

Observasem că vecinele mele, pe măsură ce îmbătrâneau, se mutau – nu din clădire, doar la un etaj de mai jos. De pildă, surorile Delmonte făcuseră această mişcare cu câteva luni în urmă, după ce alte două surori, Sally şi Janette, se hotărâseră, în sfârşit, să se refugieze într-un cămin de bătrâni cu asistenţă medicală. Când s-a eliberat acel apartament cochet, cu trei camere, eu le-am ajutat să-şi transporte cărţile şi hainele de la etajul doi la unu. Între Anna şi Bettina era o diferenţă de vârstă de zece ani şi, cu toate că Anna, la cei şaizeci de ani pe care-i avea, cu siguranţă c-ar mai fi putut să urce scările câţiva ani buni, Bettina îi forţase mâna când împlinise ea şaptezeci. Anna îmi povestise că bloculeţul nostru, fostă locuinţă a unei singure familii, fusese împărţit în cinci apartamente în anii ’60 şi poreclit Hotelul Fetelor Bătrâne.

— Numai femei au stat aici mereu, mi-a spus ea. Nu c-ai fi şi tu fată bătrână, draga mea. Dar ştiu că femeile singure, după o anumită vârstă, devin foarte sensibile când aud rostit cuvântul ăsta, în ziua de azi. Nu-i vorbă, că nu-i nimic rău în a fi, presupunând că eşti fată bătrână. Ceea ce tu sigur nu eşti.

— Sunt văduvă, în schimb.

— Da, bine, dar tu eşti o văduvă tânără. Ai tot timpul să te recăsătoreşti şi să faci copii, dacă vrei. Mă rog, cel puţin să te recăsătoreşti, a zis Anna, înălţându-şi o singura sprânceană.

Şi mi-a strecurat în mână o bancnotă de un dolar, pentru deranj, un gest la care de mult nici nu mai încercam să mă opun, pentru că bancnota respectivă tot ar fi ajuns la mine, îndoită de opt ori şi vârâtă pe sub uşă după câteva ceasuri.

— Eşti o comoară, Cassie.

Adică eram fată bătrână? Ieşisem odată, cu un an în urmă, cu cel mai bun prieten al fratelui mai mic al lui Will, un anume Vince, un hipiot deşirat, care a rămas mut când i-am spus că aveam treiş'patru de ani. Pe urmă, ca să-şi mascheze stupoarea, s-a aplecat peste masă şi mi-a spus că el avea „o chestie", aşa, pentru femeile mai în vârstă – şi asta venea de la cineva care ajunsese la ditamai vârsta înţelepciunii de treizeci de ani. Ar fi trebuit să-l plesnesc peste mutra de tâmpit. În loc de asta, după numai o oră de întâlnire cu el, am început să mă uit la ceas. Vorbea mult prea mult despre amărâta de formaţie în care cânta, şi despre cât de proastă era lista de vinuri, şi despre câte case dărăpănate urma să cumpere el în New Orleans, pentru că piaţa imobiliară sigur avea să-şi revină de la sine în orice moment. Când m-a lăsat în faţa Hotelului Fetelor Bătrâne, m-am gândit să-l invit până sus la mine. Parcă-l şi vedeam pe Cinci-Ani tolănit pe bancheta din spate. Pune mâna şi fă amor cu tipul ăsta, Cassie. Ce te-mpiedică? Ce te-mpiedică de fiecare dată? Şi totuşi, când l-am văzut scuipându-şi guma de mestecat pe fereastra maşinii, mi-am dat seama că, pur şi simplu, nu puteam să mă dezbrac în faţa băieţaşului ăstuia mare.

Şi cu asta, basta la ultima mea ieşire în oraş, mă gândeam, în timp ce-mi pregăteam baia şi-mi dădeam jos hainele de chelneriţă. Voiam să scap de mirosul de restaurant de pe mine. Am aruncat o privire în lungul

holului, la măsuţa de lângă uşa de la intrare, pe care lăsasem carneţelul. Ce aveam de făcut cu el? Jumătate din mine ştia că nu se cuvenea să-l citesc, dar cealaltă jumătate nu era în stare să se abţină. Aşa că tot restul turei încercasem să-mi iau gândul de la el, spunându-mi: Când ajungi acasă. După masa de seară. După ce faci o baie. După ce te bagi în pat. Mâine dimineaţă. Sau niciodată?

Dixie s-a tot frecat de gleznele mele, ca să-i dau de mâncare, în timp ce apa şi spuma umpleau cada. Luna plutea ca un felinar pe deasupra străzii Chartres, iar ţârâitul greierilor estompa zgomotele maşinilor. M-am uitat în oglindă şi am încercat să mă văd aşa cum altcineva m-ar fi văzut pentru prima dată. Problema nu era c-aş fi avut un corp oribil. Aveam un corp numai bun, nici prea înalt, nici prea slab, Mâinile-mi erau muncite de-atâta spălat de vase, dar altfel, în linii mari, eram într-o formă bună, probabil pentru că mă fâţâiam toată ziua printre mese. Îmi plăcea forma popoului meu – aşa, rotund, cum suna şi cuvântul –, dar ştiţi ce se spune când ai ajuns la treizeci-şi-ceva de ani: totul începe să se lase. Mi-am luat sânii plini în palmele făcute cupe şi mi i-am ridicat puţin. Aşa. Mi l-am închipuit pe Scott – nu, nu pe Scott. Pe Will – nu, nici pe el, Will era de-acum al Tracinei, nu era al meu. Mi l-am închipuit pe tipul ăla, cel de la restaurant, cum ar fi venit pe la spatele meu, şi mi-ar fi pus uite-aşa mâinile pe sâni, şi m-ar fi aplecat peste… şi pe urmă… Termină, Cassie!

După ce-a murit Scott, am renunţat la toate prostiile-alea cu toaleta braziliană şi nu m-am mai ras. De fiecare dată după, mi-era jenă şi nu pricepeam de ce-ar trebui să arăt ca o fetiţă inocentă sau mai-ştiu-eu-ce. Mi-am dus mâna în jos la… chiar aşa, la ce? Cum îi spui, când eşti singură? Vagin mi se părea întotdeauna că sună ori prea juvenil, ori prea medical. Păsărică era un termen folosit de bărbaţi, iar pe mine mă trimitea cu gândul la o fermă agricolă. Pizdă? Nu. Prea dur. Mi-am trecut degetul de câteva ori peste acolo jos şi am constatat, spre marea mea surprindere, că era umed locul respectiv. Dar n-am fost în stare să-mi adun toată energia, să fac un efort şi să continui explorarea.

Mă simţeam singură? Da, bineînţeles. În acelaşi timp, însă, uşor-uşor închideam câte o parte din mine însămi, după toate aparenţele, definitiv, ca într-o fabrică mare, unde secţie după secţie s-ar stinge luminile. Până la

treişʼcinci de ani, practic nu avusesem parte niciodată de un sex pe care să-l ţin minte cu adevărat, care să mă facă să-mi sune apa-n cap, un sex care să mi se pară eliberator, savuros, de genul celui la care făceau aluzie notiţele din carneţelul bordo.

Erau zile când mă simţeam ca un costum de carne tras peste un maldăr de oase şi că nu făceam decât să mă urc în autobuze şi taxiuri şi să cobor din ele, să mă fâţâi printre mesele unui restaurant, să le dau de mâncare unor necunoscuţi şi să strâng după ei. Acasă, corpul meu era un fel de pernă caldă pe care dormea pisica. Dar cum de se-ntâmplase aşa ceva? Cum ajunsese viaţa mea într-un asemenea hal? De ce nu puteam şi eu să m-adun, ca o vază spartă, şi să ies în lumea largă, vorba lui Will?

M-am uitat iar în oglindă la tot acel corp, în întregime dispus şi ferm, dar cumva ţinut bine sub cheie. Am făcut pasul mare în cadă şi m-am aşezat, lăsându-mă să alunec sub apă, cufundându-mi şi capul sub stratul de spumă timp de câteva secunde. Mi-am auzit bătăile inimii acolo, prin apă, răsunând ca un ecou trist. Uite, m-am gândit, ăsta-i sunetul singurătăţii.

RAR MI SE-NTÂMPLA să beau, iar să beau de una singură, cu atât mai puţin, dar în acea seară, nu ştiu de ce, simţeam nevoia unui pahar de vin alb rece şi a unui halat de baie cald. Aveam în frigider o sticlă de Chablis, cu toate că erau câteva luni bune de când o ţineam acolo, dar, în condiţiile date, cu ea trebuia să mă mulţumesc. Mi-am turnat un ditamai paharul plin-ochi, după care m-am aşezat într-un colţ al dormezei, cu pisica şi cu jurnalul. Mi-am trecut vârful degetului peste iniţialele PD inscripţionate pe copertă. Înăuntru, era un cartonaş cu numele întreg Pauline Davis tipărit pe el, dar fară date de contact. Urma o pagină pe care figura un fel de tablă de materii, o enumerare de zece paşi scrisă caligrafic:

Pasul Unu: Capitulare
Pasul Doi: Curaj
Pasul Trei: Încredere
Pasul Patru: Generozitate
Pasul Cinci: Neînfricare

Pasul Şase: Convingere
Pasul Şapte: Curiozitate
Pasul Opt: Îndrăzneală
Pasul Nouă: Exuberanţă
Pasul Zece: Alegerea

Doamne, Dumnezeule, peste ce dădusem? Ce era cu lista pe care o aveam în faţa ochilor? Mă simţeam înfierbântată şi înfiorată în acelaşi timp, ca şi cum aş fi descoperit un secret primejdios, dar şi delicios. M-am ridicat de pe canapea, ca să trag draperiile de dantelă. Neînfricare, Curaj, Convingere, Exuberanţă? — cuvinte care ţâşniseră de pe pagina de jurnal, devenindu-mi neclare în faţa ochilor. Ce trebuia să înţeleg: erau paşi pe care-i făcea chiar Pauline? Şi, dacă da, la care dintre ei ajunsese, de pe listă? M-am aşezat la loc şi am recitit cei zece paşi, apoi am dat pagina şi am trecut la titlul următor: „Fantazări pe marginea Pasului Unu”. Nu mă puteam opri, aşa c-am citit mai departe:

„Nu pot să descriu cât de speriată eram, cât de îngrijorată c-aş fi putut să fiu laşă, să anulez totul, să fug. Doar asta fac de obicei, nu? Când lucrurile par să escaladeze, în sp. Sexual. Dar mi-am adus aminte de cuvântul Acceptare şi m-am hotărât să accept ideea în sine şi lucrul pentru care mă aflam acolo, să accept ajutorul pe care-l primeam de la S.E.C.R.E.T. Dar, când el a intrat în camera de hotel, fară să scoată o vorbă, şi a închis uşa în urma lui, am ştiut că voiam într-adevăr să merg mai departe…“

Iar eu am simţit cât de tare îmi bătea inima, de parcă nu ea, ci eu aş fi fost în acea cameră de hotel când acel străin a deschis uşa…

„Ce tip! Nici nu ştiu ce să spun. Avea dreptate Matilda. Era sexy, al naibii de sexy… S-a apropiat de mine încet şi tăcut, ca o pisică, iar eu m-am dat înapoi la fel de încet, până când m-a oprit patul, pe care l-am simţit în căuşele genunchilor. Şi-atunci, el mi-a dat un brânci delicat, m-a răsturnat pe spate în pat, mi-a ridicat fusta şi mi-a desfăcut picioarele. Eu mi-am tras o pernă peste faţă, după ce-am auzit singurele cuvinte pe care le-a spus în toată acea după-masă: «Eşti dată dracului de frumoasă!» După care, mi-a oferit o formă de extaz pe care nici nu ştiu cum s-o descriu aici, deşi o să încerc…“

Am închis iar jurnalul. Nu se cuvenea să-l citesc. Ba era chiar de prost-gust. Nimic din ce era scris acolo nu mă privea. Trebuia neapărat să mă opresc.

După ce mai citeam despre un Pas. După aia, mă opream. După aia, hotărât lucru, puneam carneţelul deoparte.

L-am deschis la întâmplare, pe la mijloc, pregătită să-mi cadă ochii, aşa mă gândeam, pe o pagină plină de cuvinte cu conotaţii sexuale:

„Aoleu! Mai întâi de toate, a fost bizar! N-am de gând să mint. Şi totuşi, am avut senzaţia incredibilă că mă umplusem. Nu ştiu cum altfel să descriu. Cred c-o aveam efectiv pe toată înăuntru. Mi-am spus că mai mult n-avea unde să intre, dar m-am trezit că se mai putea şi mai adânc. Deja nu-mi mai păsa de cât de tare ţipam. Şi-n tot acest timp, el nu-şi lua mâinile de pe mine, mă frământa cu ele. Incredibil mă simţeam! Slavă Domnului că făcuseră izolare fonică la Conac – aşa mi se spusese, cel puţin. Trebuia să existe, altfel am fi ştiut cu toţii ce se întâmpla în fiecare dintre camere. Dar senzaţia cea mai grozavă mi-o crea celălalt băiat, Olivier, care stătea sub mine, scumpul meu străin cu părul negru şi braţele pline de tatuaje, care-mi sugea…”

Am închis jurnalul, şi-ncă zgomotos. Gata, era cazul să mă opresc. Era deja prea mult. Cu doi bărbaţi? Deodată? Am deschis înapoi unde citisem şi m-am uitat în capul paginii. Eram la Pasul Cinci: Neînfricare. Pentru mine, şocul mai mare era că mă făcusem leoarcă între picioare. De felul meu, nu citeam chestii erotice, iar dacă se-ntâmpla să dau peste ceva pornografic, rar mi se părea excitant. Dar asta? Nu era vorba, în tot ce citisem, decât despre dorinţă. Aş fi vrut să devorez totul, dar nu, trebuia să mă abţin. Am rămas aşa, cum stăteam pe canapea, ţinând jurnalul în poală, dar închis.

Nu părea să fie genul – vreau să zic Pauline –, cu părul ei tuns băieţeşte şi cu aspectul ei îngrijit. Dar care e „genul”? Eu cât de departe mersesem vreodată cu orice bărbat? Cât de mult riscasem? în liceu fiind, îi făcusem o lăbuţă scurtă cu chicoteli, într-un cinematograf, unui băiat cu care ieşeam pe vremea când relaţia mea cu Scott se afla într-o „pauză”. O luasem în gură de câteva ori. Poate că nu foarte bine şi nu întotdeauna până la capăt. Aşa că, sexual vorbind, eram jenant de lipsită de experienţă. Unde

mai pui că Dixie mi se rostogolise pe spate, într-o poziţie corespunzător de lubrică.

— Să ştii tu, pisicuţo, că precis ai avut parte pe străzi de mai multă distracţie decât am avut eu în dormitorul meu.

Trebuia neapărat să las deoparte jurnalul. Dacă mai citeam din el, aş fi violat iremediabil tot ce ţinea de viaţa privată a Paulinei şi mi-aş fi băgat mie însămi în cap tot felul de idei. M-am ridicat şi l-am trântit aproape furioasă în sertarul măsuţei cu telefonul, de lângă uşa de la intrare. După zece minute, l-am ascuns în buzunarul unei jachete vechi de schi, pe care o adusesem din Michigan şi-o atârnasem în fundul debaralei. Şi totuşi, parcă mă chema la el. De-acolo, l-am băgat în sertarul pentru dezgheţat de sub aragaz. Dar dacă-mi lua foc de la flacăra de veghe?

Am hotărât, până la urmă, să mi-l pun în geantă, ca să-l duc înapoi la serviciu, poate se întorcea Pauline să şi-l recupereze. Vai, Doamne, ce mă fac dac-o să creadă că i l-am citit? Dar cum aş fi putut să nu-l citesc? în fine, măcar nu-l citisem pe tot, mi-am spus eu, şi, până la urmă, l-am pus bine în fundul genţii de mers la lucru.

DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU, după ce se mai rărise aglomeraţia de la ora prânzului, clopoţelul de la uşă mi-a semnalat sosirea Paulinei. Mi s-au întors maţele pe dos, de parcă ar fi venit să mă aresteze. De astă-dată, nu mai era însoţită de bărbatul ei cel sexy, ci de o femeie frumoasă, ceva mai în vârstă decât ea: să tot fi avut vreo cincizeci de ani, poate chiar şaizeci, dar pe care şi-i purta bine, cu părul roşcat plin de bucle şi îmbrăcată cu o jachetă de culoare corai-palid. Aveau amândouă nişte figuri destul de grave şi s-au îndreptat către o masă liberă de la fereastră. Eu mi-am netezit bluza cafenie şi m-am dresat de una singură, în timp ce mă apropiam de masa lor: Fă bine şi nu te uita la ea prea lung. Caută să fii nonşalantă, normală. Habar n-ai de nimic, pentru că nici n-ai deschis carnetul.

— Bună ziua. V-aduc mai întâi nişte cafea?, le-am întrebat, strângându-mi buzele peste dinţi şi simţind că-mi bătea inima să-mi spargă pieptul, nu altceva.

— Da, vă rog, a zis Pauline, evitând să-mi arunce vreo privire şi

uitându-se ţintă la femeia cu părul roşcat. Şi tu?

— Mie daţi-mi un ceai verde. Şi două meniuri, vă rog, a zis ea, întorcându-i Paulinei o privire la fel de directă.

Sentimentul ruşinii m-a năpădit ca un val. Ştiau ceva. Ştiau că eu ştiam ceva.

— D-da, sigur că da, m-am bâlbâit, întorcându-mă să plec.

— O clipă numai. Mă-ntrebam…

De data asta, mai aveam puţin şi-mi ţâşnea inima pe gură.

— Da, vă rog?!, am zis, revenind la ele, cu ambele mâini vârâte până la cot în buzunarul din faţă al şorţului şi umerii înălţaţi până la nivelul urechilor.

Pauline fusese cea care-mi vorbise ultima. Era şi ea cu nervii la fel de întinşi ca şi mine. Pe chipul prietenei, în schimb, se citeau seninătatea şi înţelegerea. Cu coada ochiului am perceput un semn discret cu capul, care o îndemna să continue. Am observat că femeia roşcată purta şi ea la mână o brăţară de-aceea de aur, minunată, de un galben palid şi cu finisajul mat, cu amulete care atârnau de ea.

— Am uitat ceva la dumneavoastră, aici, ultima dată când am fost? Un carneţel. Cam cât şerveţelul ăsta de mare. Bordo. Are iniţialele mele pe el, PD. L-aţi găsit cumva?

Îi tremura vocea şi părea pe punctul de a izbucni în plâns.

— Ăăă… Nu ştiu, staţi puţin, s-o întreb şi pe Dell, am zis eu, parcă mai prompt decât s-ar fi cuvenit. Mă-ntorc imediat.

Am luat-o spre bucătărie cu un mers băţos, le-am dat un brânci uşilor batante şi m-am lipit cu spatele de faianţa rece de pe perete. Parcă nu mai aveam deloc aer în plămâni. M-am uitat la Dell, bătrânica noastră, care tocmai curăţa oala uriaşă în care pregătise, mai devreme, specialitatea casei cu chili din ziua aceea. Cu toate că părul creţ, aproape de tot albit, îi stătea oricum lipit de cap, întotdeauna purta un fileu de păr şi o uniformă de chelneriţă profesionistă. Mi-a străfulgerat prin minte o idee.

— Dell! Trebuie neapărat să-mi faci un serviciu.

— Dacă-i vorba să-ţi fac un serviciu, Cassie, nu trebuie deloc, a zis ea, cu timbrul ei vag şâşâit. Vezi ce faci cu manierele.

— Da, bine. Şi repede. Am două cliente-n sală. Una dintre ele şi-a uitat

aici un carneţel şi nu vreau să creadă că i l-am citit eu. Pentru că i l-am citit. Adică, bine, nu l-am citit pe tot. Da trebuia să citesc puţin din el, nu?, altfel de unde să fi ştiut al cui era, corect? Dar era un fel de jurnal şi poate c-am citit prea mult din el. Şi era ceva personal. Foarte personal. Şi vreau să le dau de înţeles că n-am citit nici o vorbă din el. Pot să spun că tu l-ai găsit, jurnalul? Te rog!

— Vrei să mint pentru tine.

— Nu, nu! Mint eu totul!

— Doamne, fato, zău dacă vă-nţeleg, pe femeile astea tinere din ziua de azi, cu toate dramele, şi poveştile voastre, şi toate alea. Nu poţi să te duci să le spui: „Am găsit ăsta", şi gata?

— Nu, de data asta nu pot. Crede-mă.

Stăteam în faţa ei cu mâinile încleştate şi mă milogeam.

— Bine, a zis Dell, făcând un semn cu mâna de parc-aş fi fost o muscă şi voia să m-alunge. Da' să nu mă pui să vorbesc nimic. Pe mine nu m-a crescut Domnul Isus ca să mint.

— Îmi vine să te pup, am zis eu.

— Ba să nu-ţi vină, mi-a tăiat-o Dell.

Am dat fuga la dulapul meu din vestiar, am smuls carneţelul de pe un teanc de bluze murdare şi mi-am spus, în sinea mea, să mai trec pe la spălătorie. Când am ajuns la masa celor două femei, abia mai puteam să respir. Amândouă s-au întors către mine în acelaşi timp, cu aerul că m-aşteptau.

— Aşa, deci! Am întrebat-o pe Dell, care-i cealaltă chelneriţă din tura de zi, ca şi mine, uitaţi-o acolo… — moment în care Dell a ieşit pe uşile bucătăriei şi a făcut un semn cu mâna obosită înspre noi, legitimând minciuna mea sfruntată. Din câte am înţeles, a găsit ăsta – şi am scos triumfătoare din buzunarul şorţului carneţelul cu pricina. Credeţi că este…

Până s-apuc eu să termin propoziţia, Pauline mi-a smuls carneţelul din mână şi l-a băgat în geanta ei, totul dintr-o singură mişcare.

— Ăsta e. Mulţumesc foarte mult, mi-a spus ea, răsuflând uşurată, după care s-a întors către cealaltă: Ştii ce, Matilda? Eu trebuie să plec. Îmi pare foarte rău, dar adevărul este că n-am deloc timp să mănânc de prânz, în momentul ăsta. Sper că nu te superi.

— Nici o problemă. Sună-mă ceva mai târziu. Dar mie, una, mi s-au lungit urechile de foame, a zis Matilda, ridicându-se ca să-şi îmbrăţişeze prietena grăbită.

Mi s-au părut palpabile şi sentimentul de uşurare, şi cel de frustrare pe care le încerca Pauline. Îşi recăpătase jurnalul, dar ştia foarte bine că măcar o parte din secretele conţinute în el fuseseră aflate de cineva, undeva, şi parcă abia aştepta să plece mai repede. După o îmbrăţişare mai mult de formă cu prietena ei, s-a repezit către uşa de la intrare.

Matilda s-a lăsat practic să cadă înapoi pe scaun, fără griji ca o pisică pregătită să se aşeze comod undeva la soare. Mi-am rotit privirile peste sală. Mai era puţin până la ora trei şi localul era ca şi gol. Tura mea se apropia de sfârşit.

— Mă-ntorc imediat cu ceaiul dumneavoastră verde, am zis eu. Aveţi şi meniul acolo, pe perete.

— Mulţumesc frumos, Cassie, mi-a spus ea, în timp ce mă îndepărtam.

Parc-aş fi încasat un pumn în burtă. Mă ştia după nume. De unde-mi ştia numele? Poate pentru că semnam pe notele de plată, iar Pauline era o clientă obişnuită. De-acolo mă ştia, clar.

Cât mai rămăsese din tura mea, nu s-a mai întâmplat nimic special. Matilda şi-a sorbit ceaiul, uitându-se afară pe fereastră. A comandat un sandvici cu salată de ou, cu garnitură de murături, din care a mâncat jumătate. Nu ne-am spus mare lucru, în afară de politeţurile obişnuite între o chelneriţă şi clientul pe care-l serveşte la masă. I-am adus nota de plată, iar ea mi-a lăsat un bacşiş frumos.

IATĂ DE CE NU MI-A VENIT SĂ CRED, a doua zi, când am văzut-o pe Matilda intrând pe uşă după ce se potolise aglomeraţia de prânz. De astă-dată, era singură. Mi-a făcut semn cu mâna şi pe urmă către o masă. Eu am dat din cap şi am observat, îndreptându-mă spre ea, că parcă-mi tremurau mâinile. Ce-aveam, de eram aşa nervoasă? Chiar dacă ştia că minţisem, ce mare crimă comisesem? Cum ar fi putut orice om normal să se abţină şi să nu citească dintr-un jurnal care conţinea lucruri atât de incitante? Şi pe urmă, Pauline s-ar fi putut simţi nedreptăţită şi cu intimitatea oarecum violată, nu femeia din faţa mea.

— Bună ziua, Cassie, mi-a spus ea, oferindu-mi şi un zâmbet larg de tot.

De data asta, i-am remarcat şi faţa: nişte ochi mari, luminoşi, de un căprui-închis, şi pielea întinsă, fară cusur. Era foarte puţin machiată, ceea ce o făcea să pară mai tânără decât era de fapt, adică am bănuit-o că era mai aproape de şaizeci, decât de cincizeci de ani. Avea faţa în formă de inimă, cu bărbia ca un vârf ascuţit, şi mi-a făcut impresia, cinstit vorbind, că era extraordinar de frumoasă, aşa cum sunt, uneori, femeile cu trăsături neobişnuite. Era toată îmbrăcată în negru – pantaloni strâmţi, care-i scoteau în evidenţă corpul foarte bine întreţinut, şi o bluză tricotată, care se răsucea cumva în jurul ei, foarte aţâţător. Plus brăţara de aur cu amulete, care i se vedea ca la expoziţie peste mâneca neagră a bluzei.

— Bine aţi revenit la noi, i-am spus eu, punându-i discret un meniu pe masă.

— Vreau exact ce-am luat şi ieri.

— Ceai verde şi salată de ou?

— Exact.

I-am adus ceaiul şi sandviciul după câteva minute, iar mai târziu, când mi-a cerut, i-am umplut iar cana cu apă fierbinte. Când am văzut că terminase şi m-am dus la masa ei după farfurie, Matilda m-a invitat să iau loc lângă ea. Am încremenit.

— Numai o secundă, a zis, făcându-mi semn către scaunul din faţa ei.

— Sunt în plină tură, i-am răspuns, cu sentimentul că eram strânsă cu uşa sau înghesuită într-un colţ.

O vedeam pe Dell în bucătărie, prin ferestruica de servire din spatele barului. Ce mă făceam dacă femeia de la masă mă lua la întrebări legate de jurnalul Paulinei?

— Iar eu sunt sigură că Will nu se supără dacă stai şi dumneata jos o clipă, a zis Matilda. Şi-apoi, localul e ca şi gol.

— Îl cunoaşteţi pe Will?, am întrebat eu, lăsându-mă uşor pe scaun.

— Cunosc o mulţime de lume, Cassie. Dar nu te cunosc pe dumneata.

— Ei, nu sunt eu atât de interesantă. Sunt eu, şi-atât. Sunt o chelneriţă şi-atât… nimic altceva, serios.

— Nici o femeie nu este o chelneriţă şi-atât, o profesoară şi-atât, o

mamă şi-atât.

— Dar eu sunt o chelneriţă şi-atât. Mă rog, sunt şi văduvă. Dar, în linii mari, sunt o chelneriţă şi-atât.

— Văduvă? îmi pare rău s-aud asta. Dar nu eşti de felul dumitale din New Orleans. Mi se pare mie c-aud un accent vag de Vestul Mijlociu. Din Illinois, poate?

— De pe-acolo. Din Michigan. Am venit aici în urmă cu aproape şase ani. Eu şi bărbatul meu. Asta, bine, înainte ca el să moară. Evident. În fine, dar cum de-l cunoaşteţi pe Will?

— L-am cunoscut pe taică-său. Fostul proprietar al acestui local – să tot fie, cred, vreo douăzeci de ani de când a murit. Probabil că tot pe-atunci am fost ultima dată să mănânc aici. Nu s-a schimbat cine-ştie-ce, a adăugat ea, uitându-se în jur.

— Will zice c-are de gând să renoveze. Să se extindă la etaj. Dar e scump. Iar acum, tot ce poate face orice restaurant din acest oraş este să nu se închidă.

— Asta-i adevărat, a zis ea, uitându-se în jos la propriile-i mâini.

Aşa am putut şi eu să-i văd mai bine brăţara, care părea să aibă mult mai multe amulete decât a Paulinei. Am dat să comentez ceva despre cât de frumoasă era, dar Matilda mi-a luat-o înainte:

— Uite, Cassie, trebuie să te întreb ceva. Carnetul acela pe care... l-a găsit Dell. Prietena mea este oarecum îngrijorată, se teme să nu-l fi citit cineva. Este un jurnal mai altfel, cu o mulţime de lucruri foarte personale scrise în el. Crezi că Dell o fi apucat să-l citească?

— Vai, nu, Doamne fereşte!, am exclamat eu, parcă puţin prea convinsă de ce spuneam. Dell nu e genul să...

— Nu e genul? Ce vrei să spui?

— Păi, vreau să spun că nu e băgăcioasă. Puţin îi pasă ei de vieţile altora. Ea e cu localul ăsta, cu Biblia, eventual cu nepoţii ei...

— Crezi că s-ar supăra, Dell, dac-am întreba-o? Doar aşa, ca să vedem: o fi citit jurnalul, poate l-o fi arătat cuiva? E foarte important să ştim.

Ah, Doamne! De ce nu puseserăm şi noi la punct o poveste plauzibilă? Cum găsise Dell carnetul, cum îl ascunsese ea în dulapul ei din vestiar, până când i se găsea posesorul adevărat? Pentru că nu-mi trecuse prin

cap c-o să urmeze un interogatoriu, de-aia! Doar că fericita posesoare, văzându-se cu jurnalul recăpătat, s-ar fi îndreptat spre ieşire ca glonţul şi n-ar mai fi călcat niciodată pe la noi. Şi uite că venise această Matilda şi-mi prinsese mie curajul într-o strânsoare ca de menghină.

— Dell este ocupată până peste cap în acest moment, aşa c-o să mă duc eu în spate s-o întreb.

— A, n-am nici o problemă s-o întreb eu singură, a zis ea şi s-a ridicat de la masă. Doar cât să-mi vâr capul pe uşa de la bucă…

— Staţi!

Matilda s-a lăsat înapoi pe scaun, aţintindu-şi privirile spre mine.

— Eu am găsit jurnalul…

Chipul din faţa mea s-a mai luminat puţin, dar n-a scos o vorbă. Tot ce-a făcut a fost să-şi împreuneze mâinile pe masă, după care s-a aplecat puţin înainte. Eu mi-a rotit privirile peste localul pustiu şi i-am spus mai departe:

— Îmi pare rău c-am spus o minciună. N-am citit decât… Am citit o bucăţică din el, dar numai ca să găsesc vreun nume, ceva, o informaţie de contact. Dar, vă jur, spuneţi-i Paulinei că m-am oprit după o pagină… două. Şi, sigur că da, m-am simţit… stingherită, presupun. Dar n-am vrut s-o ştiu şi mai jenată decât părea chiar şi aşa. De-aia nu i-am spus adevărul, îmi pare rău. Mă simt ca ultimul om.

— Nu te simţi prost. Îţi exprim eu recunoştinţa Paulinei că i-ai înapoiat jurnalul. Singura noastră solicitare este să nu spui nimănui nimic despre ce-ai citit acolo. Absolut nimic, absolut nimănui. Pot să mă-ncred în dumneata că n-ai să spui?

— Sigur că da. În viaţa mea n-aş spune. Aici chiar că n-aveţi de ce să vă temeţi.

— Cassie, poate că nu-nţelegi cât de important e să ţii acest secret – şi Matilda a scos o bancnotă de douăzeci din portofel. Uite-aici, pentru masă. Păstrează restul.

— Vă mulţumesc, i-am spus.

Apoi a scos o carte de vizită, imprimată cu numele ei.

— Dacă ai orice fel de întrebare legată de ce-ai citit în acel carnet, insist să mă suni. Vorbesc serios. Altfel, eu aici numai calc. Şi nici Pauline. Aşa

mă găseşti. Zi şi noapte.

— A, bine, am zis eu, ţinând cartea de vizită cu precauţie, de parc-ar fi fost radioactivă: Matilda Greene şi numărul ei de telefon. Pe spate, am citit un acronim – S.E.C.R.E.T. — şi trei propoziţii scurte: „Nu ne judecăm. Nu ne limităm. Nu ne ruşinăm.” Ce sunteţi, am întrebat-o, vreun soi de psihoterapeut, ceva?

— Poţi să-mi spui şi-aşa. Lucrez cu femei ajunse la o răscruce în viaţă. Femei de vârsta a doua, de obicei, dar nu întotdeauna.

— Ca un consilier personal?

— Vorba vine. O ghidă, mai curând.

— Lucraţi şi cu Pauline?

— Despre clienţii mei nu vorbesc.

— Probabil că mi-ar trebui şi mie să mă ghideze cineva, i-am spus eu şi nu mi-a venit să cred că rostisem cu voce tare aşa ceva. Numai că nu-mi permit, am adăugat, conştientă că da, vocea mea era.

— Ei bine, poate c-o să fii surprinsă, dar îţi permiţi să mă plăteşti, pentru că eu lucrez pe gratis. Atâta doar, că-mi aleg eu clientele.

— Literele astea ce înseamnă?

— Care, S.E.C.R.E.T.? Draga mea, ăsta-i un secret, nu-i aşa?, a zis ea, răsucindu-şi buzele într-un surâs viclean. O să-ţi spun despre ce-i vorba, dar numai dacă ne mai întâlnim şi altă dată.

— Bine, atunci.

— Eşti o persoană pe care aş vrea s-o cunosc mai bine. Nu glumesc.

Eram conştientă că arborasem expresia mea tipică de scepticism, care mă făcea să semăn atât de bine cu taică-meu, omul care mă-nvăţase că nimic nu e gratuit în viaţă, după cum nimic nu e vreodată just.

Matilda s-a ridicat de la masă. Când mi-a întins mâna, brăţara i-a sclipit în soare.

— Cassie, mi-a părut foarte bine să te întâlnesc. Şi-acum, ai cartea mea de vizită. Îţi mulţumesc pentru onestitate.

— Ba eu vă mulţumesc, pentru că… nu m-aţi considerat o toantă desăvârşită.

Mi-a dat drumul de mână şi mi-a luat bărbia în palma făcută căuş, cum ar fi făcut o mamă. Atât de aproape de ureche îmi adusese brăţara cu

amulete, încât le auzeam clincănind unele de altele.

— Sper să ne mai întâlnim.

Clopoţelul de la uşă i-a marcat ieşirea. Îmi era clar că, dacă n-o sunam, n-aş mai fi văzut-o niciodată, ceea ce mă-ntrista peste măsură, nici eu nu ştiam de ce. I-am pus cartea de vizită cu mare grijă în buzunarul şorţului.

— Ne facem noi prieteni din câte vad, a comentat Will din spatele barului, unde alimenta frigiderul cu un bax de apă minerală.

— Şi ce-i rău în asta? Nu mi-ar strica nişte prieteni în plus.

— Tipa-i cam dusă cu pluta. E adeptă *wicca*[6], fostă hipiotă, care mănâncă vegan, aiureli dintr-astea. Taică-meu o ştia, pe vremuri.

— Mda, mi-a povestit.

Şi Will s-a lansat într-o lungă diatribă despre cum ar fi trebuit noi să facem stocuri mai mari de băuturi nealcoolice, fiindcă oamenii beau din ce în ce mai puţin, dar că puteam,în schimb, să scumpim apa minerală şi toate sucurile şi carbo- gazoasele speciale şi probabil c-am fi câştigat chiar mai bine prin compensaţie, dar eu nu mă gândeam la nimic altceva decât la Pauline cu jurnalul ei, şi la cei doi bărbaţi deodată, cel din spatele ei şi cel de sub ea, şi la cum îşi plimba prietenul ei cel sexy mâinile puternice de-a lungul braţelor ei, şi la cum o lipea de el pe stradă, fară să-i pese de lumea din jur…

— Cassie!

— Ce?! Ce s-antâmplat?!, am exclamat eu, scuturându-mi capul. Doamne, ce m-ai speriat!

— Pe unde umblai cu minţile?

— Pe nicăieri. Eram aici. N-am plecat nicăieri, am zis eu.

— Da, bine, atunci du-te acasă. Pari obosită.

— Ba nu sunt obosită, am zis eu, şi chiar aşa era. Dacă vrei să ştii, cred că n-am fost niciodată cu simţurile mai ascuţite.

O SĂPTĂMÂNĂ MI-A LUAT, până am sunat-o pe Matilda. O săptămână

---

[6] Denumire dată unei religii moderne inventate în Anglia la începutul secolului XX, care se inspiră din vechi culte păgâne şi presupune utilizarea vrăjitoriei. Termenul provine de la formula din limba engleză witch cult, „cultul vrăjitoarelor”.

de-aceleaşi şi-aceleaşi lucruri: mers la serviciu şi întors acasă, neras pe picioare, strâns părul în coadă la spate cum se nimerea, hrănit pisica Dixie, udat plantele, cumpărat mâncare la pachet, şters vase, dormit – şi pe urmă, a doua zi, de la capăt cu toate. O săptămână de uitat peste cartierul Marigny de la înălţimea ferestrei mele de la etajul trei, când mi-am dat seama că sentimentul însingurării le pusese capac tuturor celorlalte. Pentru mine, devenise cam la fel cum este apa mării pentru peşte. Dac-ar fi să descriu ce m-a împins de la spate să-i telefonez Matildei, cred că nu greşesc dacă spun că mă simţeam ca şi cum corpul meu se săturase de toată situaţia. Deşi mă oripilam la simpla idee c-aş fi putut cere ajutor cuiva, corpul meu a fost cel care m-a forţat să pun mâna pe telefonul din bucătăria de la Cafe şi să formez numărul.

— Alo, Matilda? Sunt Cassie Robichaud... de la Cafe Rose?

Cinci-Ani şi-a ciulit urechile.

N-a părut câtuşi de puţin surprinsă, când i-am spus cu cine vorbea. După o scurtă conversaţie despre cum era la serviciu şi despre vreme în general, mi-a făcut o programare la cabinetul ei situat în Districtul Grădinilor, partea de jos, pe Bulevardul Trei, în apropiere de Coliseum.

— Este vila aceea mică, albă, lipită de conacul cel mare de pe colţ, mi-a explicat ea, de parcă eu aş fi ştiut precis ce şi unde venea.

Adevărul este că mereu evitam punctele turistice, locurile aglomerate, lumea multă în general, dar am asigurat-o că nu aveam nici o problemă şi că mă descurcam eu.

— E o sonerie la poartă. Da, şi fă-ţi timp câteva ceasuri. Prima consultaţie durează întotdeauna cel mai mult.

Dell a intrat în bucătărie chiar în timp ce eu rupeam adresa de pe spatele meniului pe care o scrisesem. Mi-a aruncat o privire severă pe deasupra ochelarilor de citit.

— Ce?, m-am răstit la ea.

Ce fel de ajutor avea să-mi ofere această Matilda? Habar n-aveam, dar, dacă era genul de ajutor la capătul căruia m-aş fi găsit şi eu stând la o masă, faţă-n faţă cu un bărbat care tânjea după mine, păi, atunci era chiar genul de ajutor pe care mi-l doream. Chiar şi aşa, tot îmi făceam griji. Cassie, nu ştii cine-i femeia asta. Ţi-e foarte bine aşa, de una singură. N-ai

nevoie de nimeni. Ţi-e bine. Astea mi le spunea mintea mea, în schimb corpul îi spunea să mai tacă naibii odată. Şi cu asta, basta.

În ziua stabilită pentru întâlnire, am plecat de la serviciu înainte să mi se termine tura, fară să-i mai aştept pe Tracina sau pe Will. De cum s-a golit localul, am zbierat după Dell, mi-am luat la revedere şi m-am dus acasă în mare grabă, ca să fac duş. Din străfundurile debaralei, am scos rochia albă plisată, cu breteluţe, pe care mi-o cumpărasem pentru aniversarea de treizeci de ani. Cu ocazia respectivă, Scott mă lăsase cu ochii-n soare, aşa că nu mai purtasem rochia de-atunci. După cinci ani petrecuţi în Sud, mi se tuciurise pielea, şi cei patru ani de servit la mese îmi făcuseră muşchi la braţe, aşa c-am rămas şocată văzând că-mi stătea chiar mai bine acum. Proţăpită în faţa oglinzii în care mă vedeam toată, din cap până-n picioare, îmi tot venea să ţin o mână la burtă, de nervi.

Ce-aveam, greţuri? Să fi fost pentru că ştiam că urma să apară ceva în viaţa mea, un element incitant oarecare, dacă nu chiar periculos? Am încercat să-mi aduc aminte cum se chemau acei paşi din jurnal: Capitulare, Generozitate, Neînfricare, Curaj… Nu-i reţinusem pe toţi, dar, tot gândindu-mă la ei în ultima săptămână, căpătasem ca o atracţie incredibilă, care-mi venea de undeva din vintre, încât acel telefon dat fusese mai degrabă o mişcare compulsivă, decât o decizie raţională.

Autobuzul care ducea pe Bulevardul Magazine gemea de turişti şi de femei de serviciu care se îndreptau spre Districtul Grădinilor. Am coborât la Bulevardul Trei şi m-am oprit în faţa unui bar care se numea Traceys. Mi-a trecut prin minte să dau peste cap câteva shot-uri, ca să-mi fac curaj. Făcusem turul Districtului Grădinilor cu Scott, când ne mutaserăm în oraş, căscând şi noi gura la conacele pline de culoare, unele vopsite în roz şi având o arhitectură zisă a Renaşterii Greceşti, altele în stil italian, dar toate cu porţi de fier forjat şi emanând mirosul banilor din orice cotlon. New Orleans era ca un studiu al contrastelor. Cartiere bogate lângă altele sărace, urâtul vecin cu frumosul. Scott se simţea frustrat, dar mie tocmai asta-mi plăcea la noul nostru oraş, că era tot numai extreme.

Am luat-o spre nord. La strada Camp, eram deja nedumerită. Să fi mers prea departe în direcţia greşită? M-am oprit brusc, provocând o vagă busculadă.

— Vă rog mult să mă iertaţi!, i-am spus unei tinere speriate, care mergea în spatele meu, cu doi copii de mână, dintre care unul, un ţânc murdar pe faţă.

Am continuat pe Bulevardul Trei, mergând mai pe lângă pereţi, ca să las un grup de turişti să mă depăşească.

Fă stânga-mprejur, Cassie, şi du-te acasă. N-ai nevoie de nici un ajutor.

Ba, uite că am! O singură întâlnire. Un ceas, poate două, cu Matilda. Ce putea fi rău în asta?

Cassie, dacă te pune să faci lucruri oribile? Ceva ce nu vrei să faci?

Asta-i o prostie. N-o să se-ntâmple aşa ceva.

Zău? De unde ştii?

Pentru că Matilda s-a purtat frumos cu mine. Mi-a văzut sentimentul de însingurare şi n-a râs de el. Mi-a dat de înţeles că nu era decât o stare trecătoare, poate chiar vindecabilă.

Dacă te simţi atât de singură, de ce nu te duci şi tu prin baruri, cum face toată lumea?

Pentru că mi-e frică.

Frică? Şi-n situaţia asta, de-acum, te simţi mai puţin înfricoşată?

— Da, chiar aşa!, m-am trezit bombănind cu voce tare.

— Cassie, dumneata eşti?!

M-am întors. Era Matilda, care mergea pe trotuar în urma mea şi arăta oarecum îngrijorată. Ducea o punga de plastic într-o mână şi un snop de gladiole în cealaltă.

— Totul e-n regulă, sper. Ţi-a fost greu să găseşti adresa?

La cât eram de zăpăcită, am întins o mână către o poartă de fier forjat şi m-am apucat de o bară, ca să mă sprijin, dar şi ca să mă ţină să nu plec mai departe.

— Aoleu, Doamne! Bună. Da. Nu. Cred c-am ajuns ceva mai devreme. Mă gândeam sa stau puţin şi să-mi trag sufletul.

— Ai venit chiar la timp, Cassie. Vino, hai sa intram şi-ţi dau ceva rece de băut. La cât de cald e…

Nu mai aveam de ales acum. Nu puteam să dau înapoi. Tot ce-mi rămăsese de făcut era să mă iau după această femeie şi să intru chiar pe poarta în faţa căreia mă oprisem şi la care ea introducea un cod de acces

foarte complicat. M-am uitat în lungul Bulevardului Trei şi l-am văzut pe Cinci-Ani luându-şi tălpăşiţa, fără să-mi arunce măcar o ultimă privire.

Am urmat-o pe Matilda prin curtea cu vegetaţie luxuriantă, ca un desiş de copaci şi iederi crescute peste tot. În mintea mea, parcă m-aş fi cramponat şi-acum de piciorul maică-mii, ca un copilaş speriat. Aleea ducea către uşa vopsită în roşu a unei vile albe, cochete, aflată în stânga unui căsoi masiv, care din stradă mai că nu se vedea. M-a cuprins ameţeala, ca un fel de maree.

— Staţi! O clipă, Matilda. Nu cred că pot să fac treaba asta.

— Ce treabă să faci, Cassie?, a întrebat ea şi s-a întors către mine, florile roşii din jur încadrându-i capul şi punându-i în valoare coafura roşcată.

— Asta, nu ştiu, orice-ar fi ce facem acum – la care ea a râs:

— Ce-ar fi să afli mai întâi care-i treaba de care vorbeşti şi pe urmă să te hotărăşti? Cum ţi se pare?

Am rămas pe loc, rezistând eroic dorinţei de a-mi şterge de rochie palmele asudate.

— Poţi să spui nu, Cassie. Eu nu fac decât să-ţi propun. Eşti gata?, m-a întrebat ea, mai degrabă mirată decât nerăbdătoare.

— Sunt, i-am spus.

Şi chiar eram. Gata cu ezitările. Mi-am închis mintea refractară sau, ca sa fiu cinstită, mi-am deschis-o,

Matilda s-a întors şi a luat-o înainte. Eu am urmat-o. Nu reuşeam să-mi desprind ochii de conacul acoperit de iederă şi de grădina lui sălbatică. La New Orleans, în aprilie, toate plantele erau în plină floare. Magnoliile se desfăceau atât de repede, încât ai fi zis că-şi trăseseră peste noapte o puzderie de căşti de baie multicolore din anii ’50. Nu mai văzusem niciodată o grădină atât de plină de verdeaţa, de flori, de viaţă.

— Cine locuieşte acolo?, am întrebat.

— Acela-i Conacul, Numai membrii au voie înăuntru.

Am numărat douăsprezece lucarne, cu dantelării de fier forjat suspendate deasupra ferestrelor ca nişte bretoane. Foişorul avea în vârf o coroană albă. Cu toate că alb era tot, avea un aer spectral, ai fi zis că era bântuit, dar numai de nişte fantome foarte arătoase.

După ce am ajuns la intrarea în vilă, unde Matilda iarăşi a introdus un cod de acces, uşa mare şi roşie s-a deschis de una singură şi ne-a primit înăuntru. M-a izbit răcoarea data de aerul condiţionat. Dacă la exterior era banală şi cam butucănoasă, pe dinăuntru vila era ca un studiu de minimalism de la jumătatea secolului XX. Ferestrele erau mici, pereţii, în schimb, înalţi şi albi. Unii dintre ei susţineau nişte picturi care îţi luau piuitul, cu mult roz şi roşu, stropite copios cu galben şi albastru, care se întindeau din podea până-n tavan. O mulţime de lumânărici pâlpâiau pe fiecare pervaz de fereastră, creând o atmosferă de staţiune cu pretenţii. Mi-am îngăduit şi eu să-mi las umerii mai liberi, de unde până atunci mi-i ţinusem ridicaţi până la urechi. Nimic rău nu se putea întâmpla într-un asemenea loc, mi-am spus, atât de proaspăt arăta. În celălalt capăt al încăperii, am văzut mai multe uşi care trebuie să fi avut cel puţin trei metri înălţime. O tânără cu părul negru tuns castronel şi cu nişte ochelari cu ramă groasă, tot neagră, s-a ridicat de la biroul ei, ca să ne întâmpine.

— Vine îndată şi Comitetul, a zis ea, ocolind biroul în grabă, ca s-o scape mai repede pe Matilda de flori şi de punga de cumpărături.

— Mulţumesc, Danica. Ţi-o prezint pe Cassie.

Comitetul? Ce făceam eu aici, întrerupeam o reuniune? Mi s-a părut că inima-mi bătea, de fapt, din stomac.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc în sfârşit, a zis Danica, la care Matilda i-a aruncat o privire ca o săgeată.

Ce voia să spună cu asta? De ce „în sfârşit”?

Danica s-a întors la biroul ei, a apăsat pe cine-ştie-ce buton de sub tăblia mesei şi brusc s-a deschis o uşă în spate, dând la iveală o cameră mică, dar luminoasă, cu lambriuri de nuc şi cu un covor pluşat, în mijloc, rotund şi roz.

— Biroul meu, a zis Matilda. Intra.

Era un spaţiu intim, care dădea spre grădina inundată de verdeaţă şi flori. De la singura fereastră, se zăreau şi strada, dincolo de poartă, şi uşa laterală de la impunătorul Conac de alături, ale cărei trepte le mătura o fată în uniformă de cameristă. M-am aşezat într-un fotoliu mare şi negru, de genul celor care-ţi dau impresia că stai tolănită în palma lui King Kong.

— Ştii de ce te afli aici, Cassie?, m-a întrebat Matilda.

— Nu, nu ştiu. Ba da. Nu, iertaţi-mă, nu ştiu – îmi venea să plâng.

Matilda s-a dus la biroul ei, a luat loc, şi-a proptit coatele în tăblia mesei şi bărbia în palme şi m-a aşteptat pe mine să termin cu bâlbâielile. Tăcerea care a urmat mi s-a părut chinuitoare.

— Te afli aici, pentru c-ai citit în jurnalul Paulinei ceva ce te-a împins, nu-i aşa?, să iei legătura cu mine.

— Presupun c-aşa e. Da, i-am spus eu, rotindu-mi privirile prin cameră, doar-doar găseam o altă uşă, pe care aş fi putut ieşi direct în grădină şi, de acolo, să plec unde vedeam cu ochii.

— Ce anume crezi că te-a împins de la spate?

— Nu numai jurnalul, m-am repezit eu, în timp ce zăream pe fereastră cum intrau pe poarta de la stradă câteva femei.

— Dar ce, atunci?

Mă gândeam la perechea mea, la îmbrăţişarea lor strânsă. Mă gândeam la jurnal, şi la Pauline dându-se înapoi către pat, şi bărbatul…

— A mai fost şi Pauline, am zis, şi felul în care se poartă ea cu bărbaţii. Cu prietenul ei, de exemplu. Eu n-am fost aşa cu nimeni, nici măcar cu bărbatul meu. Şi nimeni nu s-a purtat aşa cu mine. Mi s-a părut atât de… liberă.

— Şi vrei şi dumneata la fel?

— Vreau. Cred că da. Va ocupaţi şi cu aşa ceva?

— Numai cu aşa ceva mă ocup, a zis Matilda. Dar acuma, ce-ar fi să vorbim despre dumneata? Povesteşte-mi puţin.

Nu ştiu de ce mi s-a părut atât de uşor totul, dar istoria vieţii mele parcă mi se revărsa pe gură. I-am povestit Matildei cum crescusem la Ann Arbor. Cum o pierdusem pe mama când eram foarte mică şi cum pe tata, care avea o firmă de sisteme de împrejmuire industriale, rar îl vedeam pe-acasă – iar, când venea, se purta când cu acreală, când peste măsură de iubitor, mai ales după ce bea. Cum crescusem precaută şi atentă la cât de brusc se putea schimba vremea într-o cameră. Cum soră-mea Lila plecase de-acasă cu prima ocazie care i se oferise şi acum trăia la New York. Abia dacă ne mai vorbeam.

Pe urmă, i-am povestit Matildei despre Scott – despre scumpul de Scott şi scârba de Scott, despre Scott cel care dansa cu mine la marele

sentiment, pe ritmuri country, în bucătărie şi Scott cel care mă lovise de două ori şi nu mai înceta să-şi ceară o iertare pe care nu i-o puteam da. I-am povestit cum se deteriorase căsnicia noastră, pe măsură ce problema lui cu băutura se agravase. I-am explicat că moartea lui nu avusese darul să mă elibereze, ci, mai curând, mă parcase într-un tărâm de mijloc liniştit, într-un padoc pe care eu singură mi-l construisem. Nici prin minte nu-mi trecuse cât de disperată eram să stau de vorbă c-o altă femeie, cât de grav mă izolasem, până n-am început să-mi deşert sacul în prezenţa Matildei.

Şi-atunci am zis-o. De fapt, mi-a ieşit pe gură cu de la sine putere: că de ani de zile nu mai făcusem deloc amor.

— De câţi ani?

— De cinci. Aproape şase, mă tem.

— Nu e ceva neobişnuit. Supărarea, mânia, resentimentele îi joacă uneori feste oribile corpului.

— De unde ştiţi asta? Sunteţi cumva terapeut sexual?

— Ceva cam aşa, mi-a spus ea. Ce facem noi aici, Cassie, este să le ajutăm pe femei să reintre în contact cu sexualitatea lor. Iar ele, făcând asta, îşi reiau în posesiune partea cea mai puternică a fiinţei lor. Dar asta Pas cu Pas. Ce zici, te interesează?

— Cred că da, sigur, am zis eu, la fel de şocată ca-n ziua când îl anunţasem pe taică-meu că-mi venise ciclul. Crescând într-o casă în care nu aveam nici o altă femeie, în afară de apatica lui de prietenă, adevărul este că nu vorbisem niciodată cu voce tare despre sex – cu nimeni. Am întrebat: O să trebuiască să fac, ştiu şi eu?, vreo… ciudăţenie?

— Nu, Cassie, a râs Matilda. Nici un fel de ciudăţenie, decât dacă asta-ţi doreşti.

Am râs şi eu cu ea, când am auzit, dar stânjenită, aşa cum râde cineva care nu mai poate da înapoi.

— Bine, dar ce trebuie să fac? Nu ştiu, cum se procedează?

— Propriu-zis, nu trebuie să faci nimic altceva decât să-i spui da Comitetului, a zis ea, uitându-se la ceas. Care Comitet – aoleu, Doamne! — se întruneşte chiar acum, în timp ce vorbim noi aici.

— Comitetul?!

Doamne, Dumnezeule, dar ce făcusem? Parcă m-aş fi prăbuşit într-o

groapă adâncă. Probabil că Matilda şi-a dat seama că intrasem în panică, fiindcă mi-a turnat un pahar de apă din carafa de pe biroul ei.

— Ia de-aici, Cassie, bea nişte apă şi încearcă, te rog, să te linişteşti. E bine, ce se-ntâmplă. E minunat, crede-mă. Comitetul nu-i decât un grup de femei, de femei amabile, multe dintre ele exact ca dumneata, femei care vor sa ajute. Ele recrutează participantele şi organizează fanteziile. Ele fac să se-ntâmple fanteziile dumitale.

— Fanteziile mele. Dar dacă n-am aşa ceva?

— Ei, da! Cum să n-ai? Atâta doar, că deocamdată nu ştii. Şi nu-ţi face griji. Nu vei fi niciodată obligată să faci un lucru, dacă nu vrei, nici n-o să ai de-a face cu cine nu vrei să ai de-a face. Deviza noastră aici, la S.E.C.R.E.T., este: „Nu ne judecăm. Nu ne limităm. Nu ne ruşinăm.”

Deja îmi tremura nu doar mâna, ci şi paharul de apă. Am luat o sorbitură mare din el şi m-am înecat.

— La S.E.C.R.E.T.?

— Exact. Aşa se numeşte grupul nostru. Fiecare literă înseamnă câte ceva. Iar scopul nostru de a fi este să ne eliberăm, supunându-ne complet fanteziilor noastre sexuale.

Am rămas cu ochii aţintiţi în gol, încercând să scap de imaginea Paulinei cu doi bărbaţi deodată…

— Asta a făcut Pauline?, m-am trezit să întreb.

— Exact. Pauline a parcurs toţi cei zece Paşi ai doctrinei S.E.C.R.E.T., iar acum îşi trăieşte viaţa în lume, împlinită şi vie sexual.

— Zece?

— Mă rog, tehnic vorbind, sunt nouă fantezii. Pasul Zece este o decizie. Poţi să rămâi la S.E.C.R.E.T. Un an de zile, recrutând alte femei ca şi dumneata, antrenând participantele la fantezii sau ajutând alte membre să-şi formuleze fanteziile. Sau poţi decide să-ţi duci acumularea de cunoştinţe sexuale în lumea din care vii, de pildă într-o legătură de dragoste.

Peste umărul drept al Matildei şi pe fereastra care dădea în grădină, am văzut alte femei, de toate vârstele, culorile şi dimensiunile, intrând pe poartă câte două şi câte trei. Le-am auzit cum intrau în holul de mai devreme, râzând şi chicotind.

— Asta-i Comitetul?

— Asta e. Mergem?

— Staţi! Parcă prea se mişcă repede totul în jurul meu. Trebuie să-ntreb: dacă spun da, pe urmă ce se-ntâmplă, mai exact?

— Tot ce vrei. Nimic din ce nu vrei, mi-a răspuns ea. Da sau nu, Cassie. E simplu ca „bună ziua“.

Corpul meu era mai mult decât pregătit, dar mintea mi s-a eliberat, într-un târziu, din chingile cu care o legasem, ca să-şi răstoarne sacul cu îndoieli:

— Dar nici măcar nu vă cunosc. Nu ştiu cine sunteţi, cine sunt femeile de-alături. Şi ce mi se cere: să stau pe fotoliul ăsta şi sa vă povestesc fanteziile mele sexuale cele mai profunde, cele mai personale? Ca să nu mai spun că nici nu ştiu să am vreuna – darmite nouă –, de vreme ce nu m-am culcat, în toată viaţa mea de pân-acum, decât cu un bărbat, unul singur, de când sunt. Aşa că nu ştiu cum aş putea spune da sau nu la tot ce mi se-nşiruie aici.

Matilda s-a uitat la mine cu calm, până mi-am terminat mica peroraţie, aşa cum stă o mamă buna şi suportă criza de personalitate a mormolocului ei. Nimic din ce spusesem n-ar mai fi putut să-mi descurajeze corpul şi să-l întoarcă din drum. Ceea ce ştiam şi eu. Ştia şi Matilda. Biata mintea mea pierdea bătălia.

— Da sau nu, Cassie, a repetat Matilda.

M-am uitat de jur-împrejurul camerei, Ia bibliotecuţa din spatele meu, la fereastra model vechi care dădea în grădina, la peretele de tufişuri şi iar la chipul prietenos al Matildei. Aveam nevoie să fiu atinsă. Aveam nevoie sa asmut un bărbat asupra corpului meu, până nu-ncepea să-mi agonizeze de-atâta singurătate. Adică simţeam nevoia să mi se facă… nu ştiam ce. Să mă ia cineva şi să…

—Da.

Matilda şi-a plesnit palmele o singură dată.

— Ce bine-mi pare! Să ştii, Cassie, că ideea este să fie plăcut. Aşa c-o să fie plăcut!

Acestea fiind zise, a scos o cărţulie din sertarul biroului şi a pus-o delicat de cealaltă parte, în faţa mea. Era de aceeaşi culoare bordo ca şi

jurnalul Paulinei, doar că mai lunguiaţă şi mai subţire, ca un carnet de cecuri.

— Acuma te las aici, să completezi acest chestionar. Nu e lung. Ne-ajută să ne facem o idee despre ce cauţi, ce-ţi… place. Şi-n ce stadiu te afli. Detaliile fanteziilor le scrii mai târziu.

Dar trebuie să pornim de undeva. Sa zicem că ai la dispoziţie cincisprezece minute. Nu trebuie decât să fii onestă. Iar eu vin să te iau după ce termini. Pân-atunci, se reuneşte şi Comitetul. Ceai, cafea?

— Un ceai, da, mi-ar plăcea, i-am spus, pentru că mă simţeam foarte obosită.

— Cassie, frica este singurul lucru care te-mpiedică să-ţi trăieşti viaţa reală. Ţine minte asta.

După ce-a ieşit, eu aveam aşa nişte nervi, că nici nu mă puteam uita la cărţulie. M-am ridicat şi m-am dus la un raft cu cărţi dintr-un colţ al biroului.

Ceea ce crezusem iniţial că era o enciclopedie în mai multe volume s-au dovedit a fi exemplare cu acelaşi fel de legătură din Kama Sutra completă, Bucuria sexului, Amantul doamnei Chatterley, Grădina mea secretă, Târfuliţa veselă, Fanny Hill şi Povestea lui O., adică genul de cărţi pe care le descopeream prin casele pe unde mai vedeam de copii mici în adolescenţă, cărţi peste care-mi aruncam ochii şi mă trezeam tulburată rău de tot, până mă conduceau părinţii respectivi acasă, noaptea târziu.

Erau legate în aceeaşi piele de culoare bordo ca şi jurnalul Paulinei şi cărţulia pe care mi-o dăduse Matilda, cu titlurile ştanţate cu litere aurii. Mi-am trecut degetele peste cotoare, apoi am tras aer adânc în piept şi m-am întors la locul meu.

M-am aşezat şi am deschis cărţulia.

„Ceea ce ţineţi în mâna este absolut confidenţial. Răspunsurile vă privesc numai pe dumneavoastră şi Comitetul.

Nimeni altcineva nu va citi răspunsurile pe care le daţi.

Pentru ca S.E.C.R.E.T. Să vă poată ajuta, trebuie să ştim despre dumneavoastră mai multe. Răspundeţi precis, răspundeţi onest, răspundeţi fără frică. Vă rugăm să începeţi.

Urma o listă de întrebări, cu spaţii între ele, pentru a putea fi scrise

răspunsurile. M-au ameţit acele întrebări, cu cât erau de directe şi la obiect. Când să încerc stiloul, am auzit o bătaie delicată în uşă.

— Da?

Tunsoarea neagră în formă de castronel a Danicăi s-a ivit de după uşă.

— Îmi cer scuze de întrerupere, a zis ea. Mi-a spus Matilda că doriţi ceai?

— A, mulţumesc!

A intrat şi a depus în faţa mea, cu gesturi discrete, o tavă de argint pe care se găseau cele necesare unui ceai.

— Danica, şi tu ai făcut asta? Treaba asta, vreau să zic? — la care ea mi-a zâmbit larg.

— Nu. Vedeţi?, a zis şi mi-a ridicat până sub nas încheietura mâinii, pe care nu avea nimic. Eu n-am brăţară. Aşa se poate şti cine… Matilda zice că pot foarte bine să nu ajung aici, dacă de la bun început îmi joc şansele cum trebuie cu prietenul meu. Plus că trebuie să fii – cum să zic eu? — bătrână, trecută de treizeci de ani. Dar mie, să ştiţi, mi se pare marfa curată, a adăugat ea, întruchiparea perfectă a celor douăş'unu, cel mult douăş'doi de ani pe care-i avea. Numai să răspundeţi cinstit, Cassie. După asta, să vedeţi ce uşor o să fie totul. Aşa zice întotdeauna Matilda.

Pe urmă, s-a întors şi-a ieşit, a închis uşa după ea şi m-a lăsat pe mine iarăşi singură, cu chestionarul şi cu mintea care deja îmi juca feste. Hai, Cassie, că poţi face atâta lucru. Aşa că m-am apucat.

1. Câţi iubiţi aţi avut până acum? Care este iubitul ideal din punct de vedere fizic? Specificaţi înălţimea, greutatea, culoarea părului, dimensiunea penisului şi orice alte preferinţe de ordin fizic.
2. Puteţi ajunge la orgasm numai prin sexul vaginal?
3. Vă place sexul oral (să-l primiţi)? Va place sexul oral (să-l oferiţi)?
4. Cât de des vă masturbaţi? Metoda preferată?
5. Aţi avut vreodată o aventură de-o noapte?
6. Aveţi tendinţa de a face mişcarea cea dintâi atunci când sunteţi atrasă de cineva?
7. Aţi făcut vreodată sex cu o altă femeie sau cu mai mult de un

singur partener odată? Explicaţi.

8. Aţi făcut vreodată sex anal? V-a plăcut? Dacă nu, de ce nu v-a plăcut?
9. Ce metodă anticoncepţională folosiţi?
10. l0. Care consideraţi că sunt zonele dumneavoastră erogene?
11. Ce părere aveţi despre pornografie?..."

Şi tot aşa în continuare: „Vă place să faceţi sex în timpul menstruaţiei? Să vi se vorbească porcos? Sado-masochismul? Sa fiţi legată? Cu luminile stinse ori aprinse?...“

De asta mă temusem cel mai tare: de nişte lucruri care mă depăşeau. Era ca-n visele alea oribile cu teste-surpriză, care mă bântuiau de când absolvisem universitatea. Exact un singur partener de sex avusesem. Habar n-aveam de preferinţele în materie de penis, iar sexul anal era pentru mine o idee vagă, exotica, la fel cum ar fi fost, de pildă, să-mi fac un tatuaj pe faţă sau să fur ceva dintr-un magazin. Dar trebuia sa răspund onest. Ce mi se putea întâmpla cel mai rău? Să afle femeile-alea că eram o nulitate absolută în privinţa sexului şi să mă dea pe uşă afară? Numai când mă gândeam că lucrurile s-ar fi putut sfârşi în felul asta, restul exerciţiului mi se părea de-un amuzament feroce. La urma urmei, ce-aveam de pierdut? Nu din cauza lipsei mele de experienţă într-ale sexului mă aflam acolo?

Am început cu cea mai simplă întrebare, prima, care nu-mi punea probleme. Unul. Am avut un iubit, pe Scott. Unul, atâta tot, unul. Cât despre tiparul meu fizic, m-am gândit la toate vedetele de cinema şi toţi muzicienii care mi se păreau arătoşi, drept care am rămas şi eu surprinsă de câte nume şi chipuri ideale am putut scrie în acel spaţiu, care s-a umplut imediat. Am trecut apoi la următoarea întrebare: orgasm vaginal? Am sărit peste ea – nu ştiam ce-i aia. La cea despre zonele erogene, mai că mi-a venit să caut vreun dicţionar pe raftul cu cărţi. Nu ştiam ce să răspund. Nici la următoarea, nici la cea despre amorul cu alte femei. La restul, am răspuns cât de bine m-am priceput. În cele din urmă, am dat şi ultima pagină a cărţuliei, pe care nu scria nimic, era doar un spaţiu liber în care puteam să notez ce alte gânduri îmi treceau prin cap. Am scris:

„Încerc din toate puterile mele să răspund la întrebările acestea, dar eu n-am făcut sex până acum decât cu soţul meu. De cele mai multe ori, stăteam în poziţia misionarului. În medie, de vreo două ori pe săptămână, dar asta imediat după ce ne-am căsătorit. Mai târziu, poate o dată pe lună. Lumina era stinsă, de cele mai multe ori. Câteodată, am avut orgasm… cred. Nu sunt sigură – poate mi se părea numai. Scott nu mi-a făcut niciodată nimic oral în partea de jos. Mi s-a întâmplat mie, din când în când, sa mă pipăi de una singură, dar a trecut mult timp de când am făcut aşa ceva ultima oară. Scott avea întotdeauna pretenţia să-şi bage în gura mea – şi am făcut asta o vreme, dar nu şi după ce m-a lovit După ce m-a lovit, nimic n-am mai putut face cu el. A murit în urmă cu aproape patru ani. Dar ultima dată când am făcut orice fel de sex a fost cu mult înainte de moartea lui. Îmi pare rău că nu pot încheia testul, deşi m-am străduit cât am putut.”

Am pus apoi stiloul pe masă şi am închis cărţulia. Simplul fapt că scrisesem ce scrisesem avea darul să-mi ia măcar o pietricică de pe inimă.

Nici n-am auzit-o pe Matilda strecurându-se înăuntru.

— Cum te-ai descurcat?, m-a întrebat ea, în timp ce se aşeza înapoi la birou.

— Mă tem că nu foarte bine.

Mi-a luat cărţulia din faţă. În acel moment, am simţit nevoia să i-o smulg din mână şi s-o strâng la piept cât puteam eu de tare.

— Să-ţi spun ceva. Nu e genul de test pe care să te temi că l-ai putea pica, mi-a spus ea, în timp ce-şi arunca privirile peste răspunsurile mele, iar pe chip mi s-a părut că-i trecea un zâmbet amar. Bun, Foarte bine, Cassie. Vino cu mine acum. Este momentul te prezint Comitetului.

M-am simţit, dacă pot spune aşa, sudată de fotoliul mare şi confortabil pe care stăteam. Era clar: dacă treceam pragul acelei încăperi, un alt capitol din viaţa mea urma să se deschidă. Eram oare pregătită?

Curios lucru, dar eram. Cu fiecare gest, mi se părea din ce în ce mai fezabil. Poate că în asta şi constau cei Zece Paşi. Îmi spuneam întruna, în sinea mea, că nu mi întâmpla nimic rău. Ba chiar din contră. Mă simţeam

ca şi cum straturile de gheaţă din jurul meu s-ar fi topit unul după altul.

Am ieşit împreună cu Matilda şi am traversat holul de primire. Danica ne-a deschis drumul, apăsând pe un alt buton de sub tăblia biroului ei, la care uşile albe, înalte, din celălalt capăt al încăperii s-au dat la o parte, lăsând să se vadă o masă mare din sticlă, de formă ovală, în jurul căreia stăteau şi vorbeau gălăgios vreo zece-douăsprezece femei. Această încăpere, tot albă, nu avea ferestre, dar avea şi ea câteva picturi pline de culoare, ca şi cele din holul de la intrare. Pe peretele din fund, se afla un portret care trona deasupra unei console de mahon şi reprezenta o femeie frumoasă, cu pielea întunecată la culoare şi cu o coada lungă, împletită, adusă în faţă peste umărul drept. Când am intrat în cameră, toate femeile au tăcut.

— Prietene, v-o prezint pe Cassie Robichaud.

— Bună, Cassie!, au zis ele toate în cor.

— Cassie, îţi prezint Comitetul.

Am dat să spun şi eu ceva, dar gura mi s-a încăpăţânat să rămână mută.

— Ia loc aici, draga mea, lângă mine, mi-a spus o femeie indiancă, de cel puţin şaizeci de ani, care avea un sari în culori foarte vii şi un zâmbet foarte amabil – apoi a tras un scaun şi mi-a făcut semn să m-aşez.

— Mulţumesc, am zis eu şi m-am prăbuşit pe acel scaun.

Voiam să le privesc pe toate în ochi şi, în acelaşi timp, să nu mă uit la nici una. Când îmi încleştam strâns mâinile în poală, când mi le băgăm energic sub fund, abţinându-mă din răsputeri să mă fâţâi pe scaun ca o puştoaică la şcoală. Ai treiş'cinci de ani, Cassie, nu te mai purta ca o fetişcană.

Vocea Matildei, care a început să-mi prezinte femeile din jurul mesei, îmi suna ca de departe şi de sub apă. Ochii mi se mutau de la un chip la altul şi zăboveau puţin la fiecare, pentru că încercam să le reţin şi numele. Am observat că erau toate frumoase – în moduri diferite, dar erau.

De exemplu Bernice, o negresă cu părul roşcat, scundă, rotofeie, pieptoasă. Şi tânără – să fi avut vreo treizeci de ani. Sau cele două blonde, una mai înaltă, Daphne, cu părul drept şi lung, cealaltă, pe nume Jules, cu bucle scurte şi obraznice. O brunetă, Michelle, bine făcută şi cu o faţă angelică, îşi ţinea mâinile încleştate în faţa gurii şi zâmbea de parcă eu aş

fi făcut nu-ştiu-ce adorabil într-un concurs de dans. La un moment dat, s-a aplecat şi i-a şoptit ceva femeii care stătea chiar vizavi de mine şi care avea un corp atletic, lucrat – de altfel, şi era în echipament de sală de forţă. Lângă ea, stătea Roslyn, care avea părul arămiu şi lung şi cei mai mari ochi căprui pe care mi-a fost dat să-i văd. Erau şi două gemene identice, de origine hispanica, aşezate una lângă alta: Maria, cu privirile unui om hotărât, şi Marta, cu un aer ceva mai deschis şi mai senin. La urmă de tot, am constatat că fiecare dintre femeile din jurul mesei purta la încheietura mâinii câte o binecunoscută brăţară de aur cu amulete.

— Şi, în sfârşit, lângă dumneata se află Amani Lakshmi, cea mai veche membră a Comitetului aici de faţă. Adevărul este că ea mi-a fost mie ghidă, aşa cura eu îţi voi fi dumitale, Cassie, a zis Matilda.

— Dac-ai şti, Cassie, ce bine-mi pare să te cunosc, a zis cu un uşor accent indianca, ridicând un braţ de-a dreptul slăbănog, ca să dea mâna cu mine. Atunci am văzut că era singura, dintre toate, care purta două brăţări, câte una la fiecare mână. Şi-acum, a continuat ea, înainte să-ncepem, ai vreo întrebare să ne pui?

— Cine-i femeia din tabloul de pe perete?, m-am trezit eu spunând.

— Carolina Mendoza, mi-a explicat Matilda. Femeia care a făcut posibile toate acestea.

— Şi care încă le mai face, a precizat Amani.

— Aşa este, într-adevăr. Atâta vreme cât avem tablourile ei, avem şi mijloacele de a continua misiunea pe care S.E.C.R.E.T. Şi-a asumat-o la New Orleans.

Matilda mi-a povestit apoi cum o cunoscuse ea pe femeia din tablou cu mai bine de treizeci-şi-cinci de ani în urmă, pe vremea când era consilier municipal pe probleme de artă, iar Carolina era o pictoriţă originară din Argentina. Îşi părăsise ţara în anii ’70, chiar înainte ca dictatura militară să le interzică artiştilor şi feminiştilor să creeze şi să se exprime liber. Se întâlniseră la o licitaţie de artă, Carolina începuse abia de curând să-şi expună lucrările, nişte picturi pe pânză şi murale de mari dimensiuni şi-n culori vii, deloc tipice pentru genul de pictură pe care o făceau femeile pe vremea respectivă.

— Şi astea-s tablourile ei? Şi cele din camera de-alături?, am întrebat

eu.

— Da. Motiv pentru care şi măsurile de siguranţă sunt atât de ferme. Fiecare pictură valorează milioane. Mai avem câteva păstrate alături, în Conac.

Apoi mi-a explicat cum începuseră, ea şi Carolina, să-şi petreacă timpul din ce în ce mai mult împreună, lucru de care Matilda se mirase, pentru că nu-şi mai făcuse o prietenă de nici ea nu mai ştia câtă vreme.

— Relaţia dintre noi nu era deloc una sexuală, dar, de vorbit, aproape numai despre sex vorbeam. După o vreme, Carolina căpătase destulă încredere în mine, ca să mă facă părtaşă la lumea ei secretă, o lume în care femeile se adunau şi-şi relatau dorinţele cele mai profunde, fanteziile cele mai ascunse. Ţine minte că nu era deloc ceva obişnuit pe-atunci să vorbeşti despre sex. De cât de mult îţi plăcea, nici atât.

La început, a zis Matilda, grupul Carolinei fusese unul neoficial, o simplă adunare de prietene artiste şi băgătoare de seamă locale, de felul celor care n-au lipsit niciodată la New Orleans. Majoritatea erau celibatare, unele văduve, câteva măritate de mult, ba chiar cu mariaje fericite. Cele mai multe erau femei trecute de treizeci de ani, cu vieţi reuşite. Dar ceva tot lipsea din căsniciile lor, din existenţele lor în general.

Matilda îi devenise Carolinei agent de vânzări exclusiv, iar picturile ei începuseră să se vândă la preţuri exorbitante. Până la urmă, îi plasase câteva soţiei americane a unui şeic plin de petrol din Orientul Mijlociu, contra mai multor zeci de milioane de dolari. Conacul învecinat fusese cumpărat de Carolina, care-şi investise restul averii într-un fond care avea să finanţeze mica lor întreprindere sexuală, deocamdată în stare de boboc.

— Până la urmă, ne-am dat seama că voiam să ne şi trăim toate acele fantezii sexuale. Iar asemenea scenarii costă, nu glumă. Ca să găseşti bărbaţi, uneori şi femei, care să fie nişte bărbaţi şi femei cum trebuie şi să-ţi îndeplinească fanteziile, trebuia să-i recrutezi. Şi să-i… antrenezi. Aşa c-am pus pe picioare clubul acesta, S.E.C.R.E.T. După ce ne-am ajutat unele pe altele să ne trăim propriile fantezii sexuale, am început să recrutăm în fiecare an câte o persoană căreia să-i trecem această ştafetă mai departe – să-i oferim darul emancipării sexuale complete. Fiind

preşedinta în funcţie a Comitetului, mie mi-a revenit sarcina să aleg recruta din acest an. În conformitate cu statutul nostru, şi ea trebuie să ne aleagă pe noi.

— Şi recruta eşti dumneata, Cassie, a intervenit Brenda.

— Eu? De ce?

— Din mai multe motive. Te urmărim deja de ceva vreme. Pauline a venit cu propunerea, după ce te-a remarcat la Cafe Rose. Nu şi-a lăsat acolo jurnalul dinadins, dar nici dacă plănuiam ceva în sensul ăsta, nu putea să ne iasă mai bine. Discutaserăm deja despre dumneata de câteva ori. Aşa că lucrurile s-au brodit cum nu se poate mai bine.

Am rămas fără grai în primul moment. Adică fusesem urmărită, verificată… în căutare de ce? De semnele unei însingurări abjecte? M-a cuprins un acces de furie.

— Ce vreţi să spuneţi, mai exact? Că m-aţi dibuit că eram nu-ştiu-ce chelneriţă singură şi amărâtă? — şi m-am uitat acuzator peste toată încăperea.

Amani a întins o mână şi m-a luat de braţ, în timp ce unele dintre femeile de faţă bălmăjeau tot felul de asigurări:

— Nu…! Nu-i vorba de asta…

— Vai, draga mea, dar nu asta intenţionam…

— Cassie, n-a fost o insultă. Noi acţionăm în spiritul iubirii şi-al sprijinului reciproc. Când o femeie îşi pune orice poftă sexuală prematur în cui, se poate foarte bine să nici nu observe.

Dar alţi oameni îşi dau seama. E ca şi cum ai funcţiona cu un simţ mai puţin. Atâta doar, că nu eşti conştientă. Se întâmplă uneori ca oamenii aflaţi într-o asemenea stare de recluziune să aibă nevoie de o intervenţie din afară de vreun fel oarecare, Asta-i tot. Asta voiam să spunem. Te-am descoperit. Şi te-am ales pentru ce facem noi aici. Iţi oferim şansa unui nou început. O trezire – dacă ţi-o doreşti. Vrei să ni te alături şi să porneşti în călătorie?

Eu rămăsesem blocată la faza cu supravegherea. Cum? întotdeauna fusesem convinsă că-mi disimulasem însingurarea, celibatul întâmplător. Dar apoi mi-am adus aminte: hainele mele cafenii, coada neglijentă, pantofii oribili, atitudinea pleoştită, pisica locuinţa pustie spre care

mergeam seara târându-mi picioarele. Oricine avea o pereche de ochi şi-ar fi dat seama că mă pricopsisem c-o aură cafenie şi că eram învinsă şi prăfuită. Aşa că venise momentul să fac un salt.

— Da, le-am spus, alungându-mi până şi ultimele dubii pe care le mai nutream. Da, mă bag. Vreau să fac treaba asta.

Toate au izbucnit în aplauze. Amani a încuviinţat din cap, în semn de-ncurajare.

— Consideră că noi, femeile din acest cerc, suntem surorile dumitale. Noi te putem ghida, ca să-ţi regăseşti eul autentic, a zis Matilda, ridicându-se în picioare.

Am simţit ca o gheară în piept, de emoţie. De fapt, simţeam atâtea lucruri deodată: bucurie, teamă, recunoştinţă, nedumerire… Oare chiar mi se-ntâmpla mie aşa ceva? Mie?!

— Dar de ce faceţi asta pentru mine?, am întrebat, cu lacrimile stând să-mi ţâşnească din colţurile ochilor.

— Pentru că putem, a trântit Bernice.

Matilda s-a aplecat sub masă şi a scos o mapă cu fermoar. A depus-o în faţa mea. Părea făcută din piele adevărată de aligator şi avea ştanţate iniţialele mele, CR. Probabil că ştiu seră, la un anume nivel foarte profund, că n-aveam cum s-o refuz, propunerea lor. Am desfăcut fermoarul şi am deschis mapa larg. Pe fiecare parte, erau multe hârtii cu înscrisuri bogat decorate. Pe stânga, era un plic de pânză, cu numele meu scris caligrafic. Nici măcar invitaţiile mele de nuntă nu fuseseră atât de frumoase.

— Haide, curaj, a zis Matilda. Ia-l şi deschide-l.

Am rupt cu grijă sigiliul. Înăuntru, era un fel de carte de vizită mai mare, pe care scria:

„În această zi, Cassie Robichaud este invitată de Comitet să parcurgă Paşii.

Cassie Robichaud"

Iar dedesubt, pe un alt rând:

„Matilda Greene (Ghidă)"

Pe partea dreaptă, ascuns într-un buzunar al mapei, se afla un carnet exact la fel cu cel al Paulinei, tot cu iniţialele mele.

— Cassie, vrei să ne citeşti cu voce tare Paşii?

— Acuma? — şi m-am uitat de jur-împrejurul mesei, dar n-am văzut nici măcar un singur chip care să mă intimideze şi mi-am dat seama că puteam să ies pe uşă în orice moment, dac-aş fi vrut. Dar nu voiam. Aşa ca m-am ridicat în picioare, pe care nu mi le mai simţeam, de parcă mi-ar fi îngheţat. Am zis: Mi-e şi frică.

— Fiecare dintre femeile din jurul acestei mese a trecut prin aceleaşi sentimente pe care le ai acum, a zis Matilda, iar celelalte au încuviinţat din capete. Pentru că suntem vieţile noastre sexuale, Cassie.

Ma podidiseră deja lacrimile. Mi se părea că toată durerea pe care o acumulasem în sufletul meu îşi găsise, în sfârşit, o supapă de evacuare.

Amani s-a aplecat spre mine şi mi-a spus:

— Datorită capacităţii de a ne vindeca pe noi însene, am reuşit să ajutăm şi alte femei. De-asta ne aflăm aici. Este unicul motiv pentru care ne aflăm aici.

Mi-am coborât privirile înspre viitorul meu jurnal. Am adunat fiecare strop de tărie şi de curaj, atâta cât am putut. Voiam să devin şi eu vie, cum renăscuseră toate acele femei. Voiam să simt şi eu plăcere şi că trupul meu revenea la viaţă. Voiam tot ce se putea. Voiam absolutul. Am deschis carneţelul unde erau scrişi Paşii de urmat şi i-am citit pe toţi zece, pe care îi citisem şi în jurnalul Paulinei. Când am terminat, m-am aşezat la loc pe scaun şi un mare sentiment de uşurare mi-a cuprins tot corpul, până-n vârfurile picioarelor şi pe amândouă braţele în jos.

— Îţi mulţumim, Cassie, a zis Matilda. Trei întrebări importante am să-ţi pun acum. Una: vrei şi dumneata ce avem noi?

— Vreau, am zis eu.

— A doua: în limitele siguranţei şi ale certitudinii totale şi sub ghidarea pe care ţi-o punem la dispoziţie, vrei să parcurgi aceşti zece Paşi?

M-am uitat iar în jos, la pagina pe care erau scrişi Paşii. Da, voiam. Voiam cu adevărat. I-am răspuns:

— Da, cred că vreau.

— Şi a treia: Cassie Robichaud, eşti de acord ca eu, Matilda Greene, să-ţi fiu ghidă?

— Sunt de acord, i-am spus.

Alte aplauze, şi mai sonore, au izbucnit de jur-împrejurul mesei.

Matilda mi-a strâns amândouă mâinile într-ale ei.

— Cassie, îţi făgăduiesc: vei fi în deplină siguranţă, vei fi îngrijită, vei fi îndrăgită. Deţii autonomia totală a propriului trup şi a tot ce vrei să faci cu el. Poţi să decizi în orice moment cum vrei să procedezi. Nu vei fi niciodată silită să faci nimic. Ceea ce nu-nseamnă că nu-ţi va fi teamă, dar pentru asta suntem noi aici. Pentru asta sunt eu aici. Bun, să-ţi mai dau ceva.

S-a ridicat şi s-a dus la consola peste care trona portretul Carolinei. Din sertarul cel mai de sus, foarte subţire, a luat cu mare grijă o cutiuţă de culoare mov. S-a întors cu ea la mine, ducând-o ca şi cum ar fi fost cel mai fragil obiect din lume. Dar, când mi-a depus-o în palmă, cutia mi s-a părut surprinzător de grea.

— Deschide-o. Pentru dumneata este.

Am desfăcut capacul mov şi am dat peste o brăţară de aur în formă de lanţ gros, de un galben palid, pe un pat de mătase vălurită. Era exact la fel cu cele purtate de toate celelalte femei din cameră, numai că aceasta era simplă, fără amulete care să atârne de ea.

— Pentru mine?

Matilda şi-a încheiat misiunea, scoţând brăţara din cutie şi legându-mi-o în jurul încheieturii care-mi tremura.

— Pentru fiecare Pas pe care-l parcurgi, Cassie, primeşti o amuletă de aur de la mine, care să marcheze tocmai faptul c-ai parcurs acel Pas. Şi-o ţinem tot aşa până primeşti toate cele nouă amulete. A zecea o primeşti după ce-ţi faci alegerea de a rămâne la S.E.C.R.E.T. Sau de a nu rămâne. Eşti pregătită să-ţi începi aventura?

Brăţara făcea ca totul să pară autentic. Simpla ei greutate mă aducea cu picioarele pe pământ, mă făcea să fiu conştientă de ce lucru măreţ săvârşisem şi de ce avea să urmeze.

— Sunt pregătită, i-am răspuns.

PARCĂ VIBRAM TOATĂ, din cap până-n picioare, pe drum spre casa, numai gândindu-mă la ce sarcină-mi luasem. De fapt, luasem cu mine mapa, iar Matilda îmi explicase că aveam să găsesc în ea nouă file – câte una pentru fiecare fantezie. Ce trebuia să fac era să completez aceste file cât mai curând şi să-i telefonez Danicăi de îndată ce le aveam completate,

probabil pentru ca ea să trimită la mine un curier căruia să i le încredinţez. Ultimul lucru pe care mi-l spusese Matilda fusese:

— Cum primim hârtiile, putem spune că programul începe. O să vorbim, noi două, după fiecare fantezie. Dar nu ezita să mă suni între timp, indiferent despre ce, ne-am înţeles?

Întoarsă la mine acasă, am luat-o în braţe pe Dixie şi am sărutat-o de nenumărate ori pe toată burtica. Pe urmă, mi-am aprins o mulţime de lumânări, m-am dezbrăcat şi m-am cufundat într-o baie parfumată. Tot ritualul era menit să m-ajute să alcătuiesc o listă cu cele mai bune fantezii care-mi puteau trece prin cap. Mi-am găsit pixul preferat şi am smuls prima filă din mapa cea nouă din piele de aligator. Simţeam în mine o excitaţie pe care n-o mai simţisem de ani buni. Mă instruise Matilda s-o pun pe hârtie cum era, să-mi exprim toate dorinţele sexuale. Orice-mi dorisem sau încercasem vreodată. Să nu mă judec singură, să nu-mi pun întrebări, aşa-mi spusese.

„Nu te-apuca să descrii prea detaliat, nu te gândi prea mult. Scrie şi-atât.” Nu existau reguli pentru asemenea fantezii, îmi explicase ea, dar literele care formau acronimul S.E.C.R.E.T. Reprezentau criteriile după care toate membrele acelui grup se ghidau şi pe care se străduiau din răsputeri să le respecte. Matilda îmi spusese ca fiecare fantezie trebuia să-i dea participantei la aventura personală un sentiment de:

Siguranţă, adică să nu simtă nici o primejdie;

Erotism, adică fantezia ei să fie una de natură sexuală concretă, nu doar imaginară;

Certitudine, adică participanta să-şi dorească realmente ca fantezia ei să se împlinească;

Romantism, adică participanta sa se simtă dorită şi căutată;

Extaz, adică participanta să se bucure de actul sexual;

Transformare, adică în fiinţa participantei să se schimbe ceva semnificativ, şi anume într-un mod fundamental.

M-am uitat iarăşi la Uterele acronimului şi mâna mea, parcă din proprie iniţiativă, a scris câte un cuvânt în dreptul fiecăreia dintre primele patru – atât de nimerite, c-am început să râd aşa, singură: Sexualitatea Emancipată a lui Cassie Robichaud. Pentru E-ul şi T-ul de Ia sfârşit, nu mi-a

venit în minte nimic mai breaz decât: Excitată şi Tulburată. Nu era o părere. Chiar mie mi se-ntâmpla!

Simţind-o pe Dixie cum se freca de gleznele mele şi cu lumânările pâlpâind în faţa mea pe masă, am început prin a bifa căsuţa de lângă fraza: îmi doresc să fiu răsfăţată. Nu eram eu prea sigură de ce însemna, dar tot am bifat. Să fi fost vorba de ceva legat de sexul oral? îi propusesem odată lui Scott şi el strâmbase din nas într-un mod care anula pe vecie orice asemenea pretenţie. Îmi pusesem această poftă într-un cui bine ascuns, unde nici eu să n-o mai fi găsit vreodată. Sau, cel puţin, aşa mi se păruse atunci. Şi mai erau şi alte forme de sex pe care nu le încercasem niciodată. O colegă de facultate era înnebunită după sexul „pe partea cealaltă", dar eu rămăsesem doar să mă-ntreb cum ar fi putut fi. Şi nu i-aş fi putut cere pentru nimic în lume lui Scott să încercăm şi noi aşa ceva. Nici măcar nu eram sigură că-mi doream eu însămi.

Îmi doresc să fac sex pe ascuns, în public. Altă bifa. Îmi doresc să fiu luată prin surprindere. Asta mi-a dat un vag fior, deşi, o dată în plus, nu eram eu foarte sigură de ce însemna. Primisem asigurări că eram în deplină siguranţă, că puteam să opresc totul în orice moment aş fi vrut. Am bifat căsuţa.

Îmi doresc să am de-a face cu o celebritate. Păi, cum? Pe-asta cum puteau s-o facă? Mi se părea imposibil, deci interesant. Am bifat.

Îmi doresc să fiu salvată. Salvata de cine, de ce anume? Am pus, totuşi, o bifa în căsuţa cu pricina.

Îmi doresc să fiu tratată ca o prinţesă. Ah, Doamne, ce femeie nu-şi doreşte aşa ceva? Eu întotdeauna fusesem considerată cea simpatică, cea isteaţă, poate chiar cea haioasă. Dar nu fusesem niciodată, de când mă ştiam, cea drăguţă, prinţesa, nici măcar o singură dată. Aşa că da, sigur că da la punctul ăsta. Chiar dacă suna copilăreşte. Voiam şi eu să simt cum e, măcar o dată.

Îmi doresc să fiu legată la ochi. Mă gândeam că m-aş putea simţi eliberată pe întuneric, aşa c-am bifat şi acea căsuţă.

Îmi doresc să fac sex cu un străin cu aer exotic, într-un loc exotic. Dar, practic vorbind, nu erau cu toţii nişte străini, nişte necunoscuţi, acei bărbaţi cu care aş fi avut de-a face şi pe care urma să nu-i mai văd

niciodată? Fără să vorbim, iară să scoatem nici măcar o vorbă, doar nişte corpuri care se freacă unul de celălalt, după care… poate că m-apucă de mână… Mi-am văzut de scris.

Îmi doresc să joc roluri. Eram eu în stare de aşa ceva? Să fiu altcineva, în locul meu? Aveam asemenea curaj? Dar puteam oricând să dau înapoi, dacă simţeam nevoia să mă opresc.

Ei bine, aşa s-a scris lista mea: nouă fantezii care aveau sa fie urmate, în final, de o decizie. Şi, aşa cum fusesem instruită, le-am scris în ordinea în care m-am gândit eu că le puteam face faţă.

M-am uitat la ele încă o dată. Mi se-mbârligau deja în cap toată mirarea, şi îngrijorarea, şi bucuria, şi teama pe care aveau să le declanşeze aceste fantezii ale mele. Închipuie-ţi numai: să capeţi tot ce ţi-ai dorit vreodată, şi-ncă ceva în plus. Închipuie-ţi că eşti exact aşa cum alţii vor şi-şi doresc să fie – în toată fiinţa ta – şi, totuşi, să rămâi exact aşa cum eşti. Nu era o părere. Chiar mie mi se-ntâmpla! Crezusem până atunci că viaţa mea o lua în jos, în vrie, dar uite că era pe punctul de-a se schimba pentru totdeauna.

După ce m-am dezmeticit, am sunat-o pe Danica.

— Bună, Cassie, mi-a răspuns ea.

— De unde ştiai că eu sunt?, am întrebat-o, uitându-mă deja stânjenită pe fereastra din faţă.

— Ăăă… după numărul care-mi apare aici, nu?

— A, da… Bine, ştiu că e târziu, dar Matilda mi-a spus că pot să te sun de cum termin. Asta voiam să-ţi spun, c-am terminat, le-am… ales.

— Ce-ai ales?

— Ei, ştii tu… de pe listă.

Linişte. Pe urmă, Danica m-a tras de limbă:

— Ce listă?

— Lista de… fantezii ale mele, am zis eu în şoaptă.

— Ah, Cassie, e clar c-am dat peste candidata ideală cu tine. Până şi cuvântul ţi-e greu să-l rosteşti!, a chicotit ea. Uite-acum îţi trimit pe cineva, scumpo. Şi ţine-te bine. Lucrurile sunt pe cale să devină foarrrte interesante.

După un sfert de oră, a sunat la uşă. Am smuls-o mai mult decât am

deschis-o, aşteptându-mă să văd un curier adolescent cu părul vâlvoi. Dar de tocul uşii mele stătea rezemat un bărbat zvelt şi arătos. Avea nişte ochi căprui ca de căţeluş. Era îmbrăcat în blugi, cu un tricou alb şi bluzon cu glugă. Să fi tot avut vreo treizeci de ani.

— Am venit să iau mapa, mi-a zâmbit el. Şi am instrucţiuni să-ţi dau ăsta. Trebuie să-l deschizi acum, pe loc.

Nu reuşeam să-i plasez accentul. Poate hispanic? Mi-a întins un plicuşor de culoare crem, pe care era scrisă litera C unde ar fi trebuit să figureze adresantul.

Mi-am strecurat un deget pe sub clapă şi am dezlipit-o dintr-o singură mişcare. Înăuntru era un cartonaş pe care scria: Pasul Unu. A început să-mi bată inima.

— Ce scrie pe cartonaş?, m-a întrebat el.

Mi-am ridicat privirile către acel bărbat imposibil de chipeş, acel curier sau ce-o fi fost, proţăpit în faţa mea.

— Vrei să-ţi citesc ce scrie?, l-am întrebat.

— Exact. Aşa trebuie.

— Scrie… Capitulare, i-am spus eu cu glasul aproape stins.

— La începutul fiecărei fantezii, eşti întrebată dacă accepţi Pasul respectiv. Accepţi acest Pas?

Am înghiţit în sec.

— Pasul… ce pas?

— Pasul Unu, bineînţeles. Capitularea. Trebuie să capitulezi în faţa realităţii că ai nevoie de ajutor. Sexual vorbind.

Dumnezeule mare, practic a tors cuvântul, nu l-a rostit! Şi-a băgat o mână pe sub tricou, şi-a pus-o pe abdomen şi parcă m-a învăluit cu privirile stând, la fel ca pân-atunci, rezemat de tocul uşii mele.

— Deci… îl accepţi?, a repetat.

Nu-mi imaginasem că totul avea să înceapă chiar atât de curând.

— Adică eu… cu tine? Acum?

— Accepţi Pasul?, m-a întrebat iar, făcând o vagă mişcare înspre mine.

— Ce… ce e vorba să se-ntâmple?, am reuşit eu să îngaim.

— Nimic, dacă nu accepţi mai întâi Pasul.

Ce ochi avea, şi cum stătea rezemat de…

— Ba da… îl accept.

— Ce-ar fi, atunci, să-mi eliberezi puţin spaţiu acolo, mi-a spus el, făcând un cerc mare cu mâna prin aer şi arătându-mi spaţiul dintre camera de zi şi sufragerie. Mă-ntorc imediat – după care, s-a răsucit pe călcâie şi-a plecat.

Am alergat la fereastra din camera de zi şi l-am văzut îndreptându-se către o limuzină parcată în faţa blocului.

Mi-am dus o mână la piept de emoţie şi m-am uitat jur-împrejurul camerei de zi, care era chiar fara cusur, cu lumânări pâlpâind peste tot. Eram duşată şi parfumata. Îmi pusesem o cămaşă de noapte de mătase. Parc-ar fi ştiut! Sofaua mi-am împins-o la perete cu piciorul şi am tras canapeaua ceva mai aproape de măsuţa de cafea.

Tânărul s-a întors după un minut sau două, cu ceva care arăta ca o masă portabilă de masaj.

— Te rog, du-te la baie, Cassie, şi dă-ţi totul jos, ce-ai pe tine. Înfăşoară-te-n prosopul ăsta. Şi te chem eu când sunt gata.

Plecând, am cules-o şi pe Dixie de pe jos. Urma ceva ce pisica mea n-avea nevoie să vadă. În dormitor, mi-am lăsat cămaşa să-mi alunece de pe umeri şi am aruncat o ultimă privire în oglinda de pe uşa dulapului. Criticul meu interior a intrat în funcţiune fară întârziere. Dar, de astă-dată, am făcut ceva ce nu mai făcusem niciodată: mi l-am redus la tăcere! Am aşteptat, încleştându-mi şi descleştându-mi degetele. Nu se poate să fie de-adevăratelea. Nu se poate întâmpla una ca asta. Şi totuşi, uite că da!

— Hai, te rog, vii?, am auzit chemarea bărbatului de după uşa închisă.

Am intrat în propria mea cameră de zi ca un şoarece timorat care pătrunde într-un spaţiu transformat. Storurile fuseseră trase. Lumânările, plasate pe cele două măsuţe de capăt ale mele, de-o parte şi de alta a unei mese de masaj. Era dotată cu bare de care să te ţii, iar partea dinspre picioare avea o despicătură pe mijloc. Instinctiv mi-am strâns mai bine prosopul în jurul meu, în timp ce mă apropiam pe vârfurile picioarelor de masă şi de acel tânăr inimaginabil de frumos care stătea în mijlocul camerei mele de zi. Avea cam un metru optzeci înălţime şi părul ondulat şi lucios, lung atât cât să simtă nevoia să şi-l treacă pe după urechi. Avea braţele musculoase şi bronzate şi mâinile puternice. Poate că într-adevăr

asta şi era, masor! Când şi-a băgat iar una dintre mâini pe sub tricou, pentru o clipă i-am zărit abdomenul plat şi la fel de bronzat. Avea un zâmbet ştiutor pe faţă, care-l făcea să arate parcă puţin mai în vârsta decât era, dar şi mult mai sexy. Şi ochi căprui. Nu mai ştiu, am pomenit de ochii lui? Migdalaţi, cu un aer de maliţiozitate în ei. Cum putea un bărbat să fie şi atât de arătos, şi atât de senzual? Nu mai avusesem niciodată de-a face c-o asemenea combinaţie, dar, în tot cazul, îmi inspira virilitate.

— Dă-ţi prosopul jos. Lasă-mă să te privesc, mi-a cerut el pe un ton blând.

Am ezitat. Cum să m-arăt unui bărbat care m-aţâţa în asemenea hal?

— Vreau să te văd.

Doamne Dumnezeule, Cassie, în ce te-ai băgat?! Ce altă soluţie mai aveam? Doar nu mai puteam să dau înapoi acum. Fără să mă uit în ochii lui, am dat drumul prosopului să cadă pe jos.

— Mâinile mele au parte de-o femeie frumoasă pe care să lucreze, a zis el. Te rog, întinde-te. Sunt aici ca să-ţi fac masaj.

M-am urcat pe masă şi m-am întins pe spate. Plafonul părea să-mi întoarcă privirile. Mi-am acoperit faţa cu palmele.

— Nu pot să cred că mi se-ntâmplă aşa ceva.

— Ba da, ţi se-ntâmplă. Totul e numai şi numai pentru tine.

Şi-a pus mâinile mari şi calde pe goliciunea corpului meu şi mi-a apăsat uşor pe umeri, după care mi-a luat mâinile de pe faţă şi mi le-a întins pe lângă şolduri.

— Totul e-n regulă, mi-a spus el, zâmbindu-mi din ochii căprui. N-ai de ce să-ţi fie frică. Ba chiar dimpotrivă, Cassie.

Contactul, pur şi simplu, mi se părea uimitor. Mâinile lui pe pielea mea înfometată. De când nu mai fusesem atinsă deloc, darmite în felul ăsta? Parcă de când mă ştiam.

— Întoarce-te pe burtă, acum, te rog.

Iar am ezitat. Pe urmă, totuşi, m-am întors, iar braţele care-mi tremurau mi le-am vârât sub mine, doar-doar mi se linişteau. Mi-am întors capul într-o parte. El mi-a întins cu delicateţe un cearşaf peste corp.

— Îţi mulţumesc.

— Nu-i cazul încă de mulţumit, Cassie, mi-a spus el, aplecându-se cât

să-i ajungă buzele lângă urechea mea.
Îi simţeam palmele prin cearşaf, apăsându-mă de masă.
— Să vezi ce bine o să te simţi. Închide ochii.
— Eu,doar că am trac, bănuiesc. Nu m-aşteptam să se întâmple ceva chiar aşa repede. Adică nu chiar imediat. Vreau sa…
— Vrei numai să stai liniştită. Sunt aici ca să te fac să te simţi bine.
I-am simţit mâinile coborând pe coapsele mele în jos, pe sub cearşaf, şi oprindu-se peste căuşele genunchilor. Pe urmă, s-a postat la capătul mesei dinspre picioare, a desfăcut cele două porţiuni ale jumătăţii de jos a mesei şi a înaintat între picioarele mele.
Aoleu, Doamne!, m-am gândit eu. Acum începe.
— Nu ştiu dacă pot face treaba asta chiar acum, i-am spus, încercând să mă-ntorc la loc cu faţa-n sus.
— Dacă eu te-ating în orice fel care nu-ţi place, îmi spui. Şi mă opresc imediat. Aşa merg lucrurile aici. Aşa merg de fiecare dată, Cassie, dar acum e numai vorba de-un masaj.
L-am auzit luând ceva de sub masă, apoi am simţit parfumul delicios de loţiune de nucă de cocos. Şi-a frecat mâinile cu el, după care m-a apucat pe mine de glezne.
— Cum te simţi, e bine? Spune-mi cinstit.
Dacă era bine? Era mai mult decât bine.
— E bine, i-am spus.
— Dar acum?, a vrut el să ştie, făcând să-i alunece mâinile calde şi uleioase pe gambele mele în sus.
Doamne, Isuse Cristoase, ce mâini minunate avea!
— Da…
— Dar acum? Aşa-ţi place? Spune-mi, a zis el, ajungând cu palmele din ce în ce mai sus pe pulpele mele şi oprindu-se când să mi le pună pe fese.
Apoi a început să mă palpeze între pulpe. Mi s-au desfăcut picioarele ca să-i facă loc, parcă din proprie iniţiativă.
— Cassie, chiar vrei asta?
— Da.
Aoleu, Doamne, am zis-o!
— Bine, a zis el, şi mi-a pus amândouă palmele pe toată rotunjimea

bucilor.

De-acolo, a început sa maseze în cercuri din ce în ce mai largi, aproape atingându-mă între picioare. Aproape, dar propriu-zis nu. Tot corpul meu funcţiona în regim de panică, dar era şi aţâţat la maximum. Nu mai experimentasem niciodată starea asta combinată de frică şi extaz şi mi se părea ceva straniu, îmbătător şi minunat.

— Îţi place mai tare sau mai moale?

— Ă?

— Vorbeam de masă, Cassie.

— A… tare. Cred. Ba nu, mai moale, am zis eu, cu glasul înăbuşit, fiindcă vorbeam în masă. Nu ştiu cum îmi place. E normal aşa ceva? — la care el a râs:

— Păi, atunci, să-ncercăm împreună, ce zici?

Şi-a mai dat cu loţiune pe mâini, şi le-a frecat una de alta şi, de astă-dată, şi le-a mutat şi mai sus într-un cerc larg, până pe spinarea mea, trăgând cearşaful de pe mine de tot. L-am văzut căzând pe jos prin faţa ochilor mei. Eram goală-goluţă.

— Scoate-ţi mâinile de sub tine şi lasă-ţi-le să atârne peste marginile mesei, Cassie, mi-a spus.

Am făcut exact cum a zis el şi am început să mă relaxez de-a binelea. Era cel mai intens masaj dorsal pe care-l făcusem vreodată. Degetele lui mari mi-au trasat şira spinării de la noadă până la baza craniului, pe urma au luat-o în jos peste cutia toracică şi mi-au atins rotunjimile sânilor. A repetat aceleaşi cercuri timp de câteva minute, apoi s-a mutat iar mai jos şi a reînceput cu cercurile de jur-împrejurul feselor. Îi simţeam erecţia prin blugi, apăsându-se de interioarele pulpelor mele. Nu-mi venea să cred. Să fi simţit şi el ceva pentru mine? Instinctiv, m-am apăsat şi eu de el.

Pe masa crăcănată, mi-am desfăcut şi eu picioarele şi mai mult. Nu exista senzaţie mai plăcută, mai ciudată, decât să i te deschizi aşa, ca femeie, unui bărbat.

— Întoarce-te pe spate, Cassie. Vreau să stai acum întinsă pe spate.

— Bine, am zis eu.

Era cald în camera de la lumânări – sau poate de la corpul meu încins. Numai cu mâinile, frecându-mă cu ele în cercuri, şi parcă-mi luase cu

mâna, cum se spune, din tensiune şi anxietate. Mă simţeam cu desăvârşire lipsită de oase.

Am făcut iar ce spunea el. Părea să ştie cu precizie ce făcea. Presupun că tocmai asta voia să spună Matilda cu capitularea.

Când mă despărţisem de ea, în acea zi, îmi dăduse o singură instrucţiune simplă în privinţa primului meu Pas: „înainte de orice, sexul necesită capitulare, cu alte cuvinte, să fii capabilă să te faci una, pur ţi simplu, cu fiecare moment care ţi se iveşte în cale” – aşa-mi spusese.

Când m-am întors pe spate, atât de uleioasă eram deja, că mai-mai să alunec de pe masă. Din poziţia în care se afla el, m-a apucat zdravăn de ambele pulpe şi m-a ţinut strâns. Tot corpul mi l-a măsurat dintr-o singură privire plină de dorinţă. Oare mima toată treaba? Mi s-a părut, dacă pot spune aşa, că era deja în mine, ceea ce făcea ca lucrurile să mi se pară muuult mai plăcute.

— N-am văzut niciodată păsărică să arate mai dulce decât a ta, mi-a spus.

— Ei… bine, mulţumesc…, aşa cred şi eu, am răspuns mai mult decât stingherită, ridicând o mână ca să-mi acopăr ochii.

Eram curioasă ce urma şi totuşi, în acelaşi timp, incredibil de ruşinoasă.

— Vrei să ţi-o sărut?

Ce?! Ce nebunie! Dar şi ce minunăţie, sentimentul ăsta, senzaţia stranie şi fără cusur care-mi electriza tot corpul de parc-aş fi fost legată la curent. Nici nu m-atinsese acolo şi deja nu mai eram pe deplin stăpână pe ce simţeam. Cu doar două săptămâni in urmă, habar n-aveam că o asemenea lume putea să existe – o lume în care un bărbat sexy îţi bate la uşă într-o miercuri seara şi te aduce până-n pragul extazului fără măcar să te atingă. Dar iată că era o lume reală şi ceea ce se-ntâmpla mi se-ntâmpla mie. Bărbatul ăsta frumos de te răvăşea pe dinăuntru voia să-mi facă aşa ceva. Mie!

Aş fi putut să râd şi să plâng în acelaşi timp.

— Spune-mi ce-ţi doreşti, Cassie. Îmi stă în putere să-ţi ofer orice. Şi-mi doresc ţi eu să-ţi ofer ce vrei. Vrei să ţi-o sărut?

— Vreau să mi-o săruţi, am zis.

Şi îndată i-am simţit răsuflarea fierbinte pe mine, când şi-a lipit buzele

de burta mea. Doamne!, mi-a trasat o linie cu degetul de la burtă în jos, după care l-a băgat în mine.

— Eşti umedă, Cassie, mi-a şoptit.

Din reflex i-am pus o mână pe cap şi l-am apucat uşor de păr.

— Deci vrei să ţi-o sărut, păsărica cea dulce şi umedă.

Iarăşi cuvântul ăsta. De ce mă ruşinam de el atât de tare?

— Da… vreau sa mă… să mi-o…

— Poţi să spui cu voce tare, Cassie. Nu-i nimic rău să spui ce-ţi doreşti.

Cu acelaşi deget, a început să facă modele şi să mă cerceteze pe dinăuntru şi pe dinafară.

Apoi şi-a lipit gura de burta mea şi mi-a scormonit buricul cu limba. A urmat linia pe care o trasase mai înainte cu degetul, mi-a descoperit locul pe care-l căuta şi s-a pus pe lins şi pe molfăit cu buzele, în timp ce cu degetele făcea în continuare cercuri de jur-împrejurul şi pe marginea fiinţei mele celei mai ascunse. Nu-mi venea să cred ce senzaţie aveam, de parcă aş fi alunecat din ce în ce mai sus într-un montagnes-russes. L-am auzit gemând înfundat, Doamne, Dumnezeule, de parcă o mie de terminaţii nervoase mi s-ar fi excitat dintr-odată!

— Cassie, îmi place gustul tău de-aici.

Zău? Era posibil aşa ceva?

Mâinile lui au luat-o în sus pe picioarele mele, desfacându-mi-le şi mai larg pe masă. Nu mă simţisem niciodată, nicăieri, atât de neajutorată, de vulnerabilă. Eram toată expusă, numai aşteptare şi dorinţă. Nu mai aveam nici o putere şi eram fericită că nu mai aveam. Eram în pragul a o mie de explozii, a un milion de senzaţii diferite şi, dacă el o ţinea tot aşa, eu aş fi... Dar în acel moment s-a oprit.

— De ce te-ai oprit?, am exclamat.

— Nu vrei să mă opresc?

— Nu!

— Atunci, spune-mi ce-ţi doreşti.

— Vreau să am… orgasm. Exact aşa. În felul ăsta.

Pielea lui bronzată, şi ce faţă avea... M-am lăsat înapoi pe spate şi iarăşi mi-am acoperit faţa cu mâinile. Nu puteam să mă uit. Dar, în acelaşi timp, nu puteam nici să nu mă uit. Dintr-odată, am simţit ceva cald şi umed

cuprinzându-mi sfârcul stâng. Mâna lui dreaptă m-a luat de celălalt sân. Avea gura fierbinte. Mă sugea de unul şi mă trăgea de celălalt, în timp ce mâna liberă şi-a luat-o de pe sânul meu şi mi-a pus-o iar pe burta care-mi tremura deja, după care s-a dus cu ea mai jos, a trecut de osul pubian şi-a ajuns la… De data asta, mi-a strecurat două degete înăuntru, mai întâi uşurel, pe urmă din ce în ce mai energic. Ah, Doamne, ce bine putea fi! Am încercat să-mi ridic genunchii, numai ca să pot să-mi arcuiesc spatele.

— Stai liniştită, mi-a şoptit el. Îţi place aşa?

— Îmi place… îmi place atât de mult, am zis eu, ducând un braţ deasupra capului şi apucându-mă de tăblia mesei de masaj.

S-a oprit din ce-mi făcea cu degetele. S-a îndreptat de spate şi a rămas aşa, dominându-mă şi învăluindu-mă cu privirile.

— Eşti frumoasă, mi-a spus.

Pe urmă, s-a aplecat iar şi mi-a băgat limba între picioare. A stat nemişcat o clipă, o clipă în care eu ardeam toată şi palpitam, doar cât să-i simt răsuflarea caldă înăuntrul meu. Fără să vreau, m-am împins către faţa lui. Mi-a simţit dorinţa şi a început să-mi dea limbi, mai întâi scormonitor. Pe urmă, iar şi-a folosit degetele. Într-un final, şi-a lipit gura cu toată forţa de gura mea dintre picioare şi limba şi-a băgat-o cât de adânc a putut, făcându-mă să-mi vină ca o avalanşă tot ce stătuse de-atâta timp în mine. Parcă tot sângele din corp voia să-mi ţâşnească afară pe-acolo. Vai de mine, ce nebunie! Ceva ca un val incredibil îmi trecea prin toate venele, o furtună pe care n-o puteam opri mi se iscase pe dinăuntru. Şi-a ridicat mâinile şi mi le-a pus pe sâni, cu limba făcându-mi cercuri pe marginea despicăturii, într-un ritm fără cusur.

— Nu te opri!, m-am auzit spunându-i.

Era prea mult, în tot cazul. Mi-am închis ochii şi i-am ţinut aşa, cât de strâns puteam. Era o senzaţie minunată care mi se înteţea fară oprire şi, în cele din urmă, am răbufnit din toată fiinţa mea peste faţa şi gura lui. Când a văzut că terminasem, s-a tras înapoi şi mi-a pus o mână caldă peste burtă.

— Respiră, mi-a spus în şoaptă.

Îmi atârnau picioarele peste marginea mesei. Nici un bărbat nu mă atinsese vreodată într-un asemenea fel – niciodată.

— Ţi-e bine aşa cum ţi-e acum?

Am dat din cap că da. Nu mai aveam grai. Încercam să-mi recapăt suflul.

— Probabil că ţi-e puţin sete.

Am dat iar din cap şi mi-a întins o sticlă cu apă. M-am ridicat într-un cot, ca să pot să beau. El îşi plimba privirile peste mine, după toate aparenţele foarte mândru de ce făcuse.

— Du-te şi fă-ţi un duş, frumoaso, mi-a spus, la care eu m-am dezlipit cu greu de pe masa de masaj. Cine are puterea?, m-a întrebat.

— Eu, i-am răspuns, aruncându-i un zâmbet peste umăr.

M-am îndreptat cu paşi împleticiţi către baie şi mi-am făcut un duş fierbinte, după care, în timp ce mă ştergeam cu prosopul pe păr, mi-am dat seama de ceva. M-am repezit înapoi în camera de zi.

— Auzi, i-am spus, frecându-mi în continuare părul cu un alt prosop, uscat, nici nu ştiu cum te cheamă!

Dar plecase. Dispăruseră şi el, şi masa de masaj, dar şi lista mea de fantezii, după care-mi spusese că fusese trimis. Camera era exact la fel cum fusese înainte de venirea lui, cu o singură diferenţă: pe una dintre măsuţele mele de capăt se afla prima dintre amuletele de aur pe care aveam să le primesc. M-am dus până acolo să mă uit mai atent la ea şi mi-am zărit faţa în oglinda care trona deasupra şemineului. Eram îmbujorată şi părul umed îmi stătea ca un snop de şerpi încolăciţi pe după ceafa şi pe umeri. Am luat amuleta şi mi-am legănat-o în lumina lumânării. Avea gravat cuvântul Capitulare pe o parte şi numeralul roman I pe partea cealaltă.

Mi-am atârnat-o de lanţul-brăţară de la mână, simţind cum se ridica în fiinţa mea o îndrăzneală care aproape că-mi dădea fiori. Am făcut ceva de negândit! Mi s-a făcut ceva de negândit! îmi venea să strig atunci şi acolo în gura mare: Mi s-a-ntâmplat ceva. Mi se-ntâmplă ceva. Şi n-am să mai fiu niciodată aceeaşi.

SE SPUNE ÎNTOTDEAUNA că primul pas e şi cel mai greu. Acea primă capitulare, când spui pentru prima oară: Da, bine, accept ideea că am nevoie de ajutor. Nu pot face cutare lucru de unul singur. Şi Scott se

luptase cu acest sentiment când renunţase la băutură. Detesta până şi simpla idee c-ar fi putut primi vreun ajutor de la cineva, de orice fel. Aşa că se luptase din greu, indiferent despre ce ar fi fost vorba de fapt. Şi totuşi, iată că eu capitulasem de-a binelea. Încetasem să mai lupt Acceptasem să primesc ajutor din partea unui grup de femei cel puţin ciudat.

Pe urmă, intrasem într-o cameră scăldată în lumină de lumânări, îmbrăcată numai cu un prosop. Îi dădusem drumul să cadă acelui prosop şi mă dezgolisem cu totul. Avusesem încredere în toată această procedură, în acest bărbat, în acest grup care-şi spunea S.E.C.R.E.T. Dar tot ce se întâmplase avusese loc în casa mea, în camera mea de zi şi, cu toate că era corpul meu la mijloc, mi-l dădusem pentru o vreme în grija unui bărbat despre care habar n-aveam cine era. Când i-am povestit, după o săptămână, Matildei care mă asculta parcă vrăjită, nu mă puteam reţine să simt că vorbeam despre o experienţă atât de personală, ca şi cum i se-ntâmplase altcuiva, unei persoane pe care o cunoşteam, dar a cărei existenţă mai avea şi aspecte pe care abia începeam să le înţeleg.

I-am povestit Matildei că mă simţisem în deplină siguranţă, că făcusem cu acel bărbat un lucru erotic şi că eu, una, nu mă putusem abţine să-mi duc fantezia până la capăt. Şi că, pentru ceva ce mi se-ntâmplase o singură dată în viaţă, trebuia să recunosc: mă simţisem plăcută, dorită, ceea ce, bineînţeles, poate duce la extaz orice femeie.

— Aşa că, da, m-am… transformat, presupun, i-am spus, ascunzându-mi faţa roşie ca focul în palme şi străduindu-mă să nu chicotesc aşa cum îmi venea.

Cu doar câteva săptămâni mai înainte, n-aş fi avut pe nimeni cu care să vorbesc măcar despre aşa ceva, în afară de Will, eventual. Iar acum, uite că-mi împărtăşeam secrete dintre cele mai intime unei femei pe care n-o mai puteam numi străină. Ba chiar, trebuia să-mi recunosc mie că-mi devenise prietenă.

ÎN SĂPTĂMÂNILE DE DUPĂ acea primă fantezie, am fost mai ocupată ca niciodată. Mi-am luat chiar şi câteva ture de noapte, ca să poată Will şi Tracina să iasă în oraş. Când le-am făcut cu mâna la plecare, în prima

dintre acele seri, nu-mi simţeam în oase nici un strop de gelozie sau de amărăciune. Sau, mă rog, poate un stropişor de gelozie, dar nu şi de amărăciune. Nici dorinţă, nici tristeţe – câtuşi de puţin. Făcusem un legământ cu mine însămi să mă port mai frumos cu Tracina, ca să încerc să-mi dau seama de ce vedea la ea Will. Mă gândeam: poate ajungem chiar să ne-mprietenim, şi-atunci Will ar fi încercat iarăşi să-mi facă lipeala cu cine-ştie-cine – dar, sigur, după ce-mi parcurgeam Paşii. Chiar în momentul în care mie-mi trecea prin cap ideea unei întâlniri în două perechi în oraş, Dell m-a surprins fluierând în camera frigorifică. Mai stăteam uneori acolo câteva minute, să mă răcoresc, prefăcându-mă că intrasem să caut câte ceva.

— Ce-ai păţit, fato, de eşti aşa de fericită?, m-a întrebat ea şuierând, fiindcă-i lipsea un dinte.

— Viaţa, Dell… când e bună, e bună, nu?

— Las’, că nu-i întotdeauna bună.

— Mie, una, mi se pare că-i mare lucru, i-am spus.

— Bine, atunci, mă bucur pentru tine, a zis ea, în timp ce eu îi treceam prin faţă, îndreptându-mă spre zona cu clienţii şi lăsând-o să scormonească după îngheţată pentru o mică petrecere de aniversare, organizată de nişte funcţionari de banca.

Perechea mea preferată, cei doi care se sorbeau din priviri, nu mai trecuseră pe la Cafe Rose din ziua în care Pauline îşi scăpase jurnalul pe jos. Dar nu mă mai gândeam acum la mângâierile lor, ci aveam străfulgerări, amintiri ale mele, proprii, cu faţa unui bărbat frumos băgată între picioarele mele şi cu felul plin de dorinţa în care se uita la mine, atât de intens, atât de flămând. Mă gândeam la degetele lui, cum pătrunseseră în mine exact la momentul potrivit, şi la mâinile lui puternice, care mă ghidaseră şi mă frământaseră de parcă n-aş fi avut greutate, parc-aş fi fost făcută numai din pene…

— Cassie, pentru numele lui Dumnezeu!, s-a răstit Dell, pocnindu-şi degetele chiar în faţa ochilor mei. Mai coboară şi pe Pământul ăsta!

— Pardon!, am exclamat eu, dând s-o iau la goană cu pantofii mei de lucru, cei maro şi anoşti.

— Masa unşpe a cerut nota şi la masa nouă mai vor cafea.

— Da. Imediat, am zis, observând că perechea de fete care stăteau la masa opt se uitau la mine cu priviri pierdute.

După ce m-am ocupat de cele două mese, am revenit la gândurile mele. Dell nu înţelesese corect. Nu-mi treceau prin minte basme, ci amintiri. Îmi rememoram lucruri care chiar se petrecuseră. Lucruri pe care le trăisem, pe care corpul meu le păţise. Am scuturat energic din cap, ca să-mi limpezesc mintea. Dacă aşa mă simţeam după ce trecusem numai de Pasul Unu, cum aveam oare să mă simt, după ce aş fi trăit alte câteva dintre fanteziile trecute pe hârtie?

ÎNTR-O ZI, PE LA ÎNCEPUT de aprilie, în singura mea zi liberă din acea săptămână, am primit în căsuţa poştală un plic de culoare crem. Nu avea timbru şi părea să fi fost livrat personal. Mi-a sărit inima din piept. M-am uitat în susul şi-n josul străzii. Nimeni. Am rupt plicul. Înăuntru, era cartonaşul cu Pasul Doi şi scria pe el Curaj. Mai era şi un singur bilet la un spectacol de jazz la clubul Halo, un bar care funcţiona la ultimul etaj al hotelului The Saint, un hotel de lux nou-construit, care-şi făcea inaugurarea în timpul festivalului din acel an. Cu toate că nu eram cine-ştie-ce melomană, chiar şi eu ştiam că asemenea bilete se obţineau greu. M-am uitat la dată. Chiar în acea seară! N-aveam timp să mă pregătesc! N-aveam cu ce să mă-mbrac! Aşa făceam de fiecare dată, găseam scuze după scuze, le clădeam unele peste altele, până când frica dădea pe dinafară din mine şi-mi spulbera orice plan care ar fi presupus o cât de mică aventură. Aşa funcţionam eu de când mă ştiam. Nu ştiu de ce, dar faptul că-i deschisesem uşa casei mele unui străin mi se părea mai simplu de acceptat, decât să mă aventurez de una singură în fierbinţeala nopţii, să intru de una singură într-un bar şi să stau acolo tot singură, aşteptând… ce anume? Ce-aş fi putut face acolo, câtă vreme aşteptam? Să fi citit? Poate că trei sau patru săptămâni erau prea mult între o fantezie şi alta. Poate că-mi pierise curajul. Dar Pasul Doi se referea tocmai la Curaj, drept care m-am hotărât să mă concentrez în această direcţie, să rămân cu mintea deschisă, aşa cum nu făceam de obicei – de obicei îmi începeam ziua luându-l pe nu în braţe. Aşa se face că, după câteva ceasuri, încercam tot felul de rochiţe negre şi scurte şi, după un alt ceas, încercam să stau

cât mai nemişcată, în timp ce unghiile de la mâini şi de la picioare îmi erau date cu ojă de un roşu aprins, în tot acest timp, îmi repetam în sinea mea că puteam oricând să dau înapoi, dacă aşa voiam eu. Nu eram obligată să merg până la capăt cu nimic şi puteam să mă răzgândesc oricând.

În seara aceea, mi-am scos mapa cu fantezii din sertarul noptierei. De ce-i atât de greu să ieşi de unul singur în oraş, să te uiţi de unul singur la cinema sau să te bucuri de o cină de unul singur? Eu nu reuşisem niciodată să fac aşa ceva, preferând să închiriez un film la mine acasă, decât să stau singură cuc într-un cinematograf întunecat. Dar nu de partea cu statul singură mă temeam. Să stau singură mi se părea lucrul cel mai simplu – doar mă simţisem singură toată viaţa, chiar şi când eram căsătorită. Nu, teama mea era că tot restul lumii, toţi cei de acolo, cei veniţi în perechi şi care se simţeau în largul lor, m-ar fi recunoscut imediat ca fiind o Mare Ignorată, o Tristă Nebăgată-n-Seamă, o Trecută-cu-Vederea la capitolul viaţă sexuală. Îmi închipuiam ca m-ar fi arătat cu degetul şi ar fi şuşotit cu toţii pe seama mea. Că mi-ar fi plâns de milă. Chiar şi eu îi tratam pe clienţii singuri de la restaurant cu mai multă grijă, de parcă ar fi fost mai grei de cap sau mai-ştiu-eu-ce. Poate mă făceam chiar vinovată de a mă aţine prea mult în jurul meselor la care stătea câte o persoană singură, încercând instinctiv să-i ţin companie.

Dar, uneori, poate că oamenii care ieşeau singuri în oraş chiar voiau să fie singuri. Există asemenea oameni: încrezători în sine, solitari, cărora le place să fie numai cu ei înşişi. Tracina, de pildă, plătea pe cineva care să i-l scoată pe frate-său de paisprezece ani la îngheţată în fiecare sâmbătă după-masă, pentru ca ea să poată sta trântită pe canapea şi să se uite la televizor, fară s-o deranjeze nimeni. Odată, îmi spusese chiar că mersul la cinematograf de una singură era una dintre plăcerile ei aparte.

— Atunci pot şi eu să mă uit la ce film îmi place, să mănânc fară să-mpart cu nimeni şi nu sunt obligată să stau să casc gura la tot pomelnicul ăla de nume de la sfârşit, cum vrea Will când ies la film cu el.

Atâta doar că e mai simplu să fii singur când asta-i alegerea ta şi mai greu când asta-i postura în care te pun alţii.

Mă simţeam, pur şi simplu, terorizată numai la gândul de a intra în clubul acela de jazz şi prin cap îmi răsunau ecourile sfatului Matildei, legat

de Pasul Doi. Într-o convorbire telefonică de încurajare, îmi spusese: „Frica e frică şi-atât. În faţa fricii, Cassie, trebuie să acţionăm, pentru că numai acţiunea sporeşte curajul”.

Naiba să mă ia – puteam să fac atâta lucru.

Am sunat-o pe Danica să-mi trimită limuzina.

— A şi plecat înspre tine, Cassie, mi-a spus ea. Mult noroc.

După zece minute, maşina s-a ivit pe după colţ, luând-o pe Chartres de pe Mandeville, şi s-a oprit în faţa Hotelului Fetelor Bătrâne. Ah, nu eram gata! Cu pantofii în mână, am coborât scările două câte două şi am trecut desculţă ca vântul prin faţa unei Anna Delmonte mai mult decât mirată.

— Este pentru a doua oară, Cassie, când văd acea limuzină parcată în faţa casei noastre, mi-a spus, în timp ce eu îi zburam pe dinainte. Ştii ceva despre asta? Mi se pare foarte ciudat…

— Vorbesc eu cu el, nu-ţi face griji, Anna. Sau poate că şoferul o fi femeie, nu? N-ai de unde şti.

— Mă gândeam…

Fără să-i mai ascult răspunsul până la capăt, am sărit în limuzină şi abia după aceea mi-am pus pantofii. Mi-a trecut prin minte un gând care mi s-a părut amuzant: ce-ar fi zis Anna, dac-ar fi ştiut ce puneam eu la cale? Aş fi vrut să-i strig în gura mare: Nu sunt fată bătrână! Mă simt vie pentru prima oară după ani întregi!

În timp ce limuzina mă ducea în plină viteză spre Canal, mi-am privit rochia, o piesă neagră confortabilă, strânsă pe talie şi evazată în partea de jos, care-mi ajungea până sub genunchi. Partea de sus mă ţinea bine în toate locurile necesare şi-mi scotea în evidenţă sânii, care mi se păreau până şi mie plini şi apetisanţi, aşa cum îi vedeam conturaţi de pieptarul negru. Pantofii mă cam strângeau, dar ştiam că aveau să se lase până mai târziu în acea noapte. Pantofii de lac negri sunt potriviţi pentru aproape orice ţinută, îmi spuneam în sinea mea, încercând să-mi iau gândul de la câţi bani dădusem pe ei. Îmi pieptănasem părul cu cărare pe-o parte, mi-l îndreptasem la uscare şi-mi prinsesem şuviţa de pe frunte cu o clamă aurie. Era singura bijuterie pe care o purtam – în afară, bineînţeles, de brăţara primita de la S.E.C.R.E.T., cu singura ei amuletă.

— Arătaţi minunat astă-seară, domnişoară Robichaud, mi-a spus

şoferul.

Aveam impresia că membrii personalului de la S.E.C.R.E.T. Erau instruiţi să păstreze o distanţă profesională, ceva ce-mi închipuiam că nu i-ar fi venit deloc uşor Danicăi, atât mi se părea de nestăvilită. Am răspuns cu un „mulţumesc de care nici măcar nu ştiu sigur dacă mi-a fost auzit, prin crăpătura geamului care mă despărţea de şofer – şi care după aceea s-a închis de-a binelea. Inima-mi bătea din ce în ce mai repede, pe măsură ce maşina lua curbele una după alta. Am încercat să-mi golesc mintea, după cum fusesem instruită de Matilda: „Caută să nu anticipezi. Caută să te bucuri de moment."

Limuzina s-a oprit, în cele din urmă, în faţa hotelului The Saint. Îmi năduşise mâna în aşa hal, încât mi-a şi alunecat pe mânerul portierei, dar şoferul îşi luase în serios atribuţiile: coborâse din maşina, îi dăduse ocol şi venise acum să-mi deschidă mie portiera şi să m-ajute să cobor şi eu de pe bancheta din spate. Mi-a urat:

— Mult noroc, draga mea.

Am dat din cap în semn de mulţumire şi m-am oprit o clipă să mă uit la toţi acei oameni frumoşi ai oraşului, cum se revărsau care înăuntru, care în afară pe uşile duble din faţă – femei îndrăzneţe, cu picioare lungi, care lăsau în urmă dâre de parfum şi de încredere în sine şi bărbaţi mândri că se afişau cu ele. Şi mai eram şi eu. Mi-am dat seama că uitasem să mă parfumez. Părul, pe care mi-l întinsesem cu doar un ceas mai devreme, începuse deja să se cârlionţeze la loc. Numai gândul că această a doua fantezie a mea urma să se desfăşoare în public îmi făcea inima să bata nebuneşte. Ar fi trebuit, mă gândeam, ca inima să stea printre maţe, ascunsă profund, pentru că de acolo bătăile ei provocate de anxietăţi s-ar simţi mai atenuat. Şi totuşi, oricât de nervoasă aş fi fost, eram în egală măsură… curioasă. Am tras aer adânc în piept, m-am îndreptat şi eu înspre uşile acelea şi, după ce-am trecut de ele, m-am dus glonţ la lifturi.

Un omuleţ într-o uniformă de-a hotelului s-a ivit dinspre stânga mea.

— Îmi arătaţi biletul dumneavoastră?

— A, da, i-am spus eu, scormonind în poşetă. Poftiţi.

S-a uitat la bilet, apoi la mine şi mi-a spus, tuşind ca să-şi dreagă vocea:

— Aşa, deci – după care a întins degetul şi a apăsat pe butonul de mers

în sus. Bine aţi venit la Saint. Sper să vă simţiţi bine la noi.

— A, nu, nu stau aici. Am venit doar să mă văd cu… să văd, adică… de fapt, s-aud, s-ascult muzica.

— Sigur că da. Vă doresc o seară plăcută, a zis el, făcând o plecăciune şi îndepărtându-se de mine apoi.

Am intrat în lift, care a luat-o în sus atât de brusc, încât burta care şi aşa-mi fierbea mi s-a întors de-a binelea pe dos. Am închis ochii şi m-am rezemat de peretele rece cu oglindă, ţinându-mă strâns de bara de sub ea. Pe măsură ce liftul se apropia de clubul de la ultimul etaj, auzeam din ce în ce mai clar, chiar dacă în surdină, şi muzică, şi multe voci. Uşile s-au deschis şi am dat cu ochii de zeci de oameni îmbrăcaţi elegant, adunaţi în penumbra salonului, iar în barul de-a dreptul întunecat de dincolo de uşile de sticlă, erau încă şi mai mulţi. Am făcut eforturi supraomeneşti ca să-mi descleştez mâna de pe bara liftului, să părăsesc incinta dătătoare de siguranţă a cabinei şi să mă aventurez în acea mulţime.

Fiecare persoană ţinea în mână câte un pahar de şampanie şi părea să fie angajată într-o discuţie interesantă. Câteva femei mi-au aruncat peste umăr nişte priviri cu care n-ai pricopsi decât o potenţială rivală. Însoţitorii lor bărbaţi m-au evaluat şi ei din cap până-n picioare. Să fi fost acele priviri… interesate? Nu. Nu puteau fi. Nici vorbă. Am trecut în pas uşor printre toţi, cu ochii în pământ şi întrebându-mă ce dracului căutam eu într-un loc de-ăsta de fiţe. Am zărit şi câteva celebrităţi locale, de pildă pe Kay Ladoucer de la consiliul municipal, care conducea şi câteva iniţiative caritabile importante. Era prinsă într-o conversaţie animată cu Pierre Castille, frumosul dezvoltator imobiliar şi miliardar despre care toată lumea ştia că era un celibatar convins. S-a uitat către mine, iar eu mi-am întors privirile în altă parte. Dar apoi mi-am dat seama la ce se uita el de fapt. Lângă mine, se adunaseră ca într-un stol câteva tinere zglobii, fiice de aristocraţi sudişti, genul de fete pe care le vezi pozate în paginile de socializare din Times-Picayune.

Formaţia Smoking Time Jazz Club urma să cânte în seara aceea, dar muzicienii încă nu-şi luaseră în primire locurile de pe scenă. Îi mai auzisem

cântând şi la „Nilul Albastru”[7]. Îmi plăcea solista principală, o fată plină de excentricităţi, care-şi tunsese chilug o jumătate de cap, dar avea o voce puternică, hipnotică. Numai că eu nu eram acolo, de fapt, ca să mă bucur de muzică. Pe cine aveam, oare, să întâlnesc şi cum aveau să se desfăşoare lucrurile? Cu toată nervozitatea mea, n-aş fi putut să nu remarc un bărbat înalt, atrăgător, care stătea de vorbă cu o femeie cu nişte picioare lungi, îmbrăcată cu o rochie curajos de roşie. Cum stăteam şi mă uitam la el (discret, după mine), l-am văzut despărţindu-se de ea şi venind către mine. Mi s-a tăiat respiraţia cu totul, când m-am pomenit că-mi bloca trecerea către bar.

— Bună, mi-a spus el, zâmbindu-mi.

Cu ochii verzi pe care-i avea şi părul blond, părea tocmai desprins din paginile unei reviste. Purta un costum perfect croit, de culoarea antracitului, şi o cămaşă albă, asortată cu o cravată subţire, neagră. Părea ceva mai tânăr decât masorul şi chiar puţin mai bine făcut. Am aruncat o privire către femeia în rochie roşie, a cărei atitudine trimitea cu gândul la înfrângere. O lăsase baltă, după ce stătuse de vorbă cu ea, şi traversase toată încăperea ca să vină să… mă salute pe mine? Poate că nu era zdravăn?

— Eu sunt… Cassie, i-am spus, dorindu-mi să nu simtă ce gânduri pline de aşteptare îmi treceau prin minte.

— Vad că n-ai nimic de băut. Dă-mi voie să-ţi ofer eu ceva, mi-a spus şi mi-a pus o mână uşoară pe spate, ghidându-mă prin publicul din ce în ce mai dens către bar.

— A… da. De ce nu?, am zis eu, văzând că membrii formaţiei se aşezau la locurile lor pe scenă, iar unii chiar începuseră să se încălzească. Dar prietena cu care erai?, l-am întrebat.

— Ce prietenă?, mi-a replicat şi mirarea lui mi s-a părut autentică.

M-am uitat peste umăr în direcţia în care o văzusem pe femeia în roşu mai devreme. Dispăruse.

Bărbatul a întors un scaun gol de la bar şi mi-a făcut semn să mă cocoţ

---

[7] Blue Nile este denumirea unui club de noapte din New Orleans.

pe el. Apoi s-a aplecat puţin către mine şi mi-a tras o şuviţă de păr pe după ureche, de parc-ar fi vrut să-mi poată vorbi în şoaptă. I-am simţit răsuflarea calda. Nu m-am putut abţine şi am închis ochii, rezemându-mă de el.

— Cassie, mi-a spus, ţi-am comandat nişte şampanie. Mă duc să verific ceva. Cât lipsesc, aş vrea să-mi faci un favor – şi mi-a pus vârful unui deget pe muchia bărbiei, urmându-i uşor conturul. Se uita ţintă în ochii mei. Se uita mai mult decât ademenitor, ţinându-şi gura la numai două degete de-a mea. Cât lipsesc eu, dă-ţi chiloţeii jos. Dă-le drumul jos chiar aici, lângă bar. Numai să nu te vadă nimeni.

— Acum?! Aici?!, am exclamat eu, zărindu-mi reflecţia în oglinda de deasupra barului şi ce ochi mari făcusem.

Un zâmbet perfect şi răutăcios i-a ridicat în sus colţurile gurii. Barba nerasă de două zile nu-l făcea deloc mai puţin şlefuit.

M-am întors şi l-am urmărit cu privirile îndepărtându-se, trecând pe lângă scena improvizată şi pe lângă solista principală cea simpatică, M-am uitat de jur-împrejur, la publicul care deja uitase de sine şi-şi arcuia nenumăratele gâturi, ca să prindă începutul spectacolului. Au deschis cu acorduri sonore, de alămuri, başii reverberându-se până în străfundurile fiinţei mele, M-am uitat spre toaleta femeilor. Dacă mă ridicam de pe scaunul pe care mi-l oferise, mi-aş fi pierdut locul de la bar. Şi-atunci, nu m-ar mai fi găsit.

Salonul se umplea. Luminile au slăbit şi mai tare. O cupă rece de şampanie mi-a fost pusă dinainte. Eram singură la un bar şi mă gândeam să-mi dau chiloţii jos, pentru că aşa-mi spusese un tânăr cu vino-ncoace. Şi dacă eram prinsă? Cu siguranţă c-aş fi fost azvârlit afară pentru comportament obscen. Am încercat să-mi aduc aminte ce chiloţei îmi pusesem. Unii tanga negri. Simpli, de mătase. Cum să-mi dau jos chiloţii în public, fară să mă vadă nimeni? — aşa ceva chiar nu-nvăţasem la Cercetaşe.

Mi-am tras şi mai aproape de bar scaunul. Apoi, urmărindu-mă în oglindă, am făcut o mică repetiţie generală, mişcându-mi antebraţul şi mâna peste poală. Deasupra liniei barului, braţul propriu-zis şi umărul păreau nemişcate. Bun, imposibil nu era. M-am mişcat repede: cu mâna

de mai jos de muchia barului mi-am tras fusta în sus; mi-am strecurat cealaltă mână pe lângă pulpa, mi-am înfăşurat şnurul chiloţeilor pe după un deget şi mi-am fixat interiorul tocurilor pe bara de sprijin a scaunului, cât să-mi pot sălta fundul numai un pic. În momentul în care am tras tare cu degetul, cântecul s-a oprit brusc. Am crezut că nimeni altcineva, în afară de mine, nu auzise zgomotul de sfâşiere, ca un ac zgâriind un disc de-a latul. Dar un bărbat cu capul ras, care stătuse pân-atunci în picioare, cu spatele la mine, s-a întors ca sa vadă ce anume făcuse acel sunet. Am înlemnit. Nu se poate!

I-am zâmbit stânjenită şi am izbucnit într-un râs nervos. Individul mă fixa cu nişte ochi plini de riduri, cum avea şi Will, numai că ai lui erau de un albastru ca de gheaţă. Purta un costum negru, cu cămaşă neagră şi cravată neagră. Pentru bărbatul mai aproape de cincizeci, decât de treizeci de ani care era, avea o constituţie zveltă, ca de fotbalist european.

Aplecându-se la urechea mea, m-a întrebat:

— Ai reuşit să-i dai jos? — şi a răspuns la reacţia mea şocată cu un zâmbet mirat, apoi a luat o ultimă gură de whisky, a trântit paharul gol pe tejgheaua barului şi s-a şters la gură cu dosul unei palme zdravene. Chiloţeii, la ei mă refer. Ţi i-ai dat jos?, a insistat el cu un accent englezesc.

M-am uitat în jur, dacă nu cumva îl auzise cineva. Dar muzica se reluase.

— Cine eşti?, l-am întrebat.

— Adevărata întrebare este: accepţi Pasul Doi, Cassie?

— Pasul Doi?! Cum adică? Tu? Credeam că tipul celălalt…

— Pot să te asigur, Cassie, că eşti pe mâini bune cu mine. Accepţi Pasul?

— Ce-o să se-ntâmple?

Intrată deja în panică, m-am uitat iar de jur-împrejur. Dar nu era nimeni atent la noi; toţi urmăreau formaţia. Nici de ce vorbeam nu-i păsa nimănui. Am fi putut la fel de bine să fim invizibili.

— Ce-o să se-ntâmple?, am întrebat iar.

— Tot ce-ţi doreşti, nimic din ce nu-ţi doreşti.

— Asta vă instruieşte pe toţi să spuneţi?, am zis eu, pe un ton glumeţ.

Puteam să fac treaba asta. Cu siguranţă puteam s-o fac, fie şi cu el.

Mi-am smuls iar şnurul chiloţeilor şi de astă-dată triunghiul din faţă mi-a ajuns peste pulpa dreaptă, lăsându-mă într-o postură mai mult decât incomodă.

— Accepţi Pasul, Cassie? N-am voie să te-ntreb decât de maximum trei ori, a zis el răbdător, plimbându-şi privirile pe rochia mea, în jos.

— Poate dacă m-aş duce la toaleta fe… — la care el s-a întors şi i-a făcut semn barmanului:

— Aş vrea nota, vă rog, şi puneţi pe ea şi şampania doamnei, daca sunteţi atât de amabil.

— Stai. Unde pleci?

Mi-a zâmbit şi a scos din portofel doua bancnote de douăzeci.

— Nu pleca, i-am spus, ridicându-mi braţul pe care-l ţineam ascuns sub tăblia barului şi punându-i mâna pe braţul puternic. Accept Pasul.

— Aşa te vreau, a zis el, băgându-şi portofelul înapoi în buzunar.

Şi-a scos haina de la costum şi mi-a dat-o mie să i-o ţin în poală. Postându-se lângă mine la bar în picioare, s-a întors într-o parte, ca şi cum ar fi urmărit formaţia. M-a tras cu tot cu scaunul puţin mai înapoi şi m-a cam luat prin surprindere, fiindcă nu mă aşteptam. S-a lipit cu pântecul de spatele meu şi i-am simţit erecţia puţin mai sus de talie, unde-mi pusese mâna mai devreme primul bărbat.

— Cassie, arăţi bine în rochiţa asta, dar chiloţeii trebuie să-i dai jos, şi asta imediat, mi-a şoptit sau, mai degrabă, gâfâit la ureche. Pentru că am de gând să mă joc puţin cu tine, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Acum? Aici?, am înghiţit eu în sec.

— Exact acum şi aici.

— Dacă ne prinde cineva?

— Nu ne prinde nimeni, îţi promit.

Ţinându-şi lipit pieptul de spatele meu şi stând amândoi cu faţa către formaţie, şi-a strecurat mâna dreaptă sub fusta mea şi mi-a urmat despicătura pulpelor până a dat de şnurul chiloţeilor. Cu o uşurinţă de autentic expert, mi-a băgat un deget înăuntru. Mă umezisem toată. Ce nebunie! Formaţia şi-a accelerat ritmul şi vocea solistei suna ca un instrument în sine, cuvintele revărsându-se din ea exact în momentul în care două dintre degetele bărbatului din spatele meu s-au vârât sub

triunghiul chiloţeilor mei tanga.

— Saltă, scumpo, mi-a ordonat şi, cu o mişcare iarăşi de expert, a tras de şnurul sfâşiat în direcţia genunchilor mei.

Eu mi i-am dat singură peste genunchi şi i-am lăsat să alunece spre glezne, iar de acolo, să cadă cu discreţie la podea. În salon era întuneric, lume multă şi zgomot puternic. Nici dacă aş fi scos un zbierat, n-aş fi reuşit să deranjez pe cineva.

I-am simţit mâna băgându-se toată între pulpele mele, excitându-mă din ce în ce mai tare, în timp ce-mi respira în ureche, Mi-am închipuit cum trebuia să arătăm: ca un cuplu de îndrăgostiţi care urmăreau formaţia de jazz. Numai el şi eu ştiam că mâna lui dreaptă mă scotea din minţi. Apoi, asigurându-se că nu observa nimeni, s-a făcut şi mai îndrăzneţ şi mi-a pus cealaltă mână, stânga, tocmai peste sânul drept, rămânând o vreme aşa. După care, a început să-mi strângă sânul în palma lui mare, până când mi-a simţit sfârcul întărindu-se.

— Aş vrea să-ţi iau sfârcul în gură. Dar nu se poate, pentru că ne găsim într-o sală plină de lume, mi-a şoptit la ureche. Ia spune, te-ai umezit şi mai tare?

Ah, Doamne, da, mă făcusem leoarcă. Am dat din cap că da.

— Dacă-mi bag degetele-n tine uite-acum, eşti sigură că te găsesc umedă?

— Sunt sigură, i-am spus eu.

— Nu mă duci cu vorba, nu?

Am dat din cap că nu şi deodată i-am simţit mâna de sub haina pe care i-o ţineam în poala, mâna pe care parcă şi-o uitase între pulpele mele, însufleţindu-se din nou. Mi s-a strecurat şi mai adânc între pulpe şi, la un moment dat, mi le-a despărţit. Cum stăteam cocoţată pe scaunul de bar, a fost cât pe-aci să mă răstorn cu el cu tot, dar m-a susţinut ferm. Mi-a tras pulpa dreaptă şi mai tare într-o parte, iar eu am întins haina lui mai mult, ca să ascund ce se petrecea sub ea.

— Acum ia o gură de şampanie, Cassie, mi-a spus, la care eu am pus mâna pe paharul rece şi am simţit pişcături pe limbă de la bulele de gaz. Am de gând să te fac să termini chiar aici.

Până s-apuc eu sa înghit, degetele lui începuseră deja să mă oblige să

mă desfac toată. Senzaţia… nu pot decât să spun că era uimitoare. M-am şi înecat cu băutura. Nimeni dintre cei care stăteau alături de noi n-ar fi putut şti că mie mi se făceau aşa nişte lucruri fabuloase.

— Simţi, Cassie?, m-a întrebat, cu accentul sexy de englez, împinge-te şi tu spre mine, scumpo. Aşa, hai, aşa.

Mi-am împins pelvisul către mâna lui, pe care practic şi stăteam. Degetele lui îmi intrau şi-mi ieşeau, iar degetul mare trasa cercuri în jurul butonaşului meu. Am închis ochii. Parcă tot corpul îmi stătea suspendat undeva şi nu avea drept punct de sprijin decât palma lui puternică, parc-aş fi fost pe un scrânciob.

— Nu vede nimeni ce fac eu aici, mi-a şoptit. Restul lumii crede că-ţi vorbesc despre cât de mult îmi place formaţia care cântă. Pe-asta o simţi?

— O simt. Doamne!, da, o simt.

Mi s-a lipit şi mai strâns de spate, iar eu m-am lăsat în voia lui delicioasa. Mi-am dus mâna dreaptă în sus şi am pus-o pe umărul lui care zvâcnea, în timp ce cu stânga îi ţineam bine haina de pe genunchii mei, ca nu cumva să cadă. Ii simţeam şi muşchii încordaţi ai braţului, în timp ce degetul mare trasa cercurile-alea magice, iar celelalte degete scormonitoare mă pipăiau pe dinăuntru. Parc-aş fi fost un instrument, iar el ar fi cântat la mine. Mă simţeam pierdută în întunericul salonului, în ritmul muzicii, în valurile de plăcere. Aş fi vrut să simt şi mai mult din persoana lui înăuntrul meu. Să-l simt pe el, să simt tot ce mi-ar fi putut introduce. Mi-am desfăcut şi mai larg pulpa dreaptă, iar el a priceput aluzia, că voiam să-şi ducă şi mai adânc munca de explorare cu degetele. Mi-am aplecat înainte capul. Încercam să mă prefac întru totul captivată de muzică, dar eu, de fapt, eram cu totul zăpăcită de furtuna pe care omul ăsta o isca în corpul meu, din ce în ce mai năvalnică, apropiindu-se periculos de mult de o izbucnire dumnezeiască.

— Ştii ce, Cassie? Te simt. Ai de gând să termini în palma mea, este, fetiţo?, mi-a şoptit el în ureche.

M-am apucat de tăblia barului cu mâna dreaptă şi am căzut într-un fel de transă: în cameră s-a făcut întuneric beznă pentru mine şi muzica s-a contopit cu un geamăt surd (al meu, poate?). Am început să dau din fund înapoi, izbindu-mă de el ca şi cum ar fi fost un zid de care se spărgeau val

după val, după ce mă năpădeau pe mine. Doamne, Isuse Cristoase, n-aş fi crezut că era în stare să-mi facă aşa ceva, şi anume acolo.

Mi se părea de necrezut că tocmai îmi venise într-o sală de bar întunecoasă şi zgomotoasă, plină de lume, unii dintre cei de faţă aflându-se la nici un braţ distanţă de mine. A lăsat-o şi el mai încet cu degetul mare, pe măsură ce valurile care mă năpădiseră se risipeau şi încăperea prindea iarăşi contur. S-a oprit cu totul, ţinându-mă doar pentru o clipă în braţe. Când mi-am schimbat vag poziţia, şi-a retras degetele cu blândeţe, urmând conturul pulpei mele de-acum dezgolite. Mi-a luat paharul de şampanie şi mi l-a înfăţişat sub nas.

— Eşti plină de curaj, Cassie.

Am luat paharul cu o mână mai curând nesigură şi l-am dat peste cap, după care l-am aşezat gol pe tăblia barului, poate puţin mai zgomotos decât s-ar fi cuvenit. Am rânjit încurcată, de altfel ca şi el. Se uita la mine ca şi cum atunci m-ar fi văzut pentru prima dată.

— Eşti o fiinţă splendidă, mi-a spus. Ştiai asta?

În loc să-i răspund cu cine-ştie-ce replică auto-depreciativă, pentru prima dată credeam şi eu la fel.

— Îţi mulţumesc.

— Eu îţi mulţumesc, a zis el, făcându-i semn iar barmanului să-i aducă nota de plată şi scoţând iar cele două bancnote de douăzeci. Păstrează restul, i-a spus barmanului, după care a pescuit ceva din buzunar. Şi, uite, asta-i pentru tine, a mai adăugat către mine, aruncând ceva ca un fel de monedă mică în aer şi trântind-o apoi de tăblia barului.

Când şi-a ridicat palma, sub ea rămăsese amuleta mea cu Pasul Doi, sclipind în luminile barului. Am reuşit să citesc pe ea cuvântul gravat: Curaj.

— Mi-a făcut plăcere, a zis, apoi mi-a sărutat părul, şi-a smuls haina din poala mea şi s-a făcut nevăzut în mulţime.

După ce mi-am fixat bine amuleta şi le-am admirat pe amândouă cum stăteau ca nişte colege atârnate de brăţara de la mâna mea, m-am dat jos de pe scaunul de bar, cu picioarele atât de alunecoase pe sub mine, încât m-aş fi putut prelinge şi eu pe jos, lângă chiloţeii tanga rupţi şi abandonaţi. Mi-am croit drum prin mulţimea de umbre, încă răsuflând

greu şi cu vederea destul de tulbure. M-am ciocnit în plin de o fetiţă încălţată cu nişte platforme înalte şi n-a lipsit mult s-o trântesc la pământ. Nici n-am recunoscut-o pe Tracina în primul moment, pentru că era transformată într-o păpuşă, cu părul ei creţ formând un fel de coroană de copac şi pielea cafenie contrastându-i dramatic cu verdele de limetă al rochiei. Şi cu siguranţă că nu l-am recunoscut pe Will, atât era de elegant, cu haina lui de seară şi cu cravată. Arăta… sexy până la cer şi-napoi.

— Vezi?, a zis ea, plesnindu-l zdravăn pe Will peste piept. Nu ţi-am spus eu că ea era?

Căcat! Nu se poate să urmeze aşa ceva. Nu acum. Nu aici.

— Âăă… bunăăă… — atât am reuşit să dau din mine.

— Cum te-am văzut cu… cu tipul ăla, ştii ce i-am spus: Will, să vezi tu că e şi Cassie aici şi nu e singură, a zis Tracina, pocnindu-şi degetele şi făcând vocalize pe ultimul cuvânt.

După cum se legăna, părea băută. În schimb, Will era nervos şi stingherit. Oare mă văzuseră împingându-mă cu spatele în pieptul acelui bărbat, apucându-l cu mâna de umăr şi zvârcolindu-mă? Doamne, Dumnezeule! Oare-şi dăduseră seama de ce făceam eu acolo? Precis că nu, la cât de întuneric era, şi cât zgomot făcea toată lumea. Oare unde stătuseră pân-atunci? Mă panicasem, deşi nu mai aveam nimic de făcut acum, decât să-mi dau cu părerea despre formaţia care cânta. După care, s-o şterg naibii odată.

— Unde s-a dus?, a vrut să ştie Tracina.

— Cine?

— Frumosul cu care erai, cine altcineva?

— A… plecat s-aducă maşina. Voiam să mergem. Trebuie să mergem. Asta e… aşa că…, am zis eu, simţind sudoarea cum se prelingea pe ceafa mea şi-n despicătura dintre sâni.

— Dar nu s-a terminat. Mai e de cântat o repriză. Nu-i uşor să pui mâna pe asemenea bilete, Cassie.

— Poate că le-ajunge câtă muzică au ascultat în seara asta, s-a băgat şi Will în vorbă, cam băţos, luând o gură de bere.

Să fi fost un ecou de gelozie în glasul lui? Abia dacă se uita la mine. Trebuia neapărat sa dispar din peisaj.

— Ei… nu vreau să-l fac să m-aştepte, aşa că… ne vedem cu toţii mâine, am bălmăjit, făcându-le cu mâna în timp ce deja mă-ndreptam spre lifturi.

A naibii coincidenţă! Odată închisa în lift şi rămasă de una singură, am început să ţopăi în loc, de parcă aşa puteam să ajung la parter mai repede. Trebuie să ies afara şi să reuşesc să m-adun. Lăsasem un străin să-şi pună mâinile pe mine, să-şi vâre mâna în mine – în public – şi să mă facă să-nnebunesc de-a dreptul, în timp ce şeful meu şi iubita lui se aflau cine-ştie-pe-unde, în orice caz prin apropiere. Ce văzuseră? Cum putea să ia o întorsătură atât de greşită un lucru atât de uimitor de sexy? Deocamdată, însă, n-aveam nimic de făcut. Urma să stau de vorbă cu Matilda. Ea precis ar fi ştiut cum trebuia procedat.

Uşile liftului s-au deschis. Am traversat holul hotelului în mare grabă şi am ţâşnit ca glonţul printre celelalte uşi, de sticlă, în stradă. Era o noapte minunata, cu un aer înviorător. Limuzina mă aştepta exact acolo unde mă depusese. Am deschis portiera din spate până sa reacţioneze şoferul în vreun fel, am urcat şi m-am trântit pe banchetă, simţind în continuare cum aerul rece al nopţii mi se fâţâia sub fustă, răcorindu-mi toată umezeala dintre pulpe.

ÎN FIECARE LUNĂ MAI, Târgul de Primăvară de pe Bulevardul Magazine scotea în evidenţă cât de puţin avea de oferit strada Francezilor în materie de atracţii pe timpul zilei. Cei opt kilometri de magazine, muzici şi aglomeraţie pietonală atrăgeau mulţimi întregi la restaurantele şi cafenelele din partea de jos a Districtului Grădinilor. N-aveam acelaşi noroc şi la noi, în Marigny. Strada Francezilor era locul de adunare seara, când oamenii veneau acolo ca să se-mbete şi s-asculte jazz. Toate astea se citeau pe faţa lui Will, care tocmai trecea în revistă notele de plată din ziua precedentă, muşchii braţului său zvâcnind ori de câte ori introducea noi cifre în maşina de adunat străveche.

— Ce i-o fi venit lui taică-meu să construiască o asemenea clădire şi să mai facă şi-un local de zi pe o asemenea stradă? Şi de ce-o fi trebuit să mai construiască şi-ăia de la Castille ditamai blocul exact peste drum de noi?

Şi-a trântit creionul de masă. Fusese o lună de încasări modeste.

— Livrare specială, am zis eu, încercând să mai destind puţin

atmosfera.

I-am făcut semn spre cana de cafea pe care i-o pusesem pe birou. Americano, proaspăt măcinată. Nici nu s-a uitat la ea.

— Ce-ar fi să punem vreo şase mese în spate, unde parchez eu maşina, să tragem câteva lampioane de grădină, să scoatem nişte boxe acolo cu muzică şi să-i spunem curte interioară? Ar putea fi chiar simpatic aşa, în spate. Mai liniştit, a zis el, pe un ton visător.

Puteam să fiu eu în faţa lui, sau oricine altcineva. Exact în acel moment a dat buzna în birou Tracina.

— Numai dacă facem întâi nişte renovări, dacă reparăm closetele, scaunele rupte şi nenorocitele de plăci de gresie, îi putem spune curte interioară, scumpule, a zis ea, zvârlindu-şi geanta pe scaunul din colţ.

Pe urmă, şi-a dat jos tricoul alb şi lăbărţat chiar acolo, de faţă cu mine şi cu Will, şi s-a schimbat într-unul roşu, mulat, pe care şi l-a scos din geantă, cel pe care-l purta de fiecare dată în tura de noapte. Atât de lipsită de griji era şi de încrezătoare în corpul ei minion perfect. Am încercat să mă uit în altă parte.

Târgul de Primăvară îi scotea mai mulţi peri albi lui Will decât concurenţa cu Mardi Gras[8] sau cu festivalul de jazz. Dar firele cărunte îl făceau să aibă mai mult vino-ncoace, nu mai puţin. Will era genul de bărbat care arată din ce în ce mai bine pe măsură ce avansează în vârstă – şi asta urma să-i spun cu voce tare, când a intrat pe uşă Tracina şi ne-a întrerupt. Cele două escapade şi îndrăzneala pe care avuseseră darul să mi-o insufle mă făceau deja să scot pe gură tot felul de lucruri. Ba chiar înjuram şi mai mult acum, spre marea consternare a bietei Dell şi a Bibliei roşii de buzunar, pe care o ducea cu ea peste tot.

— Cât de aglomeraţi suntem?, a vrut să ştie Tracina, în timp ce-şi aranja tricoul.

Eu îmi terminam tura, ea şi-o începea, dar nu aveam ce mese ocupate

---

[8] Textual; „Marţea grasă” (Jr.), trimitere la ultima zi de mâncat de dulce, înaintea zilei de miercuri („Miercurea cenuşii”) în care începe postui Paş- teiui catolic. Denumire dată unor sărbători ţinute în ţările sau comunităţile francofone, în cazul de faţă, este un festival specific oraşului New Orleans.

să-i las în grija, atât de slabă era mişcarea.

— Nu prea suntem.

— Nu suntem deloc, a ţinut să precizeze Will. E Târgul de Primăvară.

— Pizda mă-sii de Târg de Primăvară!, a comentat Tracina şi a ieşit din cameră, fâţâindu-şi fundul.

M-am uitat după coada creaţă în care-şi prinsese părul şi care ai fi zis că mătura holul în drum spre sala de mese.

— Mare poamă, am zis eu.

— I se potriveşte cuvântul, a încuviinţat Will din cap, trecându-şi degetele prin păr. La cât de des făcea mişcarea, mă şi miram că nu avea şanţuri prin cap. În cele din urmă, cu aerul că în sfârşit realiza că eram şi eu acolo, şi-a ridicat privirile spre mine şi a zis: Ceva planuri diseară?

— Nu, ce planuri?

— Nu te vezi cu tipul ăla?

— Ce tip?, am întrebat eu, deja perplexă.

— Cu tipul de la Saint.

— A, cu ăla – şi mi-a şi sărit inima din loc.

Trecuseră deja câteva săptămâni de la seara cu pricina şi nici el, nici Tracina nu deschiseseră subiectul, Tracina pentru că fusese probabil atât de beată, încât nu mai ţinea minte, iar Will, pentru că el nu-şi baga nasul niciodată. Dar dacă văzuse, totuşi, ceva?

— Nu era decât o întâlnire de-o seară. Nu ne-am cuplat propriu-zis unul cu altul.

Will a mijit ochii de parcă el şi-ar fi amintit lucrurile oarecum diferit.

— Nu v-aţi cuplat?, a comentat el, întorcându-se la maşina de socotit şi la introdusul cifrelor. Mai-mai să mă păcăleşti.

Când o întrebasem pe Matilda ce să fac dacă se-ntâmpla vreodată să dau peste cineva cunoscut când eram la o întâlnire organizata de grupul S.E.C.R.E.T., ea-mi spusese că adevărul este întotdeauna mai bun decât orice minciună. Şi totuşi, uite că minţeam.

— Will, i-am spus, dac-a venit Tracina, eu plec. Ne vedem cu bine mâine – şi m-am pregătit s-o iau din loc.

— Cassie, a zis Will, făcându-mă să tresar.

Te rog, nu mă lua iar la întrebări, m-am rugat în sinea mea. Will se uita

ţintă în ochii mei. Mi-a spus:
— Mulţumesc pentru cafea.
L-am salutat milităreşte, m-am întors şi am ieşit.
— Aăă… Cassie?
Acum ce mai voia? M-am întorc şi am deschis uşa numai cât să-mi vâr capul în birou.
— Chiar c-arătai… grozav în seara aia. Minunat arătai.
— A, bine… mulţumesc, am zis, înroşindu-mă precis ca o adolescentă.
Ah, Will! Bietul Will! Bietul Cafe Rose! Trebuia făcut ceva, şi-ncă repede.

ERA INEVITABIL. Chiar în acea seară, Tracina s-a înfipt cu tocul unuia dintre pantofii ei de bal de culoarea neonului într-o crăpătură din trotuar. Piciorul ei plecase înainte, dar tocul i-a rămas pe loc, drept care glezna de porumbiţă i s-a luxat. Ne prevenise pe toţi – şi noi o preveniserăm pe ea – despre crăpăturile din trotuar şi despre pericolele pe care le presupunea purtatul unor asemenea pantofi la lucru. Dar aşa e cu vanitatea femeilor şi aşa mi se-ntâmpla mie în viaţă, de-a trebuit să acopăr eu şi câteva dintre turele ei de noapte, până când glezna umflată îi revenea la dimensiunile drăgălaşe dinainte. M-am plâns Matildei, care-mi ceruse mai demult să fie ţinută la curent cu programul meu de lucru. Următoarea mea fantezie speram să se îndeplinească la Conac şi mai speram să se-ndeplinească mai curând. Numai că, din ce în ce mai mult, se prefigura o lună întreagă fară fantezii. „Nici o problemă – a zis ea –, o să-ţi programăm două evenimente luna viitoare.” Chiar şi aşa, reminiscenţele acelui interludiu de la barul cu program de jazz începuseră să se risipească şi adevărul este că tânjeam după ceva în plus.
Slavă Domnului pentru Târgul de Primăvară – numai asta-mi trecea prin cap, în timp ce ştergeam tăbliile meselor. Nu m-aş fi descurcat o săptămână întreagă de ture duble, dacă mai aveam şi aglomeraţie. În timpul zilei, era o linişte desăvârşită, dar spre seară se mai instala, în plus, şi o atmosferă de mare tristeţe peste partea noastră de oraş. Atât de puţini clienţi erau, care să mai absoarbă din strălucirea felinarelor de pe stradă, încât o aveam şi înăuntru, ne umplea pereţii şi oglinzile,

conferindu-i restaurantului un aer de tablou reprezentând o natură moartă. Will se mutase cu Tracina, ca s-o ajute la ce avea de făcut prin casă, aşa că nici măcar prezenţa lui dătătoare de siguranţă n-o mai ştiam la etaj. Dar nu-mi păsa prea mult. Aveam câteva cărţi bune la îndemână, ba chiar îmi umpleam timpul liber adăugând ce-mi trecea prin cap în jurnalul dedicat fanteziilor mele, singura temă de casă pe care o primisem de la S.E.C.R.E.T.

Asta şi făceam, de fapt, la bar, când am auzit clopoţelul de la uşă. Mi-am închipuit că era, totuşi, un client nocturn. Dar era furnizorul de patiserii – curios, pentru că, de regula, tipii ăştia îşi făceau livrările în zorii zilei, când numai Dell era de faţa, ca să le semneze avizul de însoţire a mărfii. Îi dădusem drumul bucătăresei de câteva ceasuri bune, fiindcă după ora şapte seara nu mai serveam nimic altceva decât cafea şi deserturi, şi asta numai clienţilor care-şi luau la pachet ce voiau sa mănânce. M-am întors şi am văzut cum un tânăr într-o bluza de vânt cenuşie, cu glugă, împingea un cărucior plin de cutii cu pateuri şi ce-o mai avut în ele şi venea drept către mine, fără să scoată o vorbă.

— Nu te supăra, i-am spus, coborându-mi fundul de pe scaunul de bar şi ascunzându-mi la spate jurnalul, dar nu vii cam târziu? Voi nu vă faceţi livrările, de obicei, dimi…

Dar el a trecut pe lângă mine, şi-a tras gluga jos de pe cap şi mi-a zvârlit un zâmbet peste umăr. Avea părul tuns perie, faţa osoasă, ochii de un albastru profund, şi braţele acoperite cu tatuaje. Parcă şi vedeam defilându-mi în minte instantanee cu toţi liceenii daţi naibii, care-mi făcuseră inima să palpite mai demult.

— Vreau doar să las toate astea în bucătărie. Vii cu mine?, a zis el, arătându-mi foaia de comandă.

Am avut aşa, ca un sentiment, că urma să primesc mult mai mult decât două duzini de brioşe plus o tavă de tarte cu limetă de la Key. Nici n-a deschis bine uşile batante şi n-a pătruns în bucătăria cufundată în beznă, c-am auzit o bufnitură atât de sinistră, încât mi-a părut bine că Will nu era, de fapt, la etaj, ca s-o audă şi el. Şi tărăboiul nu s-a oprit – a escaladat: mai întâi bufnitura, pe urmă o serie de izbituri, apoi un zăngănit metalic de coşmar.

— Aoleu, Doamne!, am exclamat, apropiindu-mă cu teamă de intrarea în bucătărie, unde-l auzeam gemând pe băiatul dat naibii. Ai păţit ceva?!

Când am deschis una dintre uşi, am simţit un corp – el trebuie să fi fost – mişcându-se. Am pipăit cu mâna peretele dinăuntru, până am dat de comutator, am aprins luminile de neon şi l-am văzut, în sfârşit: zăcea întins pe jos, ţinându-se de coaste. Tot felul de prăjituri în culori pastelate se răspândiseră pe toată podeaua; unele ajunseseră chiar până la camera frigorifică.

— Am făcut-o rău de tot de rahat, a bombănit el.

În mod normal, mi-ar fi venit sa râd, numai că palpitaţiile nu mi se potoliseră încă.

— Ai păţit ceva?, l-am întrebat din nou, apropiindu-mă de el ca şi cum ar fi fost un câine lovit de-o maşină şi era în stare s-o ia din loc, dacă făceam vreo mişcare bruscă.

— Nu, cred că nu. Da’-mi pare rău de toată mizeria.

— Eşti cumva de la?… Ştii ce vreau să spun.

— Ăăă, da… Era vorba, cică, să te „iau prin surprindere”. Nu-i aşa? Ia uite ce-am făcut!, mi-a răspuns el, apucându-se de cot şi lăsându-se înapoi pe spate, cum stătea pe jos, acolo, cu capul sprijinit întâmplător de o cutie cu plăcinte cu arahide.

— Adevărul este că m-ai luat prin surprindere… vorba vine, am zis eu, râzând nervos când vedeam câtă mizerie-mi făcuse.

Din cât am putut vedea în jur, căruciorul i se poticnise de masa-insulă cu blatul de inox din mijlocul bucătăriei şi toate cratiţele şi tigăile atârnate deasupra ei se prăvăliseră la pământ.

— Pot să te-ajut?, am zis, întinzându-i o mână.

Ce mutră putea sa aibă! Dacă un băiat dintr-ăştia, daţi naibii, putea fi şi angelic, exact aşa ar fi arătat. Să fi avut vreo douăş’opt, maximum treizeci de ani şi un uşor accent cajun[9], foarte local şi foarte sexy. Şi-a desfăcut fermoarul bluzei de vânt, a dat-o jos de pe umeri şi a zvârlit-o şi pe ea pe

---

[9] Grup etnic trăitor, în cea mai mare parte, în statul american Louisiana, urmaşii refugiaţilor francofoni proveniţi din aşa-numitele provincii maritime canadiene: Nou! Brunswick, Noua Scoţie şi insula Prinţul Edward,

jos, ca să-şi poată vedea mai bine cotul zdrelit. Parcă nici nu era conştient că-şi arăta pieptul ca de boxer, pe care se mula un maieu alb, lăsându-i la vedere braţele şi umerii plini de tatuaje care de care mai complicate.

— Ce vânătaie grozavă o să mai fac până mâine dimineaţă!, a zis.

Cum stătea chiar lângă mine, am văzut că nu era foarte înalt, dar avea un vino-ncoace frust, care-l făcea incredibil de concret. După ce s-a scuturat de ultimele vestigii ale durerii din cot, şi-a îndreptat umerii şi m-a luat în primire.

— Uau!, a zis. Da' chiar că eşti drăguţă.

— Cred. „c-avem o trusa de prim-ajutor sau ceva de genul ăsta pe-aici.

Când am dat să-i trec prin faţa, îndreptându-mă spre birou, m-a luat de cot şi m-a tras delicat înspre el.

— Ia spune: vrei?

— Ce să vreau?, l-am întrebat.

Căprui. Avea ochii cu siguranţă căprui.

— Vrei să faci cu mine Pasul ăsta?

— Nu-i asta formula corectă.

— Al naibii!, a zis el, scormonindu-şi creierii.

Era tare scump şi ăsta, dar nu la fel de iute la minte, ceea ce bănuiam că nici nu conta prea mult.

— Ideea este să mă-ntrebi : "Accepţi Pasul ăsta?“

— Corect. Accepţi Pasul ăsta?

— Aici? Acum? Cu tine?

— Ăăă… da. Aici, acum, cu mine, a zis el, dându-şi mândru capul pe spate şi oferindu-mi un zâmbet şmecher. Cu tot aspectul de golănaş de pe dinafară şi lăsând la o parte o cicatrice subţire ca un fir de păr, de pe buza de sus, avea dinţi cum nu văzusem niciodată mai albi. A plusat: Ce faci, vrei să mă rog de tine? Uite: Binevoieşti, te rog?

Îmi plăcea cum evoluau lucrurile, şi-ncă mult. Mi-am pus în minte să mai prelungesc puţin jocul.

— Ce-ai de gând să-mi faci?

— Hai, că pe-asta o ştiu, a zis el. Îţi fac orice-ţi doreşti şi nimic din ce nu vrei.

— Corect răspunsul.

— Vezi? Nu-s chiar de tot râsul. Ce scump şi ce sexy putea să fie! Aşa, deci! Accepţi Pasul?

— Al câtelea este?

— Ăăă… cred c-al treilea. Încredere?

— Iar ai nimerit-o, am zis eu, rotindu-mi privirile peste balamucul din bucătărie. Dar tot ai venit aici când eu mă pregăteam să-nchid prăvălia şi mi-ai făcut mizeria asta, care-o să mă ţină câteva ore bune peste program, s-o fac să dispară – şi mi-am pus mâinile-n şolduri, uitându-mă la el dintr-o parte, ca şi cum ezitam cu adevărat şi nu ştiam ce să aleg. Mă distram copios. Am plusat şi eu: Ce te face să crezi că eşti în stare chiar acum să…

— Nu pricep. Adică ce-mi spui, că nu accepţi Pasul? — şi a icnit, de parcă l-ar fi lovit o durere serioasă: Mama mă-sii, am dat-o-n bară!

După o pauză lungă, numai bună, i-am spus:

— Ei, ba nu. Îl accept… Pasul.

— Uff!, a exclamat el, plesnindu-şi palmele cu zgomot, ceea ce pe mine m-a făcut să izbucnesc în râs. N-o să te dezamăgesc, ai sa vezi, Cassie, a zis apoi, după care a stins luminile de neon de deasupra capetelor noastre şi am rămas numai cu lumina caldă care venea de la felinarele de pe stradă, atâta câtă ajungea până la noi prin geamurile ca nişte hublouri tăiate-n uşile batante ale bucătăriei.

A făcut un pas înapoi către mine şi mi-a luat faţa între palmele lui. Până la urmă, nu m-a luat prin surprindere nici cu livrarea de prăjituri seara târziu şi nici cu accidentul pe care-l provocase, ci cu asta. Cu acest sărut. Brusc, m-a lipit de faianţa rece de pe peretele bucătăriei, apăsându-mă suficient de tare cu corpul lui aţos, cât să-mi transmită mesajul că-şi lua treaba în serios. Dumnezeule, simţeam cum îi creştea în pantaloni! în clipa următoare, îmi dăduse jos tricoul şi-l aruncase undeva pe jos, probabil unde-şi aruncase şi bluza de vânt.

Primele doua daţi, nu avusesem parte de săruturi, şi-atunci nici nu le simţisem lipsa. Dar acum – acum era cu totul altceva. Mi se înmuiaseră genunchii în aşa hal, c-a trebuit să-şi ia mâinile de pe faţa mea şi sa mă ţină bine, cu amândouă, de mijloc, altfel riscam să mă preling pe jos. Când mai fusesem eu sărutată în felul ăsta – vreodată –, cât să capăt senzaţia perfectă că trebuia neapărat? Niciodată, de când mă ştiam.

Şi-a rotit limba prin gura mea, de parc-ar fi căutat ceva, cu aerul c-ar fi simţit aceeaşi dorinţă ca şi mine. Avea un gust care aducea vag cu cel al gumei de mestecat cu scorţişoară, preferata mea. După alte câteva secunde în care ne-am sărutat pătimaş, m-a muşcat uşor de buza de jos, după care gura lui minunată s-a desprins de gura mea şi a luat-o în jos pe gât, iarăşi căutând ceva şi lă sân du-mi sărutări scurte pe drumul spre claviculă, unde mi s-a oprit într-un loc anume şi-a rămas acolo. A început să mă sărute insistent în locul acela, făcându-mă să oftez din tot sufletul. Mâinile lui păreau să le deschidă drumul buzelor: după ce mi-au eliberat sânii din sutien, imediat gura lui mi i-a luat în primire. S-a oprit la un sfârc şi mi l-a frământat cu buzele până când l-a simţit suficient de întărit, încât să mi-l caute şi pe celălalt, băgându-şi, în acelaşi timp, o mână în partea din faţă a blugilor mei, unde a descoperit ceea ce bănuiam deja: că eram iarăşi făcută fleaşcă. S-a oprit cu sărutatul şi m-a privit ţintă în ochi – degetele i se plimbau peste corpul meu – cu ochii lui pătrunzători şi sticloşi. Apoi şi-a scos mâna din pantalonii mei şi şi-a dus un deget la gură. Am crezut c-o să am chiar în clipa aia.

— Sunt hămesit rău, mi-a spus. Ce-ar fi să-ţi dai blugii jos, până pregătesc eu masa?

Privirea de fiară din ochii lui, sudoarea care-i lucea pe corpul perfect, zâmbetul vinovat – Dumnezeule mare!, băiatul ăsta mă făcuse a lui, M-am uitat în jur la măcelul de creme dulci răspândite pe toată podeaua.

— Aici vrei? în bucătărie?, l-am întrebat, dar asta în timp ce-mi desfăceam cureaua de la blugi.

— Chiar aici – şi, cu un gest larg al braţului tatuat, a dat la o parte, de pe masa cu tăblie de inox a lui Dell, toate cele utile şi inutile. Vase de metal, oale şi cratiţe, ustensile de lemn şi de plastic – toate s-au revărsat pe jos într-o hărmălaie de nedescris. Pe urmă, a luat o faţă de masă cadrilată de pe una dintre poliţele aceleiaşi mese şi a întins-o peste tăblia metalică. Eu îmi dădusem pantalonii jos între timp şi am rămas pe loc unde eram, acoperindu-mi goliciunea cu braţele.

— Ghici la desert ce-avem?, a zis el, întorcându-se cu faţa spre mine şi ridicându-şi o sprânceană şmechereşte. Pe tine!

A făcut câţiva paşi înspre mine şi m-a învăluit cu braţele, începând iar

să mă sărute. După care, m-a ridicat în braţe şi m-a depus cu delicateţe pe masă, unde m-a lăsat cu picioarele atârnându-mi peste marginea tăbliei, în timp ce el s-a dus la camera frigorifică şi a dispărut înăuntru.

— Ia să vedem noi. „, a zis, iar după câteva secunde a ieşit de acolo cu braţul plin de recipiente şi cu dozatorul de frişcă.

— Ce naiba faci?, l-am întrebat.

— Închide ochii şi stai aşa, pe spate.

Spunând asta, s-a postat în faţa mea, m-a apucat de amândouă gleznele şi m-a tras cu fundul la marginea mesei. Apoi mi-a desfăcut picioarele atât de uşor, că m-am simţit şi prost. Am scos un geamat-chicoteală prelungit, din care m-am oprit cu răsuflarea tăiată când am simţit că-mi punea frişcă peste buric. Pe urmă, a plasat alte două gogoloaie asemănătoare peste fiecare sfârc şi s-a oprit să-şi evalueze opera ca aerul unui artist serios.

— Ce faci?, am întrebat.

— Pregătesc desertul. În viaţa reală, sunt maestru-cofetar, dacă-ţi vine să crezi. Ia să vedem… încă puţină – şi, spunând asta, mi-a tras o linie de frişcă de la buric până între picioare.

Apoi a luat cutia cu îngheţată de ciocolată şi a depus cu gingăşie câteva gogoloaie şi dintr-aia pe mine. Ca să pună şi cireaşa de pe tort, a luat, efectiv, o cireaşă glasată şi a plasat-o în vârful moviluţei de frişcă de pe buricul meu. În tot acest timp, eu încercam să nu mă mai hlizesc atât, dar nu reuşeam. Totul mă gâdila şi-mi dădea fiori de la cât de rece era, dar pe dinăuntru mă simţeam incredibil de înfierbântată. Şi-a privit opera îndelung, apoi s-a aplecat, a căscat gura mare deasupra buricului meu, a luat ditamai cireaşa cu amândouă buzele şi s-a pus pe lins frişca, până când în partea aia n-a mai rămas nimic. Pe urmă, a trecut la glazura de pe piept şi mi-a întins-o peste amândoi sânii, mutându-şi gura din ce în ce mai jos, parcă din ce în ce mai înfometat Cu mâinile lipicioase îşi însoţea mişcările gurii peste pieptul meu, peste burtă, ajungând, până la urmă, să-mi desfacă picioarele. Îi simţeam limba fierbinte şi excitantă. Iniţial, n-a făcut decât să mă pipăie cu ea, fară să mă atingă propriu-zis, iar mie-mi venea să mor că nu trecea odată la fapte. Într-un târziu, şi-a pus gura toată peste fiinţa mea dintre picioare, mişcându-şi buzele moi, fierbinţi,

alunecoase într-o parte şi-n cealaltă peste ale mele, provocându-mi o stare de ameţeală ca de la droguri. Îi simţeam degetele pipăindu-mă pe margini, cu o fermitate complementară lipăielilor moi şi ude pe care mi le făcea cu buzele, în timp ce mă curăţa cu ardoare de toată frişca. Îmi doream să nu se mai oprească niciodată. M-a dus atât de repede la marginea extazului, c-a trebuit să m-apuc de marginile mesei cu amândouă mâinile, ca să mă simt pe mai departe ancorată de realitate.

După care, s-a oprit.

— De ce te-opreşti?, am îngăimat eu, nemaiputând să respir.

M-am uitat în jos, în ochii lui hulpavi, şi l-am văzut ştergându-şi frişca de pe faţă cu dosul palmei.

— Cassie, ai simţit ce ţi-am făcut cu limba?

Hm, da, sigur că simţisem ce-mi făcuse cu limba, Fiindcă mă-nnebunise cu ea.

— Da, i-am răspuns, cât mai calm cu putinţă.

— Vreau să-ţi faci singură la fel, cu degetele. Aici, în faţa mea. Pentru mine.

— Ce vrei să-mi fac?!, am întrebat.

Mă simţeam de-a dreptul beată uitându-mă la el, care avea faţa în continuare mânjită adorabil cu frişcă.

— Vreau sa te văd cum te pipăi, a zis el.

— Bine, da… nici nu ştiu cum, asta-i adevărul. Nu sunt bună de-aşa ceva. Pot să-ncerc, să-ncep, dar pe urmă ajung să mă simt… nu-ştiu-cum… Şi cu tine aici, uitându-te la mine, nu…

— Dă-mi o mână.

Nu voiam, dar tot i-am întins o mână. M-a luat de ea cu putere şi mi-a dus-o în locul acela în care eram umedă şi-nfierbântată. Mi-a luat degetul arătător separat de celelalte şi mi l-a pus cu drag peste locul meu cel mai tainic, după care m-a făcut să mă umezesc din nou, trecându-şi buzele peste ale mele. Îmi făcea degetul să se mişte în cercuri peste marginile intrării în corpul meu, din când în când el înfigându-şi limba în mine. Ah, Doamne, incredibil era!

— Nu ştiu ce are gust mai bun, tu sau frişca, mi-a spus.

Odată ce mi-am găsit ritmul, mi-a lăsat mâna liberă şi degetele mele au

continuat singure, el mulţumindu-se doar să mă pipăie cu buzele ici şi colo pe corp. Şi-a pus mâinile amândouă pe pulpele mele şi m-a presat de masă. Apoi s-a oprit o clipă şi s-a uitat la ce făceam. Ştiu că eram pe punctul de-a cunoaşte extazul. Mi-am dat capul pe spate, încercând să-mi conştientizez totul, toate senzaţiile pe care mi le produceam singură. El se uita la mine care mă pipăiam. Într-un târziu, şi-a pus şi el buzele la treabă, peste degetele mele.

— Simţi asta? Simţi asta?, mă-ntreba după fiecare ungere febrilă.

— Ah, da, simt!, ziceam eu, simţindu-i fiecare pulsaţie şi încercând să-i răspund la fel, cu o zvâcnitură de-a mea.

Nu eram eu sigură în ce loc anume aveam să resimt orgasmul, dar îl simţeam apropiindu-se de undeva de unde nici nu-mi trecuse prin minte c-ar putea veni, de undeva profund, fiindcă limba umedă a bărbatului de deasupra mea părea să tragă afară cu forţa ceva ce ţinea de fiinţa mea esenţială. Şi-a vârât degetele în mine până când nu mai putea să înainteze cu ele, iar cu mâna cealaltă îmi ţinea picioarele desfăcute, provocându-mi o plăcere care mie-mi dădea senzaţia că-mi luase foc de plăcere orice fibră a corpului.

— Fir-ar al dracului să fie!, am zis, temându-mă de ce avea să se-ntâmple, ca şi cum ar fi fost insuportabil de mult şi, chiar în momentul acela, fierbinţeala orbitoare a izbucnit peste tot înăuntrul meu, forţându-mă să-mi ridic şoldurile din ce în ce mai sus, ceea ce pentru el a venit ca un semnal să preia iniţiativa: mi-a dat mâna la o parte şi a început să mă sărute şi să mă lingă viguros, ca un adevărat mascul.

Iureşul a fost atât de puternic, de-am simţit că trebuia neapărat să mă ţin zdravăn de ceva, de orice, dacă voiam să scap cu viaţă.

— Ah Doamne Dumnezeule ah Doamne dumnezeule! — nu mă puteam opri să strig, zvârcolindu-mă pe masa lunecoasă.

Nu-mi păsa daca mă prăvăleam pe jos – eram complet zăpăcită de extaz. M-a ţinut el strâns, ca să nu mă duc într-o parte sau în alta, până când a fost sigur că reuşisem să ajung până în fundul hăului şi acum reveneam iar la viaţă. Când mi s-a potolit orgasmul, şi-a frecat şi el uşor faţa de interioarele pulpelor mele.

— A fost… ăăă… tare, nu glumă, Cassie. Am simţit şi eu.

— Da, chiar c-a fost, am zis, ducându-mi o mână la frunte, ca şi cum atunci mă trezisem dintr-un vis.

— Mai vrei o dată?, la care eu am râs:

— Nu cred c-o să mai fiu în stare vreodată să mai trec prin aşa ceva.

S-a desprins de mine, a luat câteva prosoape de pe poliţa de sub masă şi le-a îmbibat câteva secunde în apă caldă, la chiuveta de lângă frigider.

— Ba da, ba da, o să fii.

— De unde te-au găsit?, am întrebat, ridicându-mă cu mare greutate în fund.

— Cine?

Mi-am lăsat picioarele să atârne peste marginea mesei, în timp ce el, care se întorsese la mine, mă curăţa delicat de toată clisoşenia dintre picioare cu un prosop înmuiat în apă caldă.

— Femeile de la S.E.C.R.E.T.

— N-am voie să spun, până nu devii membră.

Cu celălalt prosop ud, mi-a şters faţa şi mâinile. Proceda cu fermitate şi cu blândeţe în acelaşi timp.

— Ai copii?, l-am întrebat aşa, hodoronc-tronc.

A urmat, însă, o pauză lungă.

— Am un… băiat. Dar vorbim prea mult, Cassie.

Parcă-i şi vedeam fiul, un băieţel care arăta exact la fel ca el, numai că având obrajii mai plini şi neavând tatuaje.

— Ţi se plăteşte ca să faci asta?

Ajunsese cu ştersul pe braţe – în momentul acela, tocmai îmi freca pielea delicată de pe interiorul încheieturilor.

— Nu, bineînţeles. Nu-i nevoie să fiu plătit ca să fac ce-am făcut. Pentru tine, oricând aş lua-o de la început.

— Şi-atunci, ţie ce-ţi iese din asta? — la care s-a oprit din ce făcea şi a rămas cu prosopul şi cu mâna mea în mâna lui. S-a uitat serios la mine câteva secunde, apoi a zis:

— Tu chiar nu ştii, este?

— Ce să ştiu?

— Cât de frumoasă eşti.

Am rămas fară grai, cu inima gata-gata să-mi sară din piept. N-aveam

de ales, trebuia să te cred, atât de sincer părea. A terminat cu ştersul meu şi prosoapele soioşite le-a zvârlit peste umăr. Şi-a cules bluza de vânt de pe jos, mi-a întins şi mie hainele şi ne-am îmbrăcat amândoi – mai mult sau mai puţin.

— Dă-mi voie să te-ajut să faci curat, mi-a spus, împingând cu piciorul un coş de gunoi până-n mijlocul bucătăriei.

Ne-au trebuit zece minute ca să vârâm în el toate cutiile de prăjituri distruse, mai puţin două, pe care le-am recuperat. Eu am umplut o găleată cu apă fierbinte, să spăl pe jos, şi i-am spus că de ce mai era de făcut mă ocupam şi singură.

— N-aş vrea să plec. Dar acum trebuie să mă duc. Astea-s regulile. Mulţumesc pentru desert. Şi pentru coasta fisurata. Şi pentru cotul zdrelit, a zis, dând să se apropie de mine.

La început, a ezitat, dar apoi chiar a făcut un pas înainte şi mi-a trântit un sărut apăsat pe buze.

— Eşti tare, mi-a spus.

— Şi tu eşti tare, i-am întors-o eu, luându-mă şi pe mine însămi prin surprindere ca spuneam aşa ceva cu glas tare. O să te mai văd vreodată?

— Tot ce se poate. Dar şansele nu joacă în favoarea mea. Pe urmă, s-a dat înapoi şi a ieşit cu spatele din bucătărie, mi-a făcut cu ochiul şi a ieşit din restaurant. L-am urmărit îndepărtându-se pe strada întunecată de-acum şi am ascultat clopoţelul de la uşă care-mi spunea la revedere în locul lui.

ŞI EU CARE CREDEAM că ştersesem orice urmă! Dar iată că, la lumina orbitoare a zilei, de dimineaţă, am văzut-o pe Dell ştergând tăblia de inox a mesei din bucătărie cu o cârpă şi un solvent special. Poate că nu era decât imaginaţia mea, dar, în timp ce-şi vedea de frecatul ei acolo, aveam impresia că-mi arunca priviri de admonestare, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună: Eu nu ştiu cum a ajuns o urmă de fund pe masa mea, dar nici n-am de gând să-ntreb.

M-am uitat de jur-împrejurul bucătăriei după tava mea şi, de îndată ce-am găsit-o, am şi ieşit glonţ pe uşile batante, în sala de mese, unde am dat peste alte priviri la fel de inchizitoriale, de astă-dată ale Matildei.

Stătea ţeapănă la masa cu numărul opt. M-am apropiat de ea.

— Ce cauţi aici?, i-am spus în şoaptă, rotindu-mi privirile peste sală.

— Cum vine asta, Cassie?! Este unul dintre localurile mele preferate din tot New Orleans-ul. Ai o secundă să stăm puţin de vorba?

— Am, dar numai o secundă, am zis eu, desigur minţind, în timp ce-i puneam un meniu pe masă. Foarte mare aglomeraţie am avut. Ne mai şi lipseşte o chelneriţă, iar eu a trebuit sa lucrez ca un câine.

Ca să fiu sinceră, m-aş fi lipsit bucuroasă de aceasta discuţie cu Matilda, fiindcă mă temeam că nu respectasem toate regulile, vorbind prea mult cu bărbatul din noaptea precedenta şi punându-i prea multe întrebări cu iz personal. M-am uitat în jur, la restaurantul aproape gol. Mai era vreo jumătate de oră până venea lumea obişnuită de la micul-dejun. Will era, probabil, tot acasă la Tracina, ştiind că eu aveam grijă de tura de dimineaţă. M-am lăsat uşor pe un scaun, cu sentimentul vinovăţiei, dar fară să ştiu pentru ce anume.

— Ţi-a fost bine azi-noapte? Cu Jessie?, m-a întrebat.

— Jessie, aşa-l cheamă?

Parca aveam un roi de fluturi în stomac.

— Da, Jessie. Mai întâi de toate, îmi pare rău dacă te-ai speriat la început de sosirea lui atât de târziu.

— S-au lămurit, până la urmă, toate. Ba chiar foarte bine, am zis eu, lăsându-mi privirile-n pământ. Mi-a… plăcut băiatul.

— Ăsta-i al doilea lucru pentru care mă aflu aici. Cred că şi tu i-ai făcut lui o impresie, Cassie.

Mi-a sărit inima din loc numai la gândul… şi, totuşi, eram conştientă de cât de stranie şi neplauzibilă era toată situaţia.

— Uite ce este, se mai întâmplă uneori. Se stabileşte o legătură-ntre oameni. Li se-aprinde un beculeţ şi vor să afle câte ceva în plus unul despre altul. Asta e. Pot să-ţi spun atât: am posibilitatea să-ţi aranjez o întâlnire cu Jesse. Dar, dacă asta este opţiunea ta, s-a terminat. Călătoria ţi se-ncheie la Pasul Trei. Va trebui să-ncetezi orice legătură aveai cu S.E.C.R.E.T. Asta e regula.

Am înghiţit în sec. Ea a continuat:

— Sinceră să fiu, nu mi se pare că Jesse ar fi genul tău de bărbat. Sigur,

e sexy, dar e şi…

— Însurat?

— Divorţat. Dar mai mult de-atât, Cassie, nu pot să-ţi spun. Stai şi te gândeşte. Îţi las timp o săptămână.

— Este… Adică vrea… el mai vrea să mă vadă?

— Da. Mai vrea, mi-a spus Matilda, cu o nuanţă de tristeţe în glas. Mi-a explicat foarte clar. Ascultă-mă bine, Cassie. Nu pot să-ţi spun eu ce să faci, dar atâta lucru pot să-ţi spun: văd că-nfloreşti. Se vede cu ochiul liber. Mi-ar părea foarte rău să văd că renunţi la un avânt de felul ăsta pentru nu-ştiu-ce bărbat despre care nu ştii nimic, şi-ncă atât de aproape după începutul călătoriei, numai pentru c-ai avut o noapte de pomină.

— Se-ntâmplă des?

— Multe femei renunţă prematur la cunoaşterea de sine. Cele mai multe ajung să regrete. Nu numai fiindcă renunţă la S.E.C.R.E.T., ci în viaţa lor de toate zilele.

Şi Matilda şi-a pus o mână peste mâna mea, exact în momentul în care Will a ieşit ca vântul din bucătărie şi a trecut ca o furtună prin sala de mese, pe lângă noi două, vrând să ajungă pe trotuar, în faţa restaurantului, unde Tracina încerca să-i parcheze lui camioneta într-un loc minuscul. Chiar şi din poziţia în care stăteam eu, se vedea că nu era deloc o idee buna.

— Doamne, Dumnezeule! Stai! Ţi-am spus să m-aştepţi!, a răcnit el de cum a deschis uşa.

N-am reuşit sa disting ce i-a răspuns Tracina, în tot cazul ţipa şi ea şi dădea din mâini. Maşina rămăsese de-a-mboulea şi bloca toată circulaţia pe stradă.

Asta-nseamnă să ai un iubit, mi-am spus în sinea mea, şi asta-nseamnă să fii tu iubita cuiva. Îţi petreci timpul, zi şi noapte, cârmind-o între extaz şi dezamăgire, între iubire şi câte un strop de ură, fiecare gest pe care-l faci fiindu-ţi evaluat în funcţie de aprobarea sau dezaprobarea cuiva. Nu-i aparţii nimănui şi nimeni nu e proprietatea ta, dar te faci, totuşi, răspunzătoare de orice vrea sau îşi doreşte celălalt, de lucruri dintre care pe unele poţi să le îndeplineşti, iar pe altele n-ai să poţi în vecii vecilor să le duci la îndeplinire. Voiam eu aşa ceva în acel moment? Voiam să devin

iubita nu-ştiu-cărui bărbat? Eu, care ce ştiam, de fapt, despre acest bărbat pe nume Jesse? Că era un maestru-cofetar tatuat, care locuia. Naiba-ştie-pe- unde şi avea un copil? Sigur că da, ne plăcuserăm unul pe altul. Dar, şi aşa, tot nu ştiam despre el mai-nimic!

În timp ce prin cap mi se-nvârteau toate lucrurile astea, pe fereastră o vedeam pe Tracina, care cobora din maşina parcată ca naiba de prost şi trântea portiera, I-a fluturat lui Will cheile maşinii pe la nas, după care i Ie-a lăsat să-i cadă la picioare. Will şi-a ridicat cheile de pe asfalt şi a rămas nemişcat câteva secunde, uitându-se drept înainte şi nicăieri.

— Ştii ce?, i-am spus Matildei, întorcându-mi privirile către ea. Nici nu mai am nevoie de timp de gândire. Ştiu ce vreau să fac. Mai vreau din ce-am făcut pân-acum. Vreau să rămân lângă S.E.C.R.E.T.

Matilda mi-a zâmbit. Cu un gest discret, mi-a strecurat în palma desfăcută amuleta pentru Pasul Trei şi mi-a închis palma peste ea, spunându-mi:

— Jesse a uitat să-ţi lase asta. Dar cred că eu sunt persoana potrivită care să ţi-o aducă.

M-am uitat la cuvântul gravat pe ea: încredere. Da, bine. Dar aveam eu încredere măcar în mine însămi, că făcusem alegerea corectă?

LA TREI SĂPTĂMÂNI după ce fusesem pe punctul de a renunţa la S.E.C.R.E.T., mi-a parvenit pe calea tradiţionala, prin poştă, cartonaşul pentru Pasul Patru. Am urcat scările câte două până la uşa mea, fiindcă simpla vedere a plicurilor în care le primeam avea darul să mă excite la fel de mult ca perspectiva propriilor mele fantezii. Era ca şi cum aş fi primit lunar invitaţie la câte o petrecere-trăsnet. Din când în când, prin minte-mi treceau gânduri fugare despre Jesse, de cele mai multe ori făcându-mă să mă minunez că S.E.C.R.E.T. Îl alesese tocmai pe el, un maestru-cofetar tatuat, ca fiind, vezi Doamne, „tipul“ meu de bărbat. Dar nu greşiseră. Ajunsesem să realizez că-mi alesesem bărbaţii, până-atunci – de care mă-namorasem, cu care ieşisem în oraş –, dintr-un spectru atât de îngust. Dar nu regretam opţiunea de a rămâne membră a clubului S.E.C.R.E.T. Prea descopeream atâtea despre mine însămi, ca să mă opresc tocmai acum. Şi totuşi, mi se mai întâmpla să-mi aduc aminte de braţele lui, de

zâmbetele lui ştrengare şi mă trecea câte un fior prin tot corpul.

Am desfăcut plicul cafeniu şi l-am întors cu gura-n jos. Celălalt plic, mai mic şi mai ornamentat, mi-a alunecat în palmă. Cartonaşul meu cu Pasul Patru. Pe spate, avea tipărit elegant cuvântul Generozitate. Venise împreună cu o invitaţie la o masă pregătită special, în a doua vinere a lunii, la Conac. La Conac. Masă specială. Chiar că generozitate! Doar că recomandările vestimentare mi s-au părut de-a dreptul bizar de precise: Te rugăm să vii îmbrăcată cu pantaloni de yoga negri şi un tricou alb simplu, cu părul strâns în coadă, încălţată cu pantofi de sport şi foarte puţin machiată. Dintr-un punct de vedere, m-am simţit oarecum dezamăgită că urma să merg la Conac, dar nu mi se dădea voie să port ceva sofisticat sau, măcar, ultra-sexy. În fine, treacă-meargă, bine că nu mai trebuia să fac în prealabil cumpărături. Şi, cel puţin, urma să intru şi eu în Conac, locul acela mitic de care se legau, în imaginaţia mea, şi viziuni plăcute, şi altele, mai degrabă de speriat.

Din toate gândurile-astea, m-a smuls o bătaie în uşă. Will era! îi promisesem că-l însoţeam la o licitaţie pentru accesorii de restaurante, care se ţinea în Metairie. Aveam nevoie de tăvi noi, de scaune noi în locul celor care se şubrezeau întruna şi de o masă de bucătărie mai solidă, fiindcă a noastră, din cine- ştie-ce motiv, se clătina. Will era în căutare şi de un malaxor de aluat şi un cuptor de capacitate mare, ca să ne putem apuca să ne facem singuri patiseriile, poate chiar şi brioşele. În mod normal, ar fi luat-o pe Tracina cu el, dar glezna ei încă nu se reparase cu totul. Nu mai avea nevoie de cârje, dar tot îşi târa piciorul după ea prin sala de mese, făcându-l pe el să se simtă întruna vinovat de accident. Ba chiar îl tachina, spunându-i că, dacă n-ar fi ieşit cu el, poate l-ar fi dat în judecată. Eu nu prea eram atât de sigură că făcea doar o glumă nevinovată. În ziua respectivă, urma să fiu înlocuitoarea de iubită a lui Will.

— Vin acuma!, i-am zbierat de unde eram.

Pe urmă, am vârât repede plicul în mapă, mi-am ascuns mapa între somiere şi m-am repezit la uşă, întrerupând a doua serie de ciocănituri ale lui Will. Avea pe el una dintre bluzele care-mi plăceau mie cel mai mult, un tricou polo cu nasturi până la gât, roşu-cărămiziu, pe care i-l

cumpărase ea, Tracina.

Cât mă călca pe nervi, trebuia să recunosc: îl făcea pe Will să se-mbrace mult mai bine, ba chiar îl convinsese să-şi tundă părul ceva mai scurt.

— Bună! Haide, intră!

— Am parcat maşina dublu. Tu fa ce-oi face şi coboară cât mai repede. Nu m-ai auzit claxonând?

— Nu, scuze. Eram… dădeam cu aspiratorul.

Will s-a uitat în jur, prin locuinţa mea dezordonată, prin camera mea de zi care nu mai văzuse de mult un aspirator.

— Sigur că da. Te-aştept jos, mi-a spus.

Mi s-a părut că era distant şi cu gândurile în altă parte, cât a durat scurta călătorie până-n Metairie. Schimba postul de radio ori de câte ori vreo melodie nu-i plăcea lui sau dacă urma o reclamă zgomotoasă după vreuna care-i plăcea.

— Te văd cam nervos, am zis.

— Nu prea sunt în apele mele, bănuiesc.

— Şi ce te-a scos din apele tale?

— Ce-ţi pasă ţie?

— Cum adică „ce-mi pasa mie“?! Suntem prieteni. M-am gândit să te-ntreb.

Will n-a mai scos o vorbă aproape un kilometru. Dac-am văzut aşa, mi-am întors şi eu capul în partea cealaltă şi m-am uitat pe fereastra maşinii la peisaj. Dar tot n-am rezistat până la capăt:

— E totul în regulă între tine şi Tracina? Ca v-am văzut ciondănindu-vă cu ceva timp în urmă, când cu parcatul maşinii.

— Toate-s bune şi frumoase, Cassie. Mulţumesc de-ntrebare.

Măi să fie! Nici nu mai ştiam când îmi dăduse ultima dată replici chiar aşa de tăioase.

— Foarte bine, atunci, i-am spus. Nu mai îmi vâr nasul. Dar, dacă ştiam c-aveai de gând să fii aşa de bosumflat astăzi, nici nu mai veneam cu tine. E duminică, da? Ziua mea liberă, dacă-mi dai voie să-ţi amintesc. Mă gândeam că ne distrăm şi noi, da’ uite că…

— Îmi pare aşa de râu, mi-a tăiat el avântul. Nu te distrezi? Poate c-ar trebui să mă străduiesc mai mult, ca să te distrezi. Şi-n orice caz, să nu-ţi

întrerup discuţiile din timpul serviciului, cu noii tăi prieteni de distracţii.

Vorbea despre Matilda. O rugasem să nu vină prea des la restaurant, dar în ziua respectivă, după ce vorbisem cu ea despre Jesse, Will îmi atrăsese atenţia să nu mă mai aşez la masă cu clienţii, în timp ce se chema că lucrez.

— Era o clientă obişnuită, cu care am ajuns de m-am împrietenit, nimic altceva. Ce-i atât de rău în asta?

— O clientă obişnuită care-ţi oferă bijuterii la fel cum are şi ea la mâna? — şi mi-a făcut semn cu capul către brăţara pe care mi-o ţineam în acel moment pe pulpă.

îmi plăcea finisajul ei mai frust, luciul mai palid al aurului. Atât de frumoasa era, ca nu mă mai puteam opri s-o port, mai ales de când începuseră să se adune amuletele.

— Asta?, i-am răspuns, ridicându-mi încheietura mâinii spre el. Asta… de la o prietenă de-a ei o am. O prietenă de-a ei care le şi face. Am admirat-o şi mi-am dorit şi eu la fel. Asta fac fetele, Will, am insistat eu, sperând să par convingătoare.

— Şi cât a costat? Că pare a fi aur de opşpe carate.

— Am strâns bani pentru ea. Dar asta zău nu-i treaba ta – la care Will a oftat şi a rămas iar tăcut. Aşa că tot eu am plusat: Acuma, vrei să zici că n-am voie să stau de vorbă cu clienţii, nu? Pentru că, dă-mi voie să-ţi spun, trag din greu şi că restaurantul tău ăla înseamnă foarte mult şi pentru mine. Ştii c-aş face orice să…

— Îmi pare rău.

— … să…

— Taci o clipă, Cassie. Îmi pare rău. Pe bune. Nu ştiu de ce sunt aşa de… Lucrurile merg bine cu Tracina. Dar ea caută să…

Vrea să le ducă la nivelul de mai sus, iar eu nu-s convins că sunt pregătit de-aşa ceva, mă-nţelegi? Aşa că da, sunt cu capsa pusă, oarecum. Sunt cam nervos aşa, în general.

— Adică, tu-mi vorbeşti aici de-nsurătoare?, l-am întrebat, mai-mai să-mi stea-n gât cuvântul.

Şi de ce, mă rog? Doar eu îl respinsesem pe Will. Sigur că trebuia să se-nsoare cu fata pe care o iubea, cum altfel?

— Nu! Doamne fereşte, nu! Vorbesc de mutat împreuna cu ea… da' sigur că, până la urmă, o să vrea şi măritiş.

— Dar tu, Will, şi tu-ţi doreşti treaba asta?

Era deja ora prânzului. Soarele se revărsa înăuntru prin trapa de deasupra capetelor noastre, pe care ni le şi încingea. Mie, una, cel puţin, îmi dădea nişte vagi ameţeli.

— Sigur că da. Vorba aia, de ce nu, la urma urmei? De ce nu mi-aş dori şi eu? Este o fată minunată, a zis el, în timp ce se uita drept înainte, la şoseaua care se lungea în faţa noastră.

Pe urmă, şi-a întors privirile către mine şi mi-a zâmbit cam încurcat.

— Măi, dar ce pasiune orbitoare!, am zis eu şi am izbucnit în râs amândoi.

Am ajuns în parcarea unde avea loc licitaţia. Era pe jumătate goală, ceea ce era bine – puţină lume, preţuri mai mici.

— Hai să cumpărăm nişte vechituri, a zis el, oprind motorul şi aproape sărind jos din maşină.

Pe moment, am simţit nevoia de-a mai sta puţin cu el, ca să-l consolez, ca să-i ating părul, ca să-i spun că totul era bine şi frumos, că tot ce trebuia să facă era să nu se mintă de unui singur. Dar mă-ncerca şi un sentiment de gelozie. Tracina nu dădea semne că i-ar fi păsat de amiciţia mea cu Will, nu avea nici un fel de suspiciuni în privinţa timpului pe care-l petreceam eu împreună cu el – ceea ce mă cam scotea din pepeni. Mi-era că clar nu reprezentam eu vreo ameninţare pentru ea şi, totuşi, părţii mele celei rele i-ar fi plăcut s-o zgândăre puţin şi o parte a mea din ce în ce mai mare ar fi vrut să-mi demonstreze tot mie că eram o forţă – chiar dacă nu cine-ştie-ce forţă – de care trebuia ţinut seama.

Dar n-am avut ocazia să spun absolut nimic. Will ajunsese deja la jumătatea drumului până la pavilionul unde se ţinea licitaţia, drept care am deschis şi eu portiera maşinii de pe partea mea, am coborât şi-am luat-o după el.

ZIUA DE VINERI A VENIT MULT PREA ÎNCET. Îmi pregătisem o pereche nouă de pantaloni de yoga negri şi un tricou alb mulat, pe care mă hotărâsem să mi-l pun peste o bustieră neagră. Şi-aşa era destul de rău că

trebuia să mă duc îmbrăcată în ţinută de gimnastică, măcar am avut grijă să n-o las pe Dixie în preajma pantalonilor. Nu voiam să-mi fac apariţia la Conac plină de smocuri de blană de mâţă, parc-aş fi fost o bătrânică obsedată de pisici. Exact la ora stabilita, am văzut limuzina trăgând în faţa Hotelului Fetelor Bătrâne. Am coborât şi-am ieşit pe uşa din faţa, până s-apuce şoferul să apese pe butonul interfonului.

— Aici sunt!, i-am spus gâfâind, în loc de salut.

Cu o mână vârâtă în mănuşă, mi-a făcut semn către maşina şi mi-a deschis portiera din spate.

— Mulţumesc, am zis eu, aşezându-mă comod pe bancheta de piele şi aruncând o privire în urmă, la blocul din care ieşisem.

O perdea de dantelă de la parter, care fusese ridicată într-o parte, s-a lăsat la loc. Anna… ce bulversată trebuie să fi fost, biata de ea!

Înăuntru, în limuzină, era o găleată cu şampanie şi apă la gheaţă. Mi-am turnat un pahar cu apă – nu voiam s-ajung la întâlnire pe jumătate beată. Era ora 7 seara şi o circulaţie atât de firavă, c-am ajuns în faţa sediului S.E.C.R.E.T, în doi timpi şi trei mişcări. In mod normal, aş fi luat-o pe poarta de pe strada cealaltă, care ducea la casa de-alături, despărţită printr-un zid de Conacul propriu-zis. De astă-dată, însă, porţile duble care duceau direct spre Conac s-au deschis automat, îngăduindu-i limuzinei să pătrundă printre ele. Trecând prin faţa casei de oaspeţi, am văzut peste zidul acoperit de iederi că toate cele trei ferestre-lucarnă erau luminate. M-am întrebat ce putea să aibă de lucru cineva în casa de oaspeţi într-o zi de vineri seara, ce fel de scenarii se puneau la cale pentru mine şi, poate, pentru alte femei care treceau chiar în acel moment prin aceiaşi Paşi. Sa fi fost, oare, mai multe, nu numai una? Sa fi fost eu singura? Câte întrebări n-aveam, la care ştiam sigur că Matilda nu mi-ar fi răspuns decât daca deveneam şi eu membră a clubului S.E.C.R.E.T.

În curtea din jurul casei de oaspeţi, era un balamuc întreg de iederi şi tufişuri, în schimb grădina care înconjura Conacul de lângă ea era îngrijită şi aranjată, dând impresia unei străluciri de un verde aprins ca de pe alta lume, care ai fi zis că nici nu era de-adevăratelea. În aer plutea un parfum intens de trandafiri, de la rozele care se căţărau până la jumătatea clădirii pe toate laturile Conacului şi arătau ca o crinolină uriaşă roz, galbenă şi

albă. Faţada construcţiei era în stil italian, tipic pentru câteva reşedinţe dintre cele mai impunătoare din cartier, cu coloane albe, groase, care ţineau la umbră şi răcoare porticul de sub ele şi susţineau balcoanele în semicerc de deasupra. Dar Conacul era impunător într-un fel în care celelalte reşedinţe din jur nu erau. Şi, chiar dacă frumos, dădea o senzaţie de distanţare, părea cumva prea desăvârşit. Toată clădirea era învelită în stuc de un cenuşiu pal, cu cornişe albe, iar porticul de fapt se prelungea pe toată faţada clădirii, de jos până sus. Balcoane ornamentate, precum al Julietei, străjuiau nişte uşi de mici dimensiuni la etajele întâi şi doi. Toată clădirea era luminată dinăuntru de o lucire caldă, ca de amurg, în acelaşi timp atrăgătoare şi stranie. Limuzina s-a oprit în faţa intrării laterale, dar aleea cu pietriş mergea mai departe, peste un fel de coamă de deal, către garajul aflat în curtea din spate. Mi-a lăsat impresia unui loc din care n-ai mai fi vrut să pleci niciodată, dar unde nici n-ai fi putut să trăieşti propriu-zis.

O femeie îmbrăcată cu o uniformă alb-cu-negru şi-a făcut apariţia pe uşa laterală a Conacului. A făcut cu mâna. Eu am coborât fereastra din spate a limuzinei.

— Cassie, presupun, a zis ea. Eu sunt Claudette.

Mă obişnuisem deja să aştept ca şoferul să coboare şi să-mi deschidă portiera. Când m-am dat jos, am observat câţiva inşi cu aer de gărzi de corp, care se fâţâiau prin acea curte, toţi purtând costume şi ochelari de soare fumurii. Unul vorbea în casca pe care o purta la ureche.

— Îl găseşti în bucătărie, te-aşteaptă, a continuat Claudette. N-are el prea mult timp, dar e nerăbdător să te cunoască.

— Cine-i acest el?, am întrebat, îndreptându-mă în direcţia în care eram ghidată.

Şi ce voia să spună, zicând că „n-are el prea mult timp“? Nu era vorba să fie fantezia mea?

— O să vezi, mi-a răspuns Claudette, punându-mi o mână pe spate ca să-mi dea un sentiment de siguranţă, în timp ce mă însoţea pe uşă înăuntru.

Intrarea laterală avea podeaua placată cu marmură, într-un model de romburi alb-cu-negru, care acoperea tot holul. O fântână mică în mijloc:

doi heruvimi turnau apă din două ulcioare într-un bazinaş nu foarte adânc. Nişte vaze uriaşe din care ieşeau buchete de bujori. Am zărit, înspre dreapta, un foaier care mi s-a părut spectaculos. O altă gardă de corp stătea pe un scaun la baza scărilor, citind un ziar.

— Ce-ar fi să te muţi puţin afară?, i s-a adresat Claudette.

Zdrahonul a ezitat în prima clipă, dar apoi şi-a părăsit locul.

Eu şi Claudette am luat-o pe un coridor lung, urmând ecourile puternice ale unei muzici hip-hop… sau poate rap – nu ştiam cu adevărat să fac diferenţa între ele. Îmi bubuia inima-n piept. Mă simţeam teribil de prost îmbrăcată pentru locul în care intrasem şi mă-ntrebam de ce mă puseseră să vin într-o ţinută atât de simplă şi de cotidiană. Programul strict, gărzile de corp, muzica – totul era din ce în ce mai derutant pentru mine. Ne îndreptam spre partea din spate a casei, trecând printre două şiruri de scaune pluşate, care flancau un hol ceva mai larg. Muzica se auzea din ce în ce mai tare, pe măsură ce ne apropiam de nişte uşi de stejar duble. Am remarcat că ferestrele rotunde, încastrate în perete, erau acoperite cu hârtie neagră de mătase. Ce naiba se-ntâmpla?

Claudette a deschis brusc una dintre uşile batante şi pe mine m-a izbit nu numai muzica dată foarte tare, ci şi mirosul de supă fierbinte, de fructe de mare, de roşii, poate şi de condimente. M-am întors, ca s-o întreb unde mergeam şi cu cine mă-ntâlneam, dar ea dispăruse şi n-am văzut decât uşa, care nu se oprise cu totul din balans în urma ei. Mi-am rotit privirile peste bucătăria uriaşă, decorată ca o spălătorie de modă veche, cu pereţii lucioşi daţi cu lac alb în jumătatea de jos, iar de-acolo în sus, vopsiţi cu negru. Peste masa-insulă din mijloc erau atârnate zeci de cratiţe de aramă băiţuite. Instalaţiile de bucătărie mi s-au părut mari ca nişte automobile mai mici, dar erau moderne şi păreau vechi numai fiindcă fuseseră făcute să pară aşa. Congelatorul semăna cu cel pe care-l aveam şi noi la Cafe Rose, numai că era mult mai nou şi n-avea nici o pată. Aragazul era de inox negru, cu opt arzătoare, şi semăna prea puţin cu cel de la noi, de la restaurant. Mă aflam în genul de bucătărie pe care te aşteptai s-o găseşti într-un castel.

Atunci s-a ivit şi el, în faţa aragazului, cu spatele gol îndreptat către mine. Stătuse aplecat, ajustând o flacără, iar acum amesteca într-o oală

mare, în care fierbea ceva. Tot amestecând, vorbea zgomotos într-un receptor de telefon, pe care-l ţinea strâns între cap şi umăr. Spatele îi dezvăluia muşchii de atlet natural, nu de culturist – avea o piele cafenie fară cusur. Îi cam atârnau blugii, dar nu foarte mult, atâta cât să lase la vedere o talie caraghios de îngustă. Vorbea în acelaşi timp ce amesteca şi invers.

— Mă scuzaţi?!, am zis eu, încercând să acopăr bubuitul muzicii, dar n-am reuşit să-i vorbesc destul de tare, încât să se întoarcă.

— Eu nu zic că nu-mi place toată piesa, l-am auzit spunând, numai trecerea aia. Uite, ascultă şi tu – şi a stat puţin, până când a venit rândul unei anumite măsuri, şi atunci a ridicat receptorul telefonului în aer. Ai auzit?! Nu cred că-i mostra corectă. L-ai întrebat dacă pot să-l pun pe Hep să mi-o scoată de-acolo? Ştiu c-o foloseşte-n albumul lui, dar l-aş ruga să-mi facă o favoare personală-n felul ăsta.

S-a întors cu faţa către mine şi a tresărit când şi-a dat seama că eu stăteam acolo de ceva timp, iar el nu realizase. S-a uitat la mine pe-ndelete, din cap până-n picioare, punându-şi mâna liberă în şold. I s-au încordat muşchii abdomenului. M-am străduit să nu mă holbez, dar nu mi-a fost uşor. Era perfecţiunea întruchipată, bărbatul ăla. Am întors capul şi m-am uitat la uşile de stejar batante. Ascultând mai departe ce i se spunea la telefon, mi-a zâmbit cum numai oamenii care s-au născut cu suficientă carismă şi-şi permit s-o risipească ştiu să zâmbească. S-a schimbat efectiv temperatura în toată bucătăria. Pe urmă, a ridicat un deget, ca să-mi comunice mie că un singur minut şi gata. Mi se păreau cunoscute, şi felul cum zâmbea larg, şi ochii lui căprui, parcă somnoroşi.

— Spune-i că-l plătesc dublu ca să facă un single cu mine, a continuat, ţinând iar telefonul proptit pe gât.

Dar de astă-dată a rămas cu ochii pe mine şi m-a făcut să redevin conştientă de mine însămi. Deşi nu era cine-ştie-ce voinic, se purta ca şi cum ar fi fost un gigant, poate vreo celebritate, ceva, cu toate că n-avea cum să fie, bineînţeles.

— Îl ducem la Ritz. Neapărat în Franţa. Ne compunem albumul chiar acolo – şi cu o mână a acoperit receptorul, apoi mi-a spus mie: Te rog, iartă-mă. Numai un minut. Fă-te comodă, Cassie, îmi ştia numele!

— Nu ştiu, a continuat apoi. Peste vreo două zile. Tre’ s-o văd pe bunică-mea la New Orleans. După asta, ne ducem la New York şi de acolo, în Franţa. Mai sunt opt săptămâni până la turneu, dar vreau să pun pe hârtie melodiile pentru două piese. Le lansăm cât mai suntem încă în turneu. Nu-mi pasă. Tu spune-i c-o să mai primească şi alţii, peste ăia pe care i-a primit. Facem în continuare albumul ăla.

Amintindu-şi că mai trebuia s-amestece în oală, s-a întors iar cu spatele la mine şi a gustat din ce fierbea în ea. Părea foarte familiarizat cu locurile, ştiind cu precizie ce ustensile în care sertar se găseau. La fiecare gest cât de mic, muşchii din jurul umerilor şi cei ai braţelor îi vibrau şi mi se dezvăluiau. Ritmul muzicii era hipnotic şi, la fiecare câteva secunde, îl vedeam prins şi pe el în ritmul acela, ca şi cum l-ar fi luat în posesie şi de undeva dinăuntru l-ar fi făcut să se bâţâie. Tot cu telefonul ţinut strâns între umăr şi ureche, s-a întors şi a făcut câţiva paşi înspre mine, întinzându-mi o lingură din supa pe care o pregătea şi ţinându-şi mâna cealaltă căuş sub ea.

— Uite, gust reţeta bunică-mii. Da, bine, ţi-aduc şi ţie să guşti. Hai, că ora următoare sunt ocupat, a mai spus, după care a suflat peste lingură şi mi-a apropiat-o şi mai mult de gură.

Am sorbit cu mare grijă, fiindcă era fierbinte. Supă gumbo, de legume condimentate. Ah, Doamne, era mai bună decât o făcea Dell, mai bună decât gustasem vreuna pân-atunci.

— Ba chiar două ore. Te sun eu când ajung înapoi la hotel. Hai, pa.

A pus lingura jos, telefonul înapoi pe soclul lui şi s-a întors către mine. A rămas aşa, nemişcat şi fară să scoată o vorbă, cel puţin zece secunde. Părea pe deplin încrezător în sine, cum stătea ca stâlpul, tăcut, şi mă evalua cu privirile din cap până-n picioare, pe fondul muzicii care-i dădea înainte. Mare figură, bărbatul ăsta! Măcar atâta şi se vedea clar. Am luat iniţiativa şi am spart eu gheaţa.

— Sper că n-am întrerupt vreo treabă importantă, am zis mai tare, ca să m-audă peste muzică – la care el a pus mâna pe o telecomandă şi a îndreptat-o undeva peste capul meu, dând sonorul ceva mai încet. Nu mi-a răspuns. L-am întrebat: Cine eşti?

A dat să spună ceva, dar s-a răzgândit, a râs şi s-a mulţumit să scuture

din cap:

— Sunt oricine vrei să fiu, scumpo.

— Dar gorilele de-afară… sunt pentru tine, nu?

Am avut parte iar de aceeaşi scuturătura din cap şi de acelaşi zâmbet de băieţoi.

— Nu comentez, mi-a spus. Nu ne-am adunat aici ca să vorbim despre mine. Suntem aici ca să vorbim despre… cum eşti îmbrăcată. Spune-mi câte ceva despre ce porţi în momentul asta – şi, în timp ce vorbea, şi-a încrucişat braţele peste piept, ducându-şi un deget mare la buze.

Pe urmă, a venit de după masa-insulă şi s-a oprit la vreo trei metri de mine, măsurându-mă iar din priviri, de parc-aş fi venit să dau probă pentru cine-ştie-ce. Mi s-au înmuiat genunchii văzând cum îi atârna catarama de la curea ceva mai jos decât ar fi trebuit. Am făcut eforturi să nu mă holbez, iarăşi, dar aveam în faţa mea un bărbat seducător, nu glumă. Cu pantalonii mei tâmpiţi de yoga, mă simţeam ca naiba, plus bătrâna.

— Ce să zic, mi s-a cerut să vin chiar aşa-mbrăcată, am zis, coborându-mi privirile spre încălţările sport de cretină.

— Bun aşa. Când le-am spus că vreau o „mămică de fotbalist”[10]

, nu mă gândeam c-or s-o ia în serios. Dar trebuie să recunosc: te-apropii foarte mult de imaginea pe care o aveam în minte. Doar că ţinuta conţine ceva mult mai sexy decât mi-am închipuit.

— Pot să... L-am întrebat, făcând semn către un scaun roşu de bar, aflat lângă masa-insulă.

La cât de tare tremuram, simţeam nevoia să stau jos, ca să nu mă prăbuşesc.

— Sigur că da. Îţi place gumbo?, – şi a pus mâna pe lingură, după care s-a întors iar către aragaz, ca să mai amestece puţin.

— Foarte mult. Este… chiar că delicioasă. Daaa… ce-ai de gând, să-mi

---

[10] În original: *soccer mom*. În scenariile tipice filmelor pentru adulţi, este o femeie cam de vârsta lui Cassie, mamă a unui băiat de l0-l5 ani, care-l seduce pe antrenorul echipei de fotbal european a şcolii, pentru ca fiul ei să nu fie ţinut mereu pe banca de rezerve.

gătești? Nu cred c-am pomenit vreo fantezie care să presupună ceva cu gătitul.

— Ba da, eu îți gătesc, iar tu faci altceva pentru mine, a zis el, arătând înspre mine cu lingura.

— Fac altceva?

— Cu totul altceva.

— Credeam că e vorba să fie fantezia mea.

— Avem vreo dispută, cumva?, m-a întrebat, pe un ton de cocoș sigur pe el, care m-a făcut să mă-ndoiesc oarecum de mine.

Nu părea să fie genul de bărbat care aude măcar când i se spune nu.

— Îmi spui cum te cheamă?, l-am întrebat, cu un aer ceva mai îndrăzneț.

— În ceea ce fac eu, folosesc un alt nume, dar, de fapt, mă cheamă Shawn.

Apoi a oprit focul, a venit pe după masa-insulă și s-a oprit chiar lângă mine, în picioare în fața mea. Avea părul tuns perie foarte scurtă. La încheietura mâinii drepte, purta un snop întreg de brățări de piele, benzi de cauciuc și un lanț de aur mai gros și mai lucios decât al meu. Fără amulete, însă. M-a lovit un iz de mosc dinspre pielea lui, în tot cazul de la ceva ce se afla într-o sticlă scumpă.

Am strâns din dinți. Tupeul individului părea să scoată la suprafață, din ființa mea, ceva nou și aprig.

— Ai de gând să-mi spui cine ești?

— Te las pe tine să-ți dai seama de asta. Mai târziu. În momentul asta, nu sunt pentru tine decât personajul din fantezia ta „sex cu o celebritate". Dar aici suntem la S.E.C.R.E.T., n-ai uitat, nu? Lucrurile astea merg de obicei în ambele sensuri, ceea ce sunt convins c-ai început sa descoperi și singură. Deci: accepți Pasul?

— Vrei să spui că fantezia mea este, într-un fel, și-a ta?

— Eee-gzact.

— Și trebuie să te cred pe cuvânt că ești celebru?

— Și asta, mi-a replicat și s-a proptit cu ditamai brațul pe scaunul de bar pe care mă așezasem, chiar între picioarele mele îmbrăcate ca pentru yoga.

— Bine, asta pricep. Dar cum naibii aş putea fi şi eu fantezia cuiva?

A început să-mi explice, trasând linii apăsate cu degetul în sus şi-n jos pe pulpa mea, de mă treceau deja fiorii ca nişte săgeţi.

— Cassie, mi-a spus, uitându-se fix în ochii mei, când eşti celebru, toate lumea vrea să aibă parte de tine, dar numai fiindcă eşti celebru. Ai cerut să ţi se-ndeplinească o fantezie în care figura şi o celebritate, dar n-ai spus că vrei să fie cineva celebru şi pentru tine. Am zis că mă bag, numai dacă-i vorba să fie cu cineva care habar n-are cine dracu' mai sunt şi eu, cum ar fi genul de mămică de fotbalist oarecare – aşa le-am spus. Cu vreuna care-i atât de ocupată să aibă grijă de copii, că nu se mai oboseşte să se-mbrace şi-n altceva decât pantaloni de yoga şi tricou. Fiindcă mi s-a-năcrit de fiţoasele de prin spectacole. Nu ştiu dacă mă-nţelegi.

— Mămică de fotbalist. Adică rolul ăsta să-l joc eu? — şi-am izbucnit în râs, la fel ca şi el. Ai mai făcut pân-acum aşa ceva? Aici, la S.E.C.R.E.T.?

Dar mi-a ignorat întrebarea şi s-a dus înapoi la aragazul din spatele meu, ca să controleze ce băgase la cuptor.

— Arată bine. Turte de porumb.

A închis uşa cuptorului şi-n clipa următoare era în spatele meu, aproape lipit de mine. Şi-a pus mâinile pe umerii mei şi a început să şi le coboare încet-încet de-a lungul braţelor mele. Mi-am simţit pulsul accelerat când mi-a luat mâinile cu blândeţe la spate şi m-a apucat de amândouă încheieturile cu o singură mână de-a lui. Îi simţeam răsuflarea chiar lângă ureche.

— Ia spune, accepţi Pasul, mămicuţo de fotbalist?, m-a întrebat, apoi şi-a dus cealaltă mână la părul meu strâns în coadă, a scos elasticul cu care-l prinsesem şi a început să-mi sufle în el, ca să mi se reverse mai bine pe umeri.

— L-accept, am îngăimat eu, frichinindu-mă toată.

Deci mămica de fotbalist era şi ea o fantezie? Cine să ştie?

— Foarte bine – şi mi-a şoptit la ureche: vrei să ştii oare cine sunt?

Am dat din cap că da. Tot în şoaptă mi-a spus numele lui, numele lui profesional, numele lui „de scenă". Mi-a părut bine că nu stăteam cu faţa către el, fiindcă mi se căscaseră ochii rău de tot. Nu eram o adeptă a muzicii hip-hop, dar până şi eu auzisem de acel nume de scenă. După

care, Shawn şi-a pus mâinile pe tricoul meu şi mi l-a scos atât de uşor, de parcă n-ar fi avut consistenţă. M-a luat de sâni peste bustiera de lycra.

— Şi-asta dispare. Mâinile sus!

Mi-a întins bustiera de yoga, mi-a scos-o peste cap şi a zvârlit-o de-a curmezişul bucătăriei. După care, mi-a răsucit scaunul şi m-a întors cu faţa către el. M-a tras mai aproape, de mi-au ajuns genunchii între coapsele lui desfăcute, şi, în timp ce cu mâna dreaptă îmi dădea capul pe spate, ca să mă uit în ochii lui, cu stânga mă freca peste sfârc. Parcă vrând să mă încerce, mi-a băgat uşor degetul mare în gură, iar eu instinctiv i-am lins de pe el resturile de condimente de la supă, ceea ce l-a făcut să închidă ochii. Mi-a plăcut felul în care părea să aibă un moment de slăbiciune şi dorinţă, după cum s-a clătinat pe picioare. I-am supt iar degetul, mai apăsat decât prima oară.

— Pun pariu că te pricepi, mi-a spus, deschizându-şi ochii în care se citea plăcerea. Pun pariu că gura ta poate face un bărbat să-şi dea puţin din viaţă.

M-am oprit din ce făceam. Până-atunci, toate fanteziile mele presupuseseră ca eu să fiu cea satisfăcută, nu cea care oferă satisfacţie. Dintr-odată, voiam tare de tot să dau eu ceva, să fiu generoasă, cum cerea Pasul respectiv, dar nu ştiam prea bine cum să procedez.

— Vreau să fac eu ceva pentru tine, i-am spus.

— Ce anume, Cassie?, m-a întrebat, muşcându-şi buza de jos de parc-ar fi suferit, când eu mi-am strâns iar buzele în jurul degetului mare pe care abia mi-l scosese din gură.

M-am uitat ţintă-n ochii lui, ţinându-i degetul în gură câteva secunde. Pe urmă, cu toată îndrăzneala pe care mi-am putut-o aduna, i-am spus:

— Vreau să te… primesc în gură. Cu totul.

Mi-am simţit plămânii umplându-se cu aer, dar nu puteam respira. Fusesem în stare să spun aşa ceva. Îi spusesem pe bune unui bărbat, şi-ncă unuia mai mult decât celebru, că voiam să… mi-o dea-n gură. Şi-acuma, ce urma? Mai făcusem o felaţie fix o singură dată, în liceu. Încercasem şi cu Scott de câteva ori, când el era beat şi mă punea să i-o sug, dar alea fuseseră nişte experienţe oribile, după care eu m-alegeam cu maxilarul anchilozat, iar Scott adormea până s-apuce să… Nu-mi plăcuse

deloc. Perspectiva de-a încerca şi-acum aşa ceva – şi să nu iasă cum trebuia – mă umplea de nervi. Dar, atâta timp cât se chema că trăiam o fantezie sexuală cu o celebritate, am hotărât s-o las pe celebritate să facă aia la care se pricep celebrităţile: trebuia să-mi arate el cum pretindea să fie servit.

— Arată-mi cum vrei să te… satisfac, i-am spus.

Şi-a trecut degetul umezit peste gâtul meu şi mi-a luat bărbia în căuşul palmei, zicând:

— Asta cred că ştiu cum să fac.

Adică bărbatul dumnezeiesc din faţa mea voia să i-o sug eu!

— Doar că… Nu ştiu dacă eu sunt în stare să fac aşa ceva ca lumea. Dacă asta-i fantezia ta, vreau să zic, mă tem că sunt un fel de suge-pixu' – la care el a izbucnit în râs, iar mie mi-a trebuit ceva timp ca să realizez ce spusesem, de-l făcusem să râdă cu asemenea poftă. Ăăă… nu de pix era vorba. Hai, că ştii ce-am vrut să spun!

S-a oprit din râs şi pot să jur că-n acel moment aş fi putut să mă vâr cu totul în ochii lui profunzi, negri – atât de intens mi s-a părut că mă privea. Îmi dădeam seama de ce era celebru, chiar şi fară să-i cunosc muzica: datorită carismei, felului cum arăta, încrederii în sine pe care o demonstra.

La rugămintea mea de-a fi şcolită, m-a luat cu începutul:

— În primul rând, ia să te vedem dezbrăcată.

M-am ridicat de pe scaun şi am făcut un pas înapoi. În timp ce el se uita la mine, mi-am dat jos şi restul hainelor: pantofii de sport i-am azvârlit cât-colo, pantalonii de yoga i-am rulat înspre glezne, pe urmă chiloţeii… Mă urmărea cu privirile. Asta voia. Mă voia pe mine. Auzi, el pe mine! Simţeam asta în toată fiinţa mea şi-mi spuneam: Dă-i înainte, nu te opri, că ţi-arată el cum să faci, şi-o să-ţi iasă totul bine. De astă-dată, şi nervii parcă erau de partea mea, pentru că mă aflam sub farmecul lui încântător. S-a întors, a scos un scaun de sub masa de bucătărie şi s-a aşezat pe el.

— Nu se poate să dai greş, Cassie, poate doar dacă-ţi pui la bătaie şi dinţii. De ei, n-avem nevoie. În rest, orice-ai face nu poate decât să mă bucure. Vino-ncoace.

Am făcut un pas înspre el. Apoi încă unul. Ajunsesem practic lipită de el, aşa goală cum eram. Mi-a luat încheieturile mâinilor în palmele lui mari şi m-a tras în jos, în genunchi, în faţa lui. Mirosea condimentat şi cald, poate că de la fiertură şi de la turtele de porumb, dar, în tot cazul, amândoi ne cam încinseserăm. Mi-a luat mâinile şi mi le-a pus pe pieptul lui, după care mi le-a tras în jos, către abdomenul incredibil de încordat.

— Desfă-mi pantalonii, Cassie.

Am avut senzaţia că mi se topea ceva pe dinăuntru când am dus mâinile la catarama curelei şi i-am desfăcut-o. Şi-a scos pantalonii şi i-a lăsat şi pe ei jos, acolo unde căzuseră. O avea mare şi tare. Şi groasă.

— Dumnezeule!, mi-am şoptit în sinea mea, apucându-l cu amândouă mâinile de ea şi pipăindu-i pielea moale.

Cum putea s-o aibă atât de… tare şi atât de moale în acelaşi timp?

— Acum, apleacă-te şi sărută-i vârful, mi-a spus. Aşa, hai, la început ia-o încet. Exact aşa… da. Sărut-o. Te descurci bine.

I-am luat-o în gură şi i-am umezit-o cu buzele, de la vârf, cât am putut de aproape de bază, simţind cum i se-ncorda trupul pe măsură ce gura şi mâinile mele se mişcau într-un ritm din ce în ce mai constant.

— Foarte bine-aşa, doar că puţin mai repede.

Am grăbit puţin ritmul, iar el mi-a luat o mână şi mi-a pus-o chiar pe membru, să i-l ţin strâns. Mi l-am băgat adânc în gură, iar cu mâna cealaltă l-am luat de ce avea dedesubt.

— Ah, da!, l-am auzit spunând, în timp ce-şi trecea degetele blând prin parul meu. Te-ai prins. Faci foarte bine.

L-am apucat strâns cu ambele mâini, pe care mi le-am lipit de gura, făcând ca o pâlnie în jurul membrului sau, dându-i senzaţia că i-l înghiţeam cu totul. Pe urmă, i-am dat drumul şi-am rămas doar cu limba mângâindu-i vârful. Şi-a coborât privirile spre mine, în timp ce eu mi le ridicam spre el, aşa că ne-am uitat unul în ochii celuilalt. Avea un chip fericit şi relaxat, care mi-a insuflat mie prin tot corpul o energie posesivă, îl aveam în stăpânire, îl făcusem al meu. Mi l-am băgat iar în gură, sugându-l şi trăgându-l înăuntru, şi am simţit cum îi zvâcnea pelvisul. Asta m-a făcut şi mai îndrăzneaţă şi mi-am dus gura şi mai jos pe ditamai mădularul. Îl simţeam apăsându-se în omuşorul meu, dar, în acelaşi timp,

îl simţeam pe el însuşi cum se-nmuia, cum se topea. Asta reuşeam eu să-i fac lui. Îl ţineam sub control, pusesem… nu mâna, ci gura pe el. Şi, din clipă-n clipă, urma să-l fac pe bărbatul ăsta să… explodeze în gura mea.

— Fetiţo, n-ai nevoie de ajutorul meu, mi-a spus.

Cu cât îl mulţumeam pe el mai mult, cu atât mă simţeam eu tot mai udă între picioare, ceea ce nu mi se mai întâmplase niciodată. De ce mi se păruse pan-atunci că să faci aşa ceva era o corvoadă? L-am luat cu amândouă braţele pe după fund şi l-am strâns de mine, în timp ce gura mea încerca să-l înghită, dac-ar fi putut. Dintr-odată, i-am simţit corpul trecând peste un prag, făcându-se rigid, şi-am lăsat-o ceva mai încet.

— Ah, da, e perfect. Nu te opri!

Cu vorbele-astea, m-a făcut să mă simt hămesită de el. Mi-am umplut gura cu şi mai mult din ce-mi oferea, drept care el s-a ţinut de marginea mesei de bucătărie, ca să nu-şi piardă echilibrul. Când m-am uitat iar în sus la faţa lui şi mi-am dat seama că era pe punctul de-a ejacula, numai să-i fac eu vreun semn, m-am simţit mai în putere şi mai sexy ca niciodată.

— Vai, Cassie!, m-a implorat, cu o mână strângându-mă de cât de mult păr izbutise să-mi apuce, iar cu cealaltă sprijinindu-se acum de scaunul înalt pe care stătusem eu. Maica Domnului!, a exclamat, la care eu am avut senzaţia că efectiv îi smulgeam orgasmul din corp. A tras aer adânc în piept şi membrul din gura mea i s-a făcut ca stana de piatră. Pe urmă, şi-a dat drumul într-o tăcere admirabilă. După câteva clipe, am simţit cum îi slăbea încordarea şi, în cele din urmă, şi-a scos-o din gura mea plină. L-am sărutat în locul acela minunat, în care torsul i se termina şi-i începea coapsa. Mi-am cules tricoul de pe jos şi m-am şters cu el discret la gură. Aveam o senzaţie de triumf şi mi-am exprimat-o către el, surâzându-i.

— Ai trezit la viaţă bărbatul din mine, fetiţo, mi-a spus, gâfâind şi dându-se un pas înapoi din faţa mea. N-ai nevoie de nici un fel de instrucţiuni. Ai fost… uimitoare.

— Chiar aşa?, i-am întors-o eu, făcând un pas către el.

Ajunseserăm faţă-n faţă şi-i simţeam pieptul tare ca o platoşă pe sânii mei.

— Chiar aşa, mi-a spus, lipindu-şi fruntea de fruntea mea. Ui… mi… toare…

Avea pe faţă o mină surprinzătoare şi încă mai respira sacadat. Eu eram goală-puşcă şi stăteam cu picioarele pe propriile mele haine. M-am uitat în jos.

— Şi adorabil de primitoare, aş zice – după care mi-a indicat cu mâna: E un lavoar acolo, după cămară.

Mi-am adunat ţinuta de mămică de fotbalist şi am dat să plec într-acolo.

— Stai, l-am auzit şi m-am întors, la care el s-a apropiat şi mi-a depus o sărutare lungă şi apăsată direct pe gură. Exact de asta simţeam nevoia, mi-a spus.

Am intrat, am tras uşa după mine şi-am încuiat-o. Chiar dacă lavoarul era într-o încăpere minusculă şi ascunsă după o cămară, tot era luxos şi ornamentat, având robinetele aurii şi pereţii tapetaţi cu un model floral de culoarea vinului roşu, în relief şi cu marginile ornamentelor aurii. Piciorul chiuvetei îl formau două braţe de femeie, ale căror degete se răsfirau şi susţineau bazinul propriu-zis. Mi-am dat cu apă rece pe faţă şi peste ceafa. Am luat o gură mare de apă şi-am înghiţit-o. Mi s-a prelins o bună parte din ea pe bărbie şi pe piept în jos, printre sâni. Am încercat să opresc firicelele de apă cu degetele. Îi oferisem cuiva o plăcere supremă, fusesem generoasă, şi asta numai de dragul de-a face lucrul acela, fară nici un alt motiv ascuns.

Începusem să mă-mbrac la loc, dar am auzit o bătaie discretă în uşă.

— Eu sunt, deschide-mi.

Poate că Shawn voia să-şi ia rămas-bun, spre deosebire de primul bărbat, cel cu masajul. Am întredeschis uşa, dar el tot s-a strecurat înăuntru, atât de subţire era, iar mie mi s-a accelerat iarăşi pulsul. M-a răsucit pe călcâie, în aşa fel încât să fiu cu faţa spre oglindă, iar el, în spatele meu. Pe urmă, şi-a înfundat capul în adâncitura dintre gâtul şi umărul meu, aşa cum făcuse şi-n bucătărie.

— Uite-aici, pentru tine, mi-a spus.

Îşi trăsese blugii înapoi pe el, dar tot îi simţeam erecţia, la cum se strângea de mine. Mi-am ridicat braţele şi l-am apucat pe după ceafa, încrucişându-mi degetele. I-am simţit pelvisul, cum şi-l apăsa de fundul meu, şi-am simţit marginea rece de ceramică a chiuvetei, care-mi apăsa

pulpele din partea cealaltă, într-o clipă, m-am umezit toată între picioare. M-a muşcat uşor de gât cu buzele, apoi şi-a băgat un braţ între corpurile noastre şi mâna delicat între pulpele mele. Şalele mi s-au arcuit brusc spre el. M-am aplecat în faţă, cât mai aproape de oglindă, uitându-mă la reflecţia lui; îşi ţinea ochii închişi, iar cu cealaltă mână se plimba peste sânii mei, peste burta mea, cu degetele răsfirate. Chiar şi mişcările astea le făcea într-un ritm anume, de parc-ar fi descoperit o linie melodica anume în corpul meu. Mă simţeam un instrument la care cânta, mă trăgea din ce în ce mai aproape de el, în timp ce cu degetele mâinii drepte mă pistona intens pe dinăuntru. Privirile ni s-au încrucişat în oglindă. Pe urmă, nu mai ştiu decât că toate mi s-au amestecat într-un amalgam de culoare şi ritm şi m-am simţit explodând şi eu în palma lui, năpădită de-un val de fierbinţeală şi pe urmă răcorită de un al doilea val, eliberator.

— Haide-aşa, haide-aşa, mi-a gângurit în ureche, iar eu, fară să-mi dau seama de ce făceam, aşa de tare mă-mpingeam în el, că ne-am dat înapoi şi unul, şi altul, până când am ajuns de ne-am proptit de peretele din spatele nostru, ca să putem rămâne în picioare.

În fine, iarăşi fară vreo explicaţie clară, am început să râd.

— Îţi mulţumesc, i-am spus gâfâind, pentru că nu-mi regăsisem încă suflul.

Mi-am amintit de hainele mele, motivul pentru care venisem, de fapt, în acea baie. Ţinuta mea de mămică de fotbalist zăcea grămadă lângă piciorul chiuvetei.

— Cred că va trebui să-ţi pui înapoi toate astea, mi-a spus.

— Bănuiesc ca da.

După ce m-a sărutat încă o dată pe gât, s-a strecurat înapoi afară pe uşa rămasă întredeschisă şi a tras-o după el. Mutra mea din oglinda era toată înroşită de emoţie şi de viaţă. M-am îmbrăcat până la capăt, apoi mi-am dat iar cu apă rece pe faţă.

— Chiar ai făcut-o, mi-am şoptit mie însămi, zâmbindu-i reflecţiei mele din oglinda. Ai făcut aşa ceva! Ai făcut o felaţie unui rupe-inimile muzical, unui abonat la topurile de gen, unui câştigător de premii Grammy. Şi, pe urmă, te-a făcut şi el pe tine să-ţi dai drumu-ntr-o baie.

Numai la gândul ăsta şi mi-am răcnit în pumni, chiar dacă în tăcere:

Ahhh!!

Îmbrăcată iar ca la început, numai cu părul răvăşit ca după o partidă zdravănă de sex, am revenit în bucătăria de-acum slab luminată. Muzica fusese oprită. Oala dispăruse. La fel şi bărbatul. Pe masa-insulă, am găsit un vas Tupperware cu supă gumbo caldă şi cu o amuletă de aur pusă chiar deasupra capacului. M-am aşezat iarăşi pe scaunul de bar şi-am rămas aşa, respirând adânc şi gândindu-mă la ce se-ntâmplase.

După câteva momente, a intrat pe uşile batante Claudette.

— Te-aşteaptă limuzina, Cassie, mi-a spus ea, cu o vagă tărăgăneală în vorbă, tipică New Orleans-ului. Sper că te-ai simţit foarte bine la noi.

— Foarte bine, într-adevăr. Mulţumesc, am zis eu, după care mi-am luat amuleta într-o mână şi-am ţinut-o strâns la piept, iar cu mâna cealaltă am apucat vasul cu supă şi m-am lăsat condusă de Claudette către ieşirea laterală din Conac, unde m-aştepta limuzina.

M-am trântit pe bancheta din spate, cu pielea ei catifelată la pipăit. În timp ce maşina trecea pe strada Magazine, privirile mele stăteau aţintite pe fereastră, dar, în realitate, eram conştientă de ce vedeam înăuntrul meu. Ţineam în continuare amuleta strâns în palmă. De ce-mi fusese întotdeauna frică să dau şi eu ceva? La ce se referea, de fapt, această frică? La faptul ca mă simţeam folosită, probabil. La faptul că, dac-aş ii dat ceva, m-aş fi golit eu, în fiinţa mea. Dar iată că faptul de a fi dat ceva îmi dădea mie înapoi satisfacţie: căpătăm eu plăcerea de a-i oferi celuilalt plăcere. Am coborât geamul de la portiera maşinii şi m-am lăsat răcorită de vânt pe faţă, în timp ce supa gumbo îmi încălzea poala. Ăsta era tot secretul pe care-l învăţam la S.E.C.R.E.T.: să ne facă pe noi, femeile, să renunţăm la orice în favoarea nevoilor trupului nostru şi să-i ajutăm şi pe alţii să facă acelaşi lucru. De ce mi se păruse atât de greu pân-atunci sa fac treaba asta? Mi-am desfăcut palma şi m-am uitat la mica bijuterie de aur care sclipea delicat, la cuvântul gravat pe ea cu litere graţioase: Generozitate.

— Chiar aşa!, mi-am spus cu glas tare, atârnându-mi şi amuleta cu numărul patru de lanţul-brăţară de la mână.

VARA S-A LĂSAT PESTE ORAŞ ca o pătura groasă de lână. Şi, cum

instalaţia de aer condiţionat a restaurantului era mereu depăşită, singura scăpare de căldură era să facem câte o scurtă incursiune în camera frigorifică. Tracina, Dell şi eu ne acopeream una pe alta în timp ce făceam respectivele vizite, având grijă să nu ne vadă Will cum risipeam bunătate de aer rece.

— Mişcaţi-vă şi voi mai încet, ne-a sfătuit Will, într-una din zile. Aşa se proceda pe vremuri.

— Pentru Dell, nici n-are cum să fie prea greu, a bombănit Tracina, trântind lângă mine un coş cu farfurii murdare.

Mi-ar fi plăcut să pun atitudinea ei pe seama căldurii, dar adevărul este că n-avea nici o legătură. La radio, a început o piesă de-a nou-preferatului meu cântăreţ de hip-hop şi am dat volumul mai tare, reuşind s-o scot şi eu din pepeni pe Tracina:

— Ce caut-o fată albă ca tine, s-asculte muzica unui negru atât de frumos?, a vrut ea să ştie, dând radioul mai încet.

— Îmi place mie.

— Îţi place? Ţie?

— Daca vrei să ştii, sunt foarte familiarizată cu muzica lui, i-am întors-o, schiţând şi un zâmbet.

Tracina s-a îndepărtat, scuturând a neîncredere din cap, iar eu, bucuroasă, am dat mai tare şi am continuat ce făceam, adică sa frec fundurile de tocat cu înălbitor. Chiar dacă nu mă vedeam sub nici o formă cufundată în marea de admiratori de la picioarele lui, spiritul de aventură de la ultima fantezie nu mă părăsise cu totul. Din când în când, îmi străfulgera prin memorie atingerea pielii mele cu a lui, faţa lui încordată de extaz şi câte un fior de excitaţie mi se insinua de-a lungul şirei spinării. Una era să-ţi imaginezi o fantezie ca să ţi se declanşeze acea senzaţie şi cu totul altceva să fi trăit cu adevărat fantezia din mintea ta, şi-acum să-ţi aminteşti cum te simţiseşi. De-aceea, tot ce era legat de S.E.C.R.E.T. Era şi-atât de minunat: fanteziile-astea îţi creau amintiri ale simţurilor, pe care le puteai pune bine pentru tot restul vieţii, ca să recurgi la ele ori de câte ori aveai nevoie de un imbold. Nu eram o voyeuristă, eram efectiv participantă.

Dar, în ciuda tuturor scenariilor mele, oricât de incitante, începusem să

mă gândesc la un fel anume de sex, care mă ocolise pân-atunci. Voiam… ce să mai spun, voiam să simt un bărbat în mine. În locul acela. Îmi venea din ce în ce mai uşor să-mi recunosc mie însămi că-mi doream ceva.

Mai greu îmi venea să recunosc în faţa Matildei, cu voce tare. Ceva mai târziu, în aceeaşi zi, stăteam faţă-n faţă cu ea la Tracey’s, pe strada Magazine. Acela devenise locul nostru obişnuit de întâlnire, dar nu numai pentru că era ceva mai jos de Conac, pe aceeaşi stradă. Atmosfera gălăgioasă de bar cu program sportiv ne oferea posibilitatea să stăm de vorbă liniştite, fară să ne-audă nimeni.

Îmi pusesem în minte s-o întreb în ziua aceea de ce nu se oferise nici unul dintre bărbaţii de pân-atunci să facă treaba respectivă cu mine. Creierul meu interpretase totul ca pe o respingere – cum altfel? —, chiar dacă realizam că erau, de fapt, reminiscenţele unor temeri pe care le resimţeam încă de pe vremea lui Scott, care avusese o capacitate specială de-a mă face să mă simt nedorită. Şi, cum, de la o vreme, începusem sa pricep curioasa reciprocitate care mergea mână-n mână cu fanteziile sexuale, intrasem la idee şi-mi închipuiam că nici eu nu-i satisfăceam pe bărbaţii cu care făceam sex – cu alte cuvinte, că eram de nedorit.

— Prostii, Cassie! Eşti foarte bună şi de dorit!, mi-a spus Matilda cam prea tare, într-un moment brusc de pauză al muzicii. Apoi a continuat în şoaptă: Ce vrei să spui, că nu eşti mulţumită de scenariile de care ai parte?!

— A, nu! în nici un caz nu mă plâng de fanteziile pe care le-am trăit pân-acum, am zis. Ba chiar, mi s-au părut uimitoare. Dar de ce n-a vrut nici unul dintre ei să… ştii tu.

— Cassie, există un motiv pentru care aceste fantezii n-au presupus deocamdată sex în sensul deplin al termenului, a zis Matilda. Sexul se transformă uneori, cum-necum, în dragoste la unele femei. Li se molipsesc emoţiile de fiorul extazului şi uită, unele dintre ele, că plăcerea fizică şi iubirea pot fi două lucruri separate. Noi nu-ncercăm aici să te ajutăm să te-ndrăgosteşti de vreun bărbat. Pentru asta, e clar că nu ai nevoie de ajutor. Vrem să te facem, în primul rând, să te-ndrăgosteşti de tine însăţi. După asta, vei ajunge într-o postură mult mai bună din care să-ţi alegi un partener – pe cel potrivit pentru tine. Unul real.

— Adică vrei să zici că-n fanteziile mele nu pot face sex propriu-zis, pentru că te temi că m-aş putea îndrăgosti?

— Nu. Vreau să spun că trebuie s-aşteptăm până când vei înţelege cum poate corpul tău să-i joace feste minţii tale. Sexul produce nişte chimicale pe care poţi foarte uşor să le confunzi cu iubirea. Dacă nu-nţelegem asta legat de corpurile noastre, riscăm s-avem de-a face cu multă confuzie şi suferinţe inutile.

— Pricep, i-am spus, rotindu-mi privirile peste bar, unde erau aproape numai bărbaţi care beau bere cu alţi bărbaţi.

Graşi, scunzi, tineri, bătrâni… Mă-ntrebam dintotdeauna cum reuşesc ei, unii bărbaţi, adică, să facă sex şi pe urmă să se desprindă atât de uşor de el. Bănuiam că nu era vina lor. Era ceva chimic la mijloc, iată. Şi totuşi, avea dreptate Matilda. Aveam tendinţa de-a mă ataşa repede. Sfârşisem prin a mă căsători cu primul bărbat cu care făcusem sex, pentru că tot corpul meu îmi spusese pe-atunci că aşa era normal, că era singurul lucru pe care-l aveam de făcut, chiar dacă, în mintea mea, ştiam că mai mare greşeală n-aş fi putut săvârşi. Mai fusesem şi pe punctul de-a coborî din tren la staţia Jessie, numai fiindcă-mi vorbise, mă făcuse să râd şi se pricepea de minune la sărutat.

— Cassie, te rog eu, nu-ţi mai face atâtea griji. Şi crede-mă când îţi spun că totul se refera la sex în ceea ce facem noi aici. La plăcere şi la sex. Iubirea, draga mea, este cu totul şi cu totul altceva.

CARTONAŞUL PENTRU FANTEZIA CARE URMA, l-am primit după aproape şase săptămâni chinuitoare şi după ce valul de căldură fusese înlocuit de o alertă de furtună, vremea ilustrându-mi la perfecţiune frustrarea. Mi se reamintise că fanteziile se întindeau pe durata unui an întreg. Şi, cu toate că intenţia Comitetului era să le programeze la intervale cât-de-cât egale, chiar şi Matilda mi-a recunoscut la telefon, când am sunat-o să-ntreb ce se-ntâmpla, că şase săptămâni era neobişnuit de mult. Dar m-a sfătuit:

— Răbdare, Cassie. Sunt lucruri pe care nu le poţi grăbi.

După alte câteva zile, seara, un curier mi-a sunat la interfon. Efectiv am alergat până jos, ca să-i semnez pentru ce avea să-mi dea. Eram atât de

excitată, încât mi-a venit să-l sărut pe gura.

— Am văzut că eraţi acasă, a zis el, facându-mi semn către ferestrele de la etajul de sus al Hotelului Fetelor Bătrâne.

Era tânăr, să fi avut vreo douăş'cinci de ani şi genul de corp atletic pe care doar cei mai agresivi curieri-biciclişti l-ar fi putut obţine într-un oraş atât de plat cum e New Orleans-ul. Şi mi s-a părut aşa de-al naibii de apetisant, că mi-a trecut prin minte să-l iau cu mine sus.

— Mulţumesc, i-am spus şi-am smuls plicul din mâna lui aţoasă.

Vântul îmi răvăşea părul în jurul capului şi-mi ridica poalele halatului de casă.

— A, şi mai era şi ăsta, mi-a spus, întinzându-mi un plic dintre cele cu burduf, de dimensiunile unei perne mai mici. Se apropie furtuna. Îmbrăcaţi-vă corespunzător, a adăugat, aruncându-mi, totuşi, o privire îndrăzneaţă la picioarele dezgolite, după care s-a răsucit şi a plecat el însuşi ca o furtună.

Am urcat scările înapoi două câte două, desfăcând plicul cu cartonaşul în plină alergare. Pasul Cinci: Neînfricare, scria, ceea ce mi-a dat nişte fiori pe şira spinării. Mai scria pe cartonaş că o limuzină venea să mă ia la prima oră a dimineţii şi că aveam „inclusă ţinuta corespunzătoare”.

Auzind vântul care făcea să-mi zăngăne ferestrele, eram fericită că eu şi Scott ne mutaserăm în oraş la un an după ce uraganul Katrina şi rubedeniile Wilma şi Rita îl răvăşiseră. Dacă nu-l puneam la socoteală pe Isaac şi alte câteva furtuni tropicale, care culcaseră la pământ copacii şi făcuseră ţăndări nişte geamuri, de atunci nu mai avusese loc nici un dezastru natural de dimensiunea uraganelor, prin urmare mă simţeam recunoscătoare, ca o fată din Michigan ce eram. Ştiam ce însemna vremea umedă, mai văzusem la viaţa mea, dar nu chiar atât de periculoasă cum era uneori aici, în Sud.

Am tăiat plicul cu burduf şi i-am răsturnat conţinutul pe pat. Mi se trimisese o ţinută pentru a doua zi: o pereche de bermude albe mulate, o bluză de mătase bleu-ciel decoltată, o eşarfă albă, ochelari de soare negri

model Jackie O.[11], plus o pereche de espadrile cu toc – bineînţeles, toate-mi veneau ca turnate.

A doua zi dimineaţă, am lăsat limuzina să m-aştepte, pentru c-am încercat să-mi leg eşarfa la gât în diferite feluri, până m-am hotărât s-o port ca pe-o băsmăluţă. O singură privire în oglindă şi-a trebuit să recunosc: aveam un aer vag aristocratic. Până şi Dixie, care-şi întindea spinarea la picioarele mele, părea să m-aprobe. Dar n-o să uit niciodată mutra făcută de Anna, o femeie născută şi crescută în Bayou, când m-a văzut culegând o umbrelă neagră pliabilă din suportul de umbrele din holul blocului.

— Dacă e furtună, scapi mai uşor c-o umbreluţă care iese dintr-un cocteil de fiţe, a zis ea pe un ton ţâfnos.

Mi-am pus întrebarea dacă s-ar fi cuvenit să-i spun ceva, să născocesc vreun iubit bogat, numai ca să nu i se transforme curiozitatea legată de limuzină în cine-ştie-ce de mai mare amploare şi nu chiar atât de nevinovat. Dar nu atunci, mi-am spus. N-aveam timp.

— ’Neaţa, Cassie, mi-a spus şoferul, ţinându-mi portiera deschisă.

— Bună dimineaţa, i-am spus şi eu, încercând să nu par prea obişnuită cu faptul că mă lua o limuzină lungă şi neagră din mijlocul cartierului Marigny.

— N-o să ai nevoie de asta unde te duc, mi-a spus, făcând semn cu capul către umbreluţa mea. Vremea asta cenuşie o lăsăm în urmă, aici.

Ce aventuros!, m-am gândit. Era foarte puţin trafic în acea dimineaţă şi maşinile, câte treceau, totuşi, păreau să se-ndrepte în direcţie opusă faţă de lacul spre care porniserăm noi. În apropiere de plaja Pontchartrain, am ţinut-o spre dreapta şi am trecut de portul Ţărmul de Sud, mergând în lungul coastei şi pe marginea falezei abrupte care se zărea din loc în loc, unde erau breşe în parapetul de protecţie. Apa era învolburată şi furioasa, deşi nu căzuse nici strop de ploaie. La întâlnirea cu Şoseaua Paris, şoferul

---

[11] Tip de ochelari de soare foarte mari, care acoperă o bună parte a feţei, aşa cum purta Jackie Onassis (l929-l994), fosta soţie a preşedintelui fohn F. Kennedy, care s-a recăsătorit, după moartea acestuia, cu armatorul grec Aristoteles Onassis.

a ţinut-o pe stânga, luând-o pe drumul cu pietriş, denivelat, şi lăsând laguna pe mâna dreaptă. După alte cinci minute, am făcut-o iar la dreapta, pe un alt drum cu pietriş. M-am apucat cu amândouă mâinile de bancheta de piele, cuprinsă de teamă. Am ajuns într-o poiană din tot acel desiş, unde rotorul unui elicopter vopsit într-un albastru profund făcea nişte cercuri lente şi ameninţătoare, care anunţau că se pregătea să prindă viteză.

— Aha… Asta-i un elicopter?

întrebare prostească. Mai degrabă aş fi zis: Te-aştepţi de la mine să mă urc în aţa ceva? Dar această altă întrebare mi-a rămas înţepenită-n gâtlej.

— O să faci o plimbare mai mult decât specială.

Hai, nu zău? Era clar că nu mă cunoştea prea bine. Simpla idee că eu m-aş fi putut urca într-un elicopter era caraghioasă, indiferent de ce mi se promitea c-aş fi putut găsi la celălalt capăt al călătoriei. Limuzina s-a oprit pe loc la câţiva metri de platformă. Nu era bine deloc ce se-ntâmpla. Şoferul a coborât şi mi-a deschis portiera. Eu am rămas înlemnită pe bancheta maşinii, fiecare por al corpului meu emanând cuvântul nu.

— Cassie, n-are de ce să-ţi fie frică, a zbierat şoferul, ca să acopere vuietul vântului şi huruitul încă şi mai tare al rotorului. Te rog, mergi cu tânărul acesta! O să aibă grijă de tine! Crede-mă ce-ţi spun!

Abia atunci l-am remarcat pe pilot, care-şi ţinea cascheta în mână şi venea în fugă spre limuzină. Când s-a mai apropiat, şi-a trecut degetele prin părul atât de blond, că parc-ar fi fost decolorat de soare, şi şi-a pus cascheta pe cap. Mi-a lăsat impresia că rar putea fi văzut fară ea. M-a salutat într-un mod simpatic de stingher.

— Cassie, sunt căpitan Archer. Sunt aici ca să te duc la destinaţie. Te rog, vino cu mine! — realizase, probabil, că ezitam. Nu-ţi face griji!

Ce-aş fi putut face altceva? Cred c-aş fi putut face câte ceva, inclusiv să rămân ţintuită de bancheta din spate a limuzinei şi să-i cer şoferului să mă ducă înapoi acasă, de unde mă luase, în loc de asta, m-am repezit afară din maşină, până s-apuce mintea mea să-mi saboteze convingerea de moment. Căpitanul Archer m-a luat de încheietura mâinii cu mâna lui mare şi bronzată şi-am pornit amândoi în fugă aplecaţi, luând-o pe sub rotorul care prinsese viteză.

Înăuntru, în elicopter, aceeaşi mână s-a întins peste poala mea, frecându-mi-se de pulpe în timp ce-mi lega centura de siguranţă pe locul din spate. E bine, e bine, e bine, îmi repetam întruna, iar şi iar. N-ai motiv să-ţi fie frică. Simţeam şuviţele de păr care-mi biciuiau faţa şi-mi părea bine c-aveam eşarfa la mine. Când mi-a pus cu mare grijă căştile-alea mari peste urechi, i-am simţit respiraţia care mirosea a gumă de mestecat cu mentă. Apoi s-a uitat la mine cu nişte ochi de un cenuşiu intens şi profund.

— M-auzi?, a vrut să ştie, vocea lui bâzâindu-mi de-acuma direct în urechi, prin căşti. Ce accent avea, poate australian? Am dat din cap că da. El a zis: Te am fixat bine, Cassie, nu-ţi face griji. Eşti în siguranţă. Stai relaxată şi bucură-te de zbor.

Ce mi se părea destul de iritant era că toţi cei legaţi cumva de S.E.C.R.E.T. Păreau să-mi ştie numele. Asta-i viaţa mea, m-am gândit, oarecum fară să gândesc. O limuzină vine şi mă ia de-acasă. Nu-i mare lucru. Mă duce la un elicopter care pe mine m-aşteaptă. Mă rog. Şi un pilot frumos cum nu se poate mă duce cu el pe sus habar n-am unde.

Am decolat şi, de îndată ce-am ajuns deasupra norilor ameninţător de sumbri, ziua mi s-a părut complet diferită, de parca ne-am fi mutat într-un paradis tropical. Căpitanul Archer m-a surprins uitându-mă în jos la nori şi la cum lăsaserăm în urmă vremea urâtă, în timp ce ne-ndreptam în direcţia soarelui-răsare.

— Se pregăteşte o furtună zdravănă. Dar unde mergem noi, ea n-are cum s-ajungă.

— Şi unde mergem noi?

— Ai să vezi, mi-a spus el, cu ochii numai un zâmbet, privindu-mă drept în ochi.

Încă mai simţeam roiul de fluturi în burtă, dar deveniseră ceva mai uşor de stăpânit, iar frica – mă descurcam şi cu ea. Că m-aş fi putut urca de bunăvoie într-un elicopter, în timp ce se pregătea o furtună, sa zbor pe deasupra ei naiba-ştie- unde, ca să fac naiba-ştie-ce cu naiba-ştie-cine – toate astea nici nu mi le-aş fi închipuit cu numai cinci luni în urmă. Dar în ziua aceea, dincolo de teama firească, aveam o senzaţie pe care o recunoşteam ca fiind curată exaltare.

Odată ce ne-am stabilizat pe deasupra norilor, elicopterul a pornit

glonţ către Golful de un albastru plin de viaţă. Eu stăteam cu privirile îndreptate când spre apa de dedesubt, când spre mâinile parcă sculptate ale pilotului, care apăsau pe cutare sau cutare buton cu mişcări simple şi eficiente. Avea braţele bronzate şi acoperite cu un păr stufos, de acelaşi blond spălăcit. Oare el avea să fie, de astă-dată? Făcea şi el parte din fantezia mea? Dacă da, cel puţin începutul suna promiţător.

— Unde mergem?, i-am zbierat în ureche, scoţându-mi eşarfa şi lăsând părul să mi se reverse pe umeri, îl aţâţam. Pentru prima dată în viaţă, mi se părea un lucru firesc de făcut.

— Ai să vezi. Nu mai e mult, mi-a răspuns el şi mi-a făcut cu ochiul.

I-am întors privirea, lăsându-l pe el, de astă-dată, să fie cel care-şi muta ochii în altă parte. Nici asta nu mai făcusem niciodată şi mi se părea… cum să zic?... îmbătător, să flirtez aşa cu el, cu toate că-mi era frică.

După alte câteva minute, am simţit cum elicopterul începea să coboare. Atunci m-a cuprins panica. Nu vedeam ce se afla exact sub noi, aşa ca, din perspectiva mea, de pe locul din spate, urma să ne scufundăm în apele albastre ale Golfului. Când aparatul s-a lovit de ceva solid, mi-am dat seama că ne aşezaserăm pe coverta unei ambarcaţiuni. A unei bărci foarte mari. De fapt, un iaht.

Pilotul a sărit jos şi mi-a deschis şi mie uşa, întinzându-mi o mână. Am coborât pe puntea impecabil de lucioasă, acoperindu-mi ochii de soarele de-acum orbitor şi gândindu-mă la cât de uşor schimbătoare poate fi vremea.

— Nu-mi vine să cred, i-am spus.

— Poţi să crezi, mi-a răspuns pilotul, lăsându-mi impresia că poate nu se referea la iaht. Am fost instruit să te aduc până aici, dar acum trebuie să plec.

— Mare păcat, am zis eu, şi chiar aşa simţeam.

De sus, de pe coverta, vedeam tot ce era în jur. Ne aflam pe un iaht, într-adevăr, şi era unul dintre cele mai frumoase mijloace de transport pe care le văzusem vreodată, de când mă ştiam eu. Puntea se vedea lucind, aşa de lustruit era lemnul, iar coca şi pereţii erau de un alb orbitor.

— Nu poţi să stai să bei ceva? Doar un pahar?

Ce făceam, oare? De obicei, fanteziile se desfăşurau în faţa ochilor mei

şi eu luam parte la ele, dar uite că mă trezisem să m-amestec în ceea ce fusese plănuit pentru mine. Probabil că zborul cu elicopterul îmi insuflase o energie aparte şi voiam acum să-mi continui flirtul.

— Un singur pahar n-are ce să-mi strice, bănuiesc, a zis el. Vii cu mine-n piscină?

Piscina?! Mi s-a tăiat respiraţia când m-am aplecat peste parapet şi am văzut-o – pe un iaht! —, de formă ovală, urmând conturul punţii de la pupa. Şezlonguri albe erau aliniate de ambele părţi, cu prosoape aruncate parcă la întâmplare peste fiecare spetează, toate la fel, în dungi albe şi roşii. Pentru mine? Toate astea pentru mine? Indiferent de ce urma sa mi se facă, mă gândeam, n-avea nici o importanţă, dacă însemna s-ajung să înot într-o piscină, pe un iaht. Şi, chiar dacă apa începuse şi acolo să devină cam nervoasă, ambarcaţiunea era enormă şi-ţi dădea un sentiment de tare-ca-piatra, când mai vedeai şi elicopterul ăla cocoţat în vârful ei. Mi-a trecut prin minte că în „ţinuta corespunzătoare inclusă” nu fusese prevăzut şi un costum de baie, dar pilotul se-ndrepta deja spre piscină, lăsând să-i cadă părţi din propria îmbrăcăminte pe măsură ce mergea – iar la un moment dat a luat-o pe după un colţ şi mi-a dispărut din raza vizuală.

Am rămas o clipă locului, după care am luat-o şi eu pe urmele lui. Nu părea să mai fie nimeni altcineva la bord, iar ferestrele cabinelor erau atât de intens fumurii, încât nici nu se putea vedea vreun membru al echipajului înăuntru, presupunând c-ar fi fost. Până când l-am ajuns eu din urmă, la marginea piscinei, căpitanul Archer era deja în apă şi, după cum arăta şirul de haine lăsate în urmă, precis era gol-puşcă.

— Vino-năuntru. E caldă.

— N-o să ai necazuri?, am întrebat, lovită brusc de timiditate.

— Nu – dacă nu protestezi tu că sunt şi eu aici.

— Nu fac eu aşa ceva, i-am răspuns. Dar… vrei să te-ntorci cu spatele, te rog?

— Sigur că da, mi-a răspuns el şi s-a uitat în altă parte.

Era bronzat peste tot, chiar dacă fundul i se vedea mai deschis la culoare sub apă. Am ezitat o clipă, dar apoi m-am scuturat de ultimele rămăşiţe de frică. Eram la cârma propriei mele fantezii, după cum se

părea, şi nimeni n-avea de gând să mă oprească. Mi-am dat şi eu jos hainele şi mi le-am aşezat cu grija pe unul dintre şezlonguri, M-am lăsat uşor în apă, care părea mai caldă pentru că aerul de-afară se făcuse mai rece – cum se răceşte brusc în apropierea unei furtuni. Soarele încă strălucea şi te-nfierbânta, numai că la orizont se adunau nori negri şi parcă plutea în aer o senzaţie electrizantă.

— Bine, hai, poţi să te-ntorci acum, am zis, ţinându-mi braţele încrucişate peste sâni, cu toate că-i aveam sub apă.

De ce eram aşa de timidă? Mi-am dat seama că nici nu mă întrebase dacă – da sau nu – acceptam Pasul, ceea ce devenise pentru mine ceva de-a dreptul pavlovian[12]. După ce rosteam cuvintele alea, alunecam într-un fel de transă care-mi îngăduia să mă las în voia fanteziei. Acum, însă, eu împingeam lucrurile mai departe, şi anume cu un bărbat care nu-mi fusese atribuit dinainte, cu toate c-ar fi trebuit să-mi fie. Nu mă dădusem niciodată în vânt după blonzi, dar atât de masculin arăta, cu braţele lui cafenii care se-ntindeau după mine, care mă trăgeau către el, deşi apa opunea şi ea o vagă rezistenţă.

— Uimitoare senzaţie-mi dă pielea ta pe sub apa, a zis el, pipăindu-mi spatele cu amândouă mâinile şi ridicându-mă în poala lui.

L-am simţit cum se îmbăţoşa. S-a aplecat şi mi-a luat un sfârc în gură una-două, în timp ce cu mâinile mă strângea de fesele goale. Ni se ciocneau corpurile unul de altul şi apa din piscină pleoscăia în jurul nostru din ce în ce mai tare, dar nu de la vânt, ci din cauza mişcărilor noastre. Cel puţin mie asta mi se părea că producea valurile. Dar mi-am deschis iarăşi ochii şi m-am uitat spre cer, care de-acum îşi arăta o altă faţă,mult mai ameninţătoare. Soarele se ascunsese după nişte nori vineţii, care până şi pe căpitanul Archer l-au întrerupt din morfolit ui umărului meu.

— Măi să fie, a zis el, ridicându-se în picioare şi răsturnându-mă în apă. Trebuie sa duc elicopterul de pe iaht, fiindcă altfel o să ne trezim cu el azvârlit în Golf. Draga mea, tu te bagi într-o cabină şi nu te mişti de-acolo

---

[12] Referire la fiziologul rus Ivan Petrovici Pavlov (l849-l936), ale cărui experimente pe câini l-au condus la definirea aşa-numitului „reflex condiţionat”.

până nu vine cineva după tine, m-ai înţeles? Asta chiar că nu era-n plan. Îmi pare rău. O să chem nişte ajutoare prin staţie.

A ieşit din piscină într-o secundă. Nu mai era timp de ruşinat. Mi-a ţinut un prosop în care m-am învelit de sus până jos şi mi-a pus hainele-n braţe. Vântul sufla deja frenetic, vrând parcă să ne măture pe amândoi peste bord. Căpitanul Archer m-a luat de mână şi m-a lipit de peretele pupei, luând o vestă de salvare dintr-un cârlig aflat deasupra capului meu.

— Du-te-năuntru, schimbă-te şi pune-ţi vesta de salvare!

— Nu merg şi eu cu tine?, l-am întrebat, cuprinsă iar de frică, pe care mi-o simţeam undeva prin măruntaie.

Îmi ţineam strâns prosopul în jurul gâtului şi lipăiam după el în picioarele goale, cu apa scurgându-se de pe mine pe tot drumul până la platforma elicopterului.

— E pericolul prea mare, Cassie. Eşti mai în siguranţă pe iaht. E o barcă foarte rapidă. O să te scoată imediat din calea furtunii. Du-te într-o cabină şi nu pleca de-acolo până nu vine cineva să te ia-n primire. Şi nu te agita degeaba, mi-a mai spus el, sărutându-mă pe frunte.

— Dar mai ştie cineva că sunt aici?

— Nu-ţi face griji, draga mea, totul e sub control!

Mi-am strâns iar prosopul în jurul meu, şi mai tare, când el a pus rotorul în mişcare. Când elicopterul s-a ridicat de pe platformă cam un metru, o rafală de vânt l-a rotit ca pe-un titirez. M-am refugiat într-una dintre cabine, uitându-mă cu groaza şi admiraţie cu câtă pricepere îşi manevra căpitanul Archer jucăria zburătoare printre turbulenţe, şi i-am fost recunoscătoare că nu mă luase şi pe mine cu el, ca să-i borăsc pe bombeurile pantofilor. Am auzit motorul iahtului punându-se în mişcare, iar vibraţiile lui s-au transmis de jos în sus către picioarele mele goale şi de-acolo şi mai sus, ia dinţii care au început să-mi clănţăne – sau poate ca era numai groaza din sufletul meu. Dar mi s-a risipit la fel de repede. Unde era toată lumea? Dacă, totuşi, exista un echipaj care avea grijă de mersul iahtului, unde erau toţi oamenii ăştia? Mi-am tras hainele pe mine acolo, în cabină, apoi am trecut prin salonul cu bar şi m-am îndreptat spre scările care duceau în sus, cel mai probabil către puntea de comandă a căpitanului. Când am deschis uşa, ca să ies pe punte, am auzit cum ploua

cu găleata, stropii de ploaie răpăind pe lemn şi făcând ecouri sonore.

Am văzut şi cerul negru de deasupra.

— Nu-i bine deloc, mi-am şoptit numai pentru mine, trântind uşa.

Prin hublouri nu se vedea mai-nimic din cauza ploii. Dar trebuia să dau peste careva dintre membrii echipajului, căruia să-i spun că eram şi eu acolo şi de la care să aflu care era planul, presupunând că exista vreun plan. Am deschis iar uşa care dădea spre punte şi m-am strâns în braţe singură, ca sa mă apăr de ploaie care acum bătea într-o parte şi-mi pişcă mie pielea, de parc-ar fi plouat cu ace. Am luat-o spre puntea de comandă, când am auzit o voce. Mi s-a părut ca venea de la vreun megafon de pe iaht, dar, de fapt, venea de pe un remorcher al Gărzii de Coastă, care trăsese paralel cu iahtul. De acolo, de pe puntea de mai jos, un bărbat înalt, îmbrăcat cu nişte blugi şi un tricou alb, răcnea la mine printr-o portavoce:

— Cassie! Eu sunt Jake! Trebuie neapărat să cobori de pe vas. Acum! Am venit să te luăm de-aici în momentul ăsta, până nu se face şi mai rea furtuna. Vino la parapet şi dă-mi o mână. Am fost trimis să te salvez.

Să mă salveze?! Dacă n-ar fi fost la mijloc vremea foarte concretă, care-mi producea o stare de panică foarte concretă ţi ea, m-aş fi putut gândi că tocmai trăiam fantezia mea cu salvatul dintr-o situaţie-limită. Dar aşa, problema se punea să supravieţuiesc furtunii, iar mutra încruntată a bărbatului nou-apărut spunea foarte clar că lucrurile nu mai aveau nimic de-a face cu vreo fantezie. Chiar eram în pericol. M-am apucat strâns de o bară, cu bluza făcută leoarcă şi lipită de mine. Să fi fost cu-adevărat mai sigur pe bărcuţa aia mică, decât pe iahtul enorm şi solid? Nimic nu mai avea nici o noimă.

— Cassie! Vino mai aproape şi dă-mi o mână!

Am ieşit pe puntea propriu-zisă şi am văzut marea care clocotea în jurul meu, în toate direcţiile. Val după val se izbeau de iaht şi ţâşneau până la mare înălţime, după care se prăbuşeau pe punte, îmi şfichiuiau şi mie picioarele şi revărsau apa în galeţi întregi, parcă, peste lemnul lustruit şi-n piscina cu altă apa, mai albastră. Un alt val a lovit şi de astă-dată m-a culcat şi pe mine la pământ – am căzut pe un şold, cu o bufnitură zdravănă. Am rămas acolo, stând în fund, cu picioarele crăcănate,

înlemnită, aşa cum fac eu în momentele în care panica mă orbeşte. Nu mai auzeam vocea lui Jake, doar mugetul mării înnegrite şi înfuriate. M-am apucat de o bara aşezată ceva mai jos, dar mi-a fost frică să mă ridic în picioare. Aveam o senzaţie ca de sfârşit de lume, ca, dacă i-aş fi dat drumul din mână acelei bare, iahtul care se trosnea din toate încheieturile m-ar fi azvârlit peste bord, ca să scape de mine. Până să-mi dau seama de ce se-ntâmpla cu mine, un braţ gros ca un trunchi de copac m-a apucat pe după mijloc şi m-a ridicat de la podea.

— Trebuie să coborâm de pe iahtul ăsta, mi-a răcnit Jake în ureche. Fără-ntârziere!

— Păi, atunci, hai!

Ce pot să spun? Am început să dau din mâini şi din picioare, ca o mâţă udă şi speriată în ploaia care te lua parcă pe sus, dar tricoul de pe Jake se făcuse alunecos şi nu reuşeam să m-apuc de el. Am alunecat pe lângă parapetul iahtului şi am simţit răceala înţepătoare a mării. În prima clipă, m-am scufundat şi n-am mai văzut decât apa învolburată de deasupra capului meu. Am urlat acolo, sub apă, chiar daca n-am scos nici un sunet, şi mi-am simţit corpul frământat de vârtejuri, până când am reuşit să-mi scot la suprafaţă capul şi urletul mi-a străpuns mie prima urechile. Am tras o gură mare de aer şi-n clipa următoare mi-am dat seama c-aş fi fost zdrobită între cele două bărci, daca se-apropiau şi mai mult una de alta. Până să mă gândesc eu la ce aveam de făcut, l-am văzut pe Jake luptându-se cu valurile ca sa ajungă la mine.

— Cassie! Linişteşte-te!, mi-a strigat el, pleoscăind prin apă şi întinzându-se către mine. N-ai să păţeşti nimic rău, dar trebuie neapărat să te linişteşti!

Am încercat să-l ascult, am încercat să-mi aduc aminte că ştiam să înot. Am dat şi eu o mâna de ajutor, ca să ajungem şi unul, şi altul, la flancul vasului de salvare, iar acolo Jake mi-a pus o mână pe o bara de mai jos a scării, a urcat el mai întâi câteva trepte, după care m-a tras şi pe mine în sus, ca pe o păpuşă de cârpe înmuiată-n apă. M-am lăsat să cad grămadă pe punte, cu răsuflarea tăiată. El şi a scuturat capul, ca să i se scurgă apa de mare din urechi, după care mi-a luat faţa între palme şi mi-a spus:

— Bun aşa, Cassie.

— Cum vine asta?, m-am răţoit eu. Era să murim amândoi, din cauza mea! Din cauză că m-am lăsat cuprinsă de panică!

— Dar pe urmă ţi-ai revenit singură şi împreună am înotat pân-aici. Iar acum suntem în siguranţă. Totul o să fie foarte bine – a adăugat el, dându-mi părul ud la o parte de pe faţă. Haide-acum, să te ducem sub punte.

În sfârşit, abia când s-a ridicat m-am uitat şi eu mai bine la bărbatul care mă salvase. Era uriaş, avea cel puţin doi metri înălţime, un păr negru vâlvoi şi ondulat şi ochii negri. Avea un aer de statuie grecească. M-a surprins admirându-i pieptul şi-atunci am avut revelaţia: Ştia şi ăsta cum mă cheamă!

— Eşti unul dintre bărbaţii de la…?

— Sunt, a zis el, săltându-mă în picioare ca pe-o pană, după care mi-a pus o pătură groasă de lână pe umeri şi a continuat: Ei, dacă tot suntem aici şi eşti în siguranţă, poate c-ar trebui să revenim la planul iniţial. Ce părere ai? Accepţi Pasul?

— Ăăă… cred că… da, l-accept.

— Mă rog, oricum ar fi, tot trebuie să plecăm de-aici cât mai repede. Sunt înotător profesionist şi salvamar – asta-n cazul că te-ai întrebat ce şi cum.

Şi-a pus mâinile puternice pe umerii mei care încă mai tremurau şi m-a condus mai jos, într-o cameră mult mai mică, mult mai confortabilă decât toate cele pe care le văzusem pe iaht, dar şi mult mai puţin stabilă. Valurile se spărgeau de hublouri. M-am dus glonţ la instalaţia de încălzire dintr-un colţ şi m-am folosit de pătură ca să adun în jurul meu tot aerul cald. M-am uitat de jur-împrejur, încercând să-mi păstrez echilibrul, în timp ce furtuna legăna remorcherul ca pe-o cochilie. Încăperea era slab luminată de nişte lămpi care imitau felinarele cu gaz, băgate în câteva nişe din pereţi, avea pereţii placaţi cu stejar şi un pat supra-înălţat acoperit cu o cuvertură peste care erau mai multe perne. Am remarcat o chicinetă înghesuita, cu o plită de gătit de modă veche şi o chiuvetă de ceramică. Părea să fie cabina însăşi a căpitanului.

— Îmi pare rău ca m-am panicat. Credeam că. Fugim din calea furtunii. Când colo, m-am trezit în mijlocul furtunii, am început eu să mă smiorcăi,

conştientizându-mi, în sfârşit, evenimentele din ultima jumătate de oră.

— Gata, gata… de-acum e totul bine, mi-a spus Jake şi s-a repezit din celălalt colţ al camerei, ca sa mă ia în braţe. Acum eşti în siguranţă. Dar trebuie să te las puţin aici, ca să manevrez barca din calea uraganului.

— Ce uragan?!

— Mă rog, la început nu era decât o furtună tropicala. S-a transformat cât ai zice peşte. Aşteaptă-mă aici. Şi dă-ţi hainele ude jos de pe tine. Nu mai durează mult şi ne-ndepartăm la o distanţă sigură, a zis el, în timp ce eu mă uitam la pieptu-i musculos care se vedea prin tricoul alb ud leoarcă.

Ăsta nu era bărbat, era modelul perfect pentru coperta vreunei cărţi de amor. Şi, cu toate că nu voiam să rămân iar singură, avea un glas autoritar, pe care era cu neputinţă să nu-l bagi în seamă.

— Bagă-te sub cuvertură şi-ncălzeşte-te, mi-a spus. Vin şi eu imediat.

A dat să plece, după care s-a răsucit pe călcâie şi a venit iar unde rămăsesem eu, în faţa sursei de căldură. Când s-a aplecat să mă sărute, mi-a venit să şi râd la gândul imaginii cu noi doi.

— O femeie udă leoarcă, înfăşurată într-o pătură, şi un bărbat uriaş, fară cămaşă pe el, cu fizicul unui zeu cu părul ondulat şi ud şi cu cele mai groase sprâncene din câte văzusem vreodată la un bărbat. Şi-a lipit buzele apăsat de buzele mele şi mi le-a despărţit uşor, limba lui fierbinte băgându-se timid în gura mea. M-a strâns în braţe, luându-mi capul de la ceafa cu o singură mână de uriaş, de parc-ar fi fost o piersică în palma lui. Când s-a desprins, totuşi, de mine, mi-am dat seama c-ar fi preferat să nu plece nicăieri.

— Nu lipsesc mult, mi-a spus.

— Vino repede-napoi.

Să vină repede-napoi?! Bine că nu-i spusesem o asemenea siropoşenie cu accent sudist[13]*!*

Ne aflam într-o primejdie reală, iar eu mă pisiceam ca o şcolăriţă. Am lăsat pătura umezită să-mi cadă pe jos şi m-am uitat de jur-împrejur prin

---

[13] Aluzie la o replică similară pe care i-o dă Scarlett O’Hara lui Rhett Butler în romanul Pe aripile vântului (l939), de Margaret Mitchell.

cabină. Am deschis dulăpiorul din chicinetă şi am dat acolo peste câteva cămăşi albastre de lucru, atârnate pe umeraşe. Mi-am dat jos hainele ude şi le-am etalat cu grijă pe speteaza unui scaun în faţa instalaţiei de aer cald. Mi-am pus pe mine una dintre cămăşile de flanelă. Atât de mare era – de fapt, el era atât de mare –, că-mi ajungea până la genunchi. M-am cocoţat pe ditamai patul, simţind cum izbeau valurile. Cu fiecare minut care trecea, s-ar fi zis că apele Golfului se linişteau din ce în ce mai tare. M-am gândit la pilotul cel frumos şi i-am dorit să fi ajuns la ţărm în siguranţă. Mi-am spus în sinea mea să nu uit să-l rog pe Jake să verifice. Precis exista vreun număr de telefon, vreo forma de dispecerat central, unde puteau suna membrii şi participanţii, ca să stea de vorbă cu cineva de la S.E.C.R.E.T.

Sunetul motorului m-a trezit din aţipeală, cu toate că el se auzea din ce în ce mai stins. Habar n-aveam cât stătusem aşa, dar valurile se potoliseră considerabil. Paşii lui Jake se auzeau bufnind undeva deasupra capului meu, îndreptându-se pe punte către scările pe care urma să coboare în cabina unde-l aşteptam, întinsă-n pat. Aşteptatul nu era punctul meu forte. Calmul în faţa haosului nu mă caracteriza deloc. Dar acum trăiam, de fapt, acea fantezie în care eram salvată. Mi-am spus în sinea mea, ca o concluzie generală, că partea cu salvatul propriu-zis nu-mi plăcea câtuşi de puţin, dar la ceea ce urma n-aveam nimic împotriva sa iau parte.

— Bună, a zis Jake, rânjindu-mi cu gura până la urechi când m-a văzut acolo, aşteptându-l în pat.

— Buna.

— Totul e-n regulă deasupra. Ne-am îndepărtat la o distanţa sigură de furtună. Te superi dacă-mi dau şi eu jos hainele ude?

— Nu mă supăr deloc, i-am spus, rezemată de perne cum stăteam. Dacă tot venise pe post de salvator al meu, eram gata să-i fac jocul până la capăt. Şi, deci, acum suntem în siguranţă, da?

— N-ai fost nici o clipă într-un pericol real, a zis el, trăgându-şi în jos blugii uzi, comentariu care mie parcă mi-a înţepat balonul de săpun al fanteziei şi m-a readus cu picioarele pe pământul sterp al realităţii.

— Hai, nu zău?, am exclamat. Doar am căzut de pe barcă în apele Golfului în timpul unui uragan!

Atât de înalt era, c-a trebuit să se aplece ca să poată ajunge la pat.

— Da, bine, Cassie, aşa este, dar eu sunt antrenat să salvez vieţi. Iar viaţa ta n-a fost câtuşi de puţin într-un pericol… prea mare. Te-asigur de asta.

Atât de netedă avea pielea de sus până jos, că parcă era sculptat în marmură.

— Bine, dar… da’ dacă mi se-ntâmpla ceva?

— Am avut o furtună tropicală, transformată brusc în uragan. Şi n-a prevăzut nimeni aşa ceva, nici măcar bravul serviciu meteo.

Trebuia să recunosc: îţi dă un sentiment de exaltare să supravieţuieşti unui accident. Fiindca atunci te simţi plin de viaţă într-un mod foarte visceral: îţi pulsează sângele prin vene, devii conştient de faptul că-ţi respiră pielea. Te simţi foarte fragil şi foarte uman, dar şi aproape nemuritor. Jake s-a apropiat de pat cu timiditate. Îi mirosea pielea nu doar a sarea din apa de mare, ci mai avea şi un alt parfum, dincolo de cel de sare, care-mi sugera ceva catifelat şi sumbru.

— Mai accepţi şi-acum Pasul?, m-a întrebat, cu ochii lui negri aţintiţi spre corpul meu, în timp ce cu mâinile îşi nivela părul spre spate, cu un gest care mi-l reamintea foarte bine pe Will.

— Cred că… da, i-am spus eu, ridicându-mi bărbia deasupra cuverturii, ca un copil obraznic. Dar nu ştiu dacă pot să mă simt în acelaşi timp sexy şi îngrozită.

— Dă-mi voie să te-ajut, a zis el, apucând pătura de deasupra mea cu o mână.

Mi-a luat-o de pe umeri şi a pliat-o frumos în dreptul taliei. S-a uitat la mine pe-ndelete, apoi m-a tras mai aproape de el, dându-mi capul pe spate şi lipindu-şi buzele sărate de ale mele. Mă domina cu totul, făcându-mă să mă simt iar în siguranţă şi protejata. Mi-a spus iar că totul era în regulă, că eu eram în regula, în timp ce-mi împingea tot mai mult înspre picioare, uşor-uşor, pătura pe care tot el mi-o aranjase peste mijloc şi mă trăgea în jos, ca să stau culcată pe spate. Părul umed mi-l simţeam răsfirat pe pernă, iar pielea lui, aşa netedă cum era, parcă mi se lipea de fiecare centimetru al corpului. Am închis ochii şi mi-am lăsat reticenţa să se risipească. În schimb, am tras tare în piept mirosul lui, care era mirosul

oceanului.

— O să am foarte mare grijă de tine, da? Sper că eşti conştientă de asta.

Am dat din cap că da, ştiam, pentru că eram prea uluită ca să-i vorbesc. Aveam deasupra mea un bărbat cum nu mai văzusem niciodată, cum nu mai trăisem niciodată. Mă făcea să mă simt moale, mică, delicată. În auto-suficienţa mea dintotdeauna, uitasem de-a dreptul că era cu putinţa ca un bărbat să mă protejeze, să-mi fie sprijin. Jur pe Dumnezeu că tremuram toată când l-am văzut mutându-se la picioarele patului, luându-mă delicat cu mâinile uriaşe de glezne, ridicându-mi un picior până la nivelul feţei lui şi trecându-şi limba peste podul tălpii mele. Apoi, mi-a sărutat vârfurile degetelor şi mi le-a băgat pe toate în gura lui. N-am putut să mă abţin şi-am început să chicotesc. M-am ridicat pe coate, iar el şi-a trecut mâinile mai întâi pe gambele, pe urmă pe pulpele mele în sus şi, când a ajuns la jumătatea lor, s-a oprit şi s-a uitat drept în ochii mei, parcă devorându-mă cu privirile. Mi-a desfăcut picioarele şi s-a postat în genunchi între ele. Şi-a plimbat iar mâinile în sus şi-n jos pe pulpele mele, care-mi tremurau ca gelatina (chiar aveam senzaţia că-mi erau gelatinoase!). Şi-a lăsat degetele mari să-i alunece între picioarele mele, deşi nu m-a pipăit propriu-zis acolo, pe urmă şi-a dus mâinile pe pieptul meu, în sus, şi mi le-a pus peste sâni. Mi-am arcuit corpul tot, simţind o nevoie dureroasă de el. M-am arcuit într-un mod care voia să spună: Acum, te rog!, dar el a continuat să mă aţâţe cu limba, făcându-mă să mă excit pe loc şi pe deplin. Aş fi vrut să-i spun: Vezi? Vezi ce-mi faci? — dar îmi pierise glasul. Ah, Doamne, nu mă mai culcasem niciodată cu un bărbat chiar atât de irezistibil, de puternic. Era ca opera de artă, fară glumă!

— Mă vrei înăuntrul tău, Cassie?, m-a întrebat, stând proptit într-un cot şi mângâindu-mi un sân cu mâna pe care o avea liberă.

Îl voiam?

— Ăăă… da.

— Spune cu voce tare. Spune că mă vrei.

— Te… vreau, i-am spus, cu o nerăbdare atât de mare, încât mai aveam puţin şi plângeam.

Auzind asta, şi-a dus mâna de pe sânul meu în jos, pe burtă, apoi şi mai jos şi şi-a băgat un deget în mine.

— Deci mă vrei, a zis, şi un zâmbet de satisfacţie i s-a lăţit peste toată faţa.

Era să fac o glumă despre cum îl voisem şi când alunecasem peste bord, însă am preferat să mi-o alung din minte. Şi-a apropiat faţa de a mea şi m-a sărutat plin de vigoare şi de înflăcărare. I-am întors şi eu sărutul cu aceeaşi pasiune. Era diferit de cum fusesem sărutată de Jesse şi, de altfel, de orice alt sărut pe care-l primisem vreodată. Jake m-a sărutat mistuitor. Eu l-am sărutat pe el de parcă viaţa mi-ar fi depins de asta.

Pe urmă, a dus mâna sub una dintre perne şi a scos de acolo un prezervativ. S-a întrerupt din sărutat numai cât să rupă pliculeţul cu dinţii. Şi l-a pus cu cel mai firesc dintre gesturile posibile, după care m-a penetrat cât o avea de lungă şi groasă.

— N-o sa te mai temi, Cassie, niciodată şi de nimic, mi-a spus.

Mi-am ridicat şoldurile, ca să-l primesc în mine cât mai adânc, şi apoi am închis ochii, să-l pot savura cu toate simţurile, Când mă penetrase un bărbat ultima dată? Şi mă posedase vreunul atât de intens, atât de complet pân-atunci? Nu, niciodată. Simţeam o dorinţă atât de profundă, încât aceea mi se părea c-ar fi fost prima dată când eram cu-adevărat pătrunsă de un bărbat.

Se împingea în mine, din ce în ce mai adânc, oprindu-se la fiecare centimetru, ca să mă pot bucura de el, să-l pot conştientiza, să-mi coordonez respiraţia cu a lui, după care a început să se mişte deasupra mea şi ca un piston înăuntrul meu, iniţial mai încet, apoi din ce în ce mai repede, şi ritmic, şi delicat. Nu mă puteam abţine să icnesc. Îşi băgase braţele sub mine şi mă trăgea spre el, ca să poată să se adâncească în mine. Nu-mi venea să cred cât de lubrifiată mă simţeam. Îl strângeam şi eu între picioare cât puteam de tare, iar el îşi încorda muşchii braţelor şi zvâcnea cu mine cu tot.

— Cassie, mi se pare incredibil, a zis şi s-a rostogolit pe spate cu mine cu tot, care m-am trezit deasupra lui, alunecând peste el înainte şi-napoi.

M-a luat cu mâinile de talie şi m-a ţinut strâns, m-a ridicat şi m-a lăsat

să cobor la loc, până când iar ne-am regăsit ritmul comun. Pe urmă, şi-a dus degetul mare de la o mână la clitorisul meu şi mi-a readus la viaţă încă o parte a corpului.

— Aş putea s-o ţin tot aşa cu tine o veşnicie, mi-a spus.

Numai că, pentru mine, devenise insuportabil. Mi-am lăsat capul pe spate şi m-am sprijinit cu ambele mâini de pieptul lui.

Atât de adânc intrase-n mine, că-l simţeam ca pe o prelungire a mea şi, tot mişcându-se în sus şi-n jos, a reuşit să-mi atingă un punct ascuns, cel mai bine ascuns dintre locurile corpului meu, pe care mi l-a scăpărat şi-nfierbântat.

Plăcerea m-a năpădit ca o febră, dându-mă pe mine la o parte, ca să poată ea să se desfăşoare. Pe gură mi s-au revărsat nişte vorbe:

— Iubitule, mă faci să-mi dau drumul!

Drept care, el s-a înfipt şi mai adânc în mine, pipăindu-mi punctul acela parcă într-adins, de n-am mai avut ce face, decât să-mi dau drumul. M-am simţit ca luată de val, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Cum îl călăream aşa, i-am simţit-o întărindu-se ca piatra în mine şi l-am simţit pe el încordându-se. A scos un geamăt lung şi profund. Nu mi-a mai păsat de căzătura în apă, de pericol, de unde mă aflam şi de ce şi cum făcea marea dincolo de coca vasului. Numai ce se petrecea înăuntru mai conta, ce făceam eu acolo, în pat, cu bărbatul acela ca un zeu grec, cel care mă culesese din apă şi pe care acum îl călăream pe un pat moale, supra-înălţat.

După câteva clipe, m-am prăbuşit peste pieptul lui. L-am simţit retrăgându-se discret dinăuntrul meu, până când şi-a scos-o, delicat, cu totul. A rămas aşa, trântit pe spate, mângâind leneş spatele meu, netezindu-mi părul umed şi murmurând, iar şi iar:

— Incredibil!

ÎN ACEEAŞI SEARĂ, STÂND EU ÎNSĂMI întinsă în propriul meu pat, cu jurnalul în poală, cu Dixie culcată pe o pernă lângă mine, încă nu scăpasem cu totul de senzaţia de vertij de pe barcă. Hotelul Fetelor Bătrâne părea să se legene uşor, dintr-o parte-ntr-alta.

Am încercat să exprim, în cuvintele mele, de ce mă transformase atât

de mult acea experienţă maritimă. Din cauza călătoriei cu peripeţii până pe iaht, fiindcă supravieţuisem unui plonjon în plină mare, sau datorita sexului de pe barca de salvare, cu un bărbat care se purtase cu mine atât de minunat? Poate fiindcă urcasem cu el pe punte după aceea, ca să sorbim ciocolată fierbinte şi să admirăm apusul soarelui, care avusese nişte culori atât de vii după furtună? Sau fiindcă-mi strecurase în palmă, la sfârşit de tot, amuleta Pasului Cinci, pe care scria gravat: Neînfricare? Da, fiecare dintre aceste momente constituia o explicaţie, dar mai fuseseră şi altele.

Mi-am adus aminte de ce-mi spusese Matilda: că frica nu se poate manifesta decât dacă-i dăm noi voie. Că noi înşine o generăm şi, deci, numai noi putem scăpa de ea. Exact asta făcusem şi eu: îmi fusese frică, o resimţisem din plin şi pe urmă scăpasem de ea.

LA CÂTEVA SĂPTĂMÂNI după ce mă vărsasem în apele Golfului şi după acea partidă incredibilă de sex de pe remorcher, o neînfricare pe care nu mi-o cunoscusem pân-atunci se manifesta deja la mine. Am început să-i opun rezistenţa Tracinei la felul subtil în care se purta urât cu mine la serviciu. Nu eram egoistă cu ea, dar, când întârzia, plecam exact când mi se încheia mie schimbul şi n-o mai făceam pe serviabila, s-o aştept până binevoia s-ajungă. Hotărâsem că era problema lui Will să umple golul acela şi să-i facă morala – nu ţinea de mine. Începusem, de asemenea, să-mi port părul strâns într-o coadă care pornea de la ceafa şi-mi scotea în evidenţă noile şuviţe blonde. Intrasem în banii de asigurare, pe care-i obţinusem la moartea lui Scott, şi-mi cumpărasem nişte haine, un lux pe care nu mi-l îngăduisem niciodată pân-atunci. Îmi luasem câteva perechi de pantaloni mulaţi negri şi câteva tricouri colorate cu decolteul în formă de V. Ba chiar îmi luasem inima-n dinţi şi mă dusesem la „Diva de doi bani”, un magazin de îmbrăcăminte şi lenjerie retro din Cartierul Francez, pe care Tracina îl frecventa. Îmi cumpărasem de-acolo câteva sutiene simpatice cu chiloţei potriviţi şi o cămaşă de noapte mai sexy, în care să dorm. Nimic prea deocheat, dar, în tot cazul, cu o treaptă mai sus decât bumbacul meu dintotdeauna.

Nu cheltuisem banii fara noimă. Voiam numai ca şi aspectul meu

exterior sa reflecte vioiciunea interioară pe care începusem, de la o vreme, s-o resimt. Şi escapadele îmi deveniseră mai regulate – mult mai des, după serviciu, făceam bucla de vreo cinci kilometri care ocolea Cartierul Francez. M-apucasem să vizitez părţi ale oraşului pe care le ignorasem întotdeauna, la cât de fixată în propria-mi rutină fusesem în ultima vreme. Ba chiar, în numele restaurantului nostru, mă oferisem să lucrez ca voluntară la masa de donaţii a balului cu costume organizat de Societatea de Revitalizare a New Orleans-ului, pentru colectare de fonduri, deşi Will cam strâmbase iniţial din nas:

— N-avem destulă treabă şi-aşa cu lucrările de renovare a localului?

E drept, Cafe Rose trecea printr-un proces foarte lent de renaştere, care avea darul să-i consume lui Will tot ce însemna timp liber, spre marea nemulţumire a Tracinei. Pentru început, se apucase de zugrăvit interiorul şi de cumpărat un instrumentar nou de inox. Ideea lui era să deschidă şi salonul de la etaj, cu mâncăruri fine şi muzică, dar, după ce instalase o mică baie pe palierul intermediar, primăria îi blocase aprobările. Îşi trântise o saltea direct pe jos şi, dacă nu dormea acasă la Tracina, de multe ori acolo-l găseam, făcându-şi planuri, meditând sau, pur şi simplu, stând botos. Pentru moment, nu avea ce să facă şi se mulţumea să evacueze la groapa de gunoi tot felul de vechituri de sus, de boarfe care adăstau acolo încă de pe vremea când localul fusese o franciză a firmei PJ's Coffee.

— Altruismul face reclamă bună, Will, i-am spus. Dăruitul e bun pentru suflet.

Parcă şi-acum revedeam scena din bucătăria Conacului, de la care trecuseră deja câteva luni bune, când învăţasem beneficiile inerente ale generozităţii. Atât de mari schimbări în atât de puţin timp.

Oferindu-mă voluntară pentru lucrul la masa de donaţii, era prima dată în viaţă când mă aventuram şi eu într-una dintre cele mai familiare ocupaţii ale locuitorilor din New Orleans, şi anume să se facă membri în diverse lucruri. Nu mai fusesem niciodată membra a vreunui club, a vreunui grup, a vreunei societăţi caritabile, nu mai făcusem parte din nimic. Iar cititul paginilor despre lumea bună, deşi nu mă făcea să tânjesc după bani sau prestigiu, îmi crea, totuşi, senzaţia că mai exista o întreagă

lume, străină mie, în care comunitatea era ceva important şi în care sentimentul de camaraderie putea să fie chiar distractiv. Locuiam în oraş de aproape şase ani. Unul dintre clienţii obişnuiţi ai restaurantului îmi spusese odată că New Orleans-ul „te vrea la ora şapte seara”. Începeam şi eu, abia acum, să înţeleg ce însemna. I-am spus şi Matildei, când m-am întâlnit cu ea la barul Tracey's, într-una dintre discuţiile pe care le purtam după fiecare Pas.

— Îţi ia şapte ani să-ţi faci casa undeva, mi-a spus ea, care, la fel ca mine, se stabilise acolo, numai că în urmă cu câteva decenii şi mutându-se de undeva din Sud. Pe urmă, s-a scuzat din suflet pentru căzutul peste bordul iahtului şi groaza pe care precis că respectivul episod mi-o provocase: Asta nu făcea parte din scenariu. Voiam sa mimăm defecţiunea de la motor, pentru ca Jake să poată intra în scenă credibil şi să te salveze, dar nici nu ne-a trecut prin cap că el chiar s-a defectat. Şi nicidecum în timpul unei furtuni tropicale!

— Furtună tropicală? A fost uragan, Matilda, i-am precizat eu, înălţându-mi sprâncenele.

— A, da, corect. Iartă-mă. Dar ţi-ai meritat, cu siguranţă, amuleta pentru Pasul Cinci, a zis ea, făcând semn cu capul către brăţara mea, din ce în ce mai bogat decorată.

Mi-am ridicat braţul în aşa fel, încât aurul să sclipească în soare, şi m-am uitat la cum luceau amuletele. Deşi le colecţionam, ajunsesem să tânjesc după stabilitate în viaţă. Începusem să-mi imaginez cum ar fi fost ca un singur bărbat să facă parte din existenţa mea, să-mi fie devotat mie şi numai mie. Oricât de mult mi-ar fi schimbat fanteziile nu numai viaţa, dar şi felul în care mă vedeam eu pe mine, un gol interior tot simţeam. Asta m-am abţinut să-i povestesc Matildei. Mai rămăseseră patru fantezii şi eram convinsă că ea m-ar fi îndemnat să merg până la capăt cu ele şi să nu mă grăbesc să-mi fac o relaţie stabila până nu eram pregătită, presupunând c-aş fi fost vreodată. Dar în curând aveam s-o închei cu grupul S.E.C.R.E.T. Şi pe urmă? Oare aş fi vrut să devin membră a grupului sau aş fi vrut să-mi iau experienţele trăite cu mine şi să-mi găsesc pe cineva cu care să-mi construiesc o viaţă specială? Eram eu pregătită? Şi cine m-ar fi vrut? Câte întrebări n-aveam pentru Matilda!

— Te afli într-un voiaj de explorare, mi-a spus ea, în timp ce stăteam la Tracey’s amândouă, cu câte un pahar de ceva în faţă. Cine eşti ca persoană, ce-ţi place şi ce nu-ţi place – astea sunt lucrurile pe care cauţi să le afli în primul rând. Abia pe urmă vine vorba de partenerul tău. Mă-nţelegi?

— Dacă-i spun următorului bărbat la care o să mă gândesc şi eu în mod serios că sunt membră a grupului S.E.C.R.E.T., iar el se sperie şi fuge?

— Atunci, înseamnă că nu e bărbatul potrivit pentru tine, a zis Matilda, ridicând din umeri. Orice bărbat care strâmbă din nas când află că o femeie sănătoasă, necăsătorită, are intimităţi cu alte persoane adulte – intimităţi care-i produc bucurie în deplină siguranţă –, păi, nu merită să-ţi baţi capul cu el, Cassie. Şi-apoi, nu eşti datoare să-i faci noului tău iubit un inventar complet al experienţelor sexuale precedente, pe care le-ai avut, mai ales dacă pe el nu-l afectează câtuşi de puţin. Mai ales dacă el, din contră, beneficiază din plin de-acele experienţe ale tale!

M-am uitat iar la brăţara. N-o purtam în fiecare zi, dar, de câte ori mi-o puneam la mână, mă simţeam inoculată cu ceva special. Poate ca avea de-a face cu acele cuvinte gravate pe cele cinci amulete: Capitulare, Curaj, Încredere, Generozitate, iar acum, Neînfricare. Deocamdată, lăsând la o parte comentariul făcut de Will când merseserăm împreună la licitaţie, nimeni de la restaurant nu se legase de brăţara mea. Nici măcar Tracina, care avea un comportament de coţofană ori de câte ori vedea lucruri strălucitoare.

— Cuvintele astea chiar înseamnă ceva pentru mine, i-am spus Matildei, cu toate că şi eu am rămas mirată că spusesem aşa ceva cu glas tare.

— Păăăi, în asta şi constă paradoxul, Cassie, pe care sper că te-nveţi să-l accepţi. În anumite sensuri, un singur moment de extaz nu-nseamnă mai-nimic. Dar, dacă te poţi obişnui să-i dai voie să se-ntâmple şi pe urmă să te desprinzi de el, abia atunci o să-nceapă să-nsemne ceva.

Cunoscusem bărbaţi care nu-şi puteau imagina propria existenţă alături de-o singură femeie, care ar fi dat orice să-şi trăiască toate fanteziile sexuale, fară nici un fel de obligaţii, bineînţeles, alături de câteva femei de vis, pe care le recrutau special ca sa le facă lor toate chefurile. Nu era

vorba că nu le-aş fi fost recunoscătoare Matildei şi grupului S.E.C.R.E.T. Cu care venise la mine, dar nevoia de a mă lega de cineva, de a trage mai aproape de mine pe cineva special, devenea din ce în ce mai apăsătoare. De ce-l respinsesem pe Will cu nişte ani în urmă? Dintotdeauna îl găsisem atrăgător. Ba chiar incredibil de atrăgător. Dar, mai demult, trăiam cu sentimentul că, dacă îi dădeam voie să se apropie de mine, m-ar fi văzut aşa cum eram – plictisitoare, fricoasa, de neiubit. Acum, pentru prima dată în viaţă, ajunsesem şi eu să cred că nu eram deloc aşa. Căpătasem un simţ al propriei mele persoane, o convingere că poate eram demnă de un bărbat ca Will. Din păcate pentru mine, momentul era prost ales, pentru că el tocmai îşi construia o relaţie din ce în ce mai profundă cu Tracina.

Şi-acum abia aşteptam să-l întâlnesc pe Will la serviciu. Ciuleam urechile când îi auzeam camioneta intrând pe poartă, mă luau nervozităţile când rămâneam numai noi doi, adică eu şi el, în biroul din spate. Iar, de când cu intenţiile mele de a lucra la masa de donaţii de la balul Societăţii de Revitalizare a New Orleans-ului, ne petreceam timpul împreună mai mult ca niciodată, proiectând decoraţiunile exterioare ale acelei mese. În tot cazul, mai mult decât îşi petrecea el cu Tracina.

În seara dinaintea balului, Tracina m-a chemat s-o ajut să-l ajute pe Will să-şi realizeze costumul. Ea nu se pricepea sa coasă, dar cu siguranţă se pricepea s-o facă pe şefa cu mine, în timp ce eu coseam. Tema balului din anul acela era „Magia scenei”: invitaţii urmau să se îmbrace la fel ca personajele lor preferate din cărţi ori din filme. După ce mânca toată lumea, cei mai doriţi celibatari şi celibatare din oraş urmau să fie cumpăraţi ia licitaţie de cine plătea mai mult, iar câştigătorii ar fi avut parte de un dans în compania celor licitaţi. Tracina se trecuse pe ea însăşi pe lista persoanelor licitate, împreună cu Will, bineînţeles. Poate că n-avea ea cine-ştie-ce statut social, dar, în schimb, arăta trăsnet şi avea toate şansele să obţină un preţ bun. Iar Will, o fi fost el patronul unui restaurant mic şi amărât, dar familia din care provenea era una dintre cele mai vechi din onorabilul stat Louisiana. Chiar şi aşa, el era un participant ostil ideii.

— Haide, Will, ne distrăm şi noi, a zis Tracina. Şi e şi-un gest caritabil.

Eu ţineam un snop de bolduri între buze şi-mi făceam de lucru cu tivul

pantalonilor lui. Will se costuma în Huckleberry Finn, cu pantaloni scurţi, bretele, pălărie de pai şi un băţ pe post de undiţă. Tracina se costuma în Clopoţica şi, deci, avea un tutu alb, aripioare şi o baghetă magică. Postura de zânuţă enervanta i se potrivea de minune, mă gândeam, văzând-o cum se prostea prin bucătărie. Îşi manevra bagheta magică, atingându-i pe toţi pe creştetele capetelor.

— Dell, îţi îndeplinesc o dorinţă, a zis Tracina, punându-i bagheta pe cap bătrânei bucătărese.

— Dacă mă mai împungi cu prostia aia, ţi-o rup în două şi ţi-o bag în fund.

Tracina s-a strâmbat la Dell, după care şi-a întins bagheta către mine ca pe un pistol imaginar.

— Poc! Ştii ce, Cassie, eu nu pot să lucrez la masa aia cu tine. Merg acolo să dansez! Şi-ai face şi tu mai bine să dansezi.

— Eu nu merg la distracţie. Merg s-ajut.

— Hai, zău aşa, e-un bal! Tu nu ieşi niciodată nicăieri? Şi, apropo de asta, în ce te costumezi?

— Nu mă costumez deloc, am zis eu. Mi se termină tura după ce termină toţi de mâncat. Dacă tu nu vrei să-mi iei locul la masă, va trebui sa găsesc pe cineva care să mă-nlocuiască.

— Te-ajut eu, s-a oferit Will.

— Bine, da’ tu eşti partenerul meu, s-a plâns Tracina. Uite, o luăm pe Dell să te-nlocuiască. Şi chiar şi aşa, Cassie, tot trebuie să te costumezi în ceva. În Cenuşăreasa. N-ar fi perfect?

Numai gândul că eu aş fi îmbrăcat o rochie de bal mi s-a părut caraghios şi, când i-am spus, Tracina chiar a râs:

— Nu, mă refeream la Cenuşăreasa dinaintea balului. Când nu era decât o fată-n casă, ocupată cu tot ce-nsemna cusut şi făcut de curăţenie, în timp ce surorile ei cele vitrege şi rele nu făceau decât să se distreze. Ţi s-ar potrivi de minune rolul!

Nu eram sigură dacă Tracina mă lua peste picior sau doar glumea. Will stătea în picioare în faţa mea cu pieptul dezgolit, ţinându-şi cu o mână pantalonii lăbărţaţi şi arătând parcă prea mult a statuia lui David. Nu era el vreun obsedat al sălilor de gimnastică, dar avea un abdomen

impresionant de plat şi braţe musculoase. Făceam eforturi mari ca să nu mă holbez.

— Cassie, de ce-o faci şi tu pe prinţesa care-l ia pe nu în braţe?, m-a întrebat el. Nu-i o atitudine foarte specifică locului în care te-ai stabilit.

— Probabil că nu m-am obişnuit întru totul cu noua mea cetăţenie.

Tracina l-a pus în gardă pe Will că ea nu concepea să nu prindă un dans cu oaspetele de onoare, Pierre Castille, miliardarul proprietar al multor hectare de teren chiar pe malul lacului Pontchartrain, care fuseseră în familia lui de generaţii întregi. Altfel, era un bărbat retras, căruia i se dusese vorba că se strecura şi la intrare, şi la ieşire pe uşa din dos, ori de câte ori participa la câte o reuniune publică.

Kay Ladoucer, una dintre decanele de vârstă şi, în tot cazul, persoana cea mai conservatoare din tot consiliul municipal, prezida balul deja de patru ani. Ea fusese cea care-l convinsese pe Pierre să-şi facă şi el apariţia la balul din anul respectiv. Will nu era deloc un mare adept al doamnei Ladoucer. Avusese o confruntare cu ea când se dusese cu cererea să i se aprobe să-şi extindă restaurantul şi la etaj. Kay obiectase că, până nu-şi moderniza partea electrică în toată clădirea, nu se putea extinde. Dar Will nu-şi permitea o asemenea cheltuială, dacă nu i se dădea voie să se extindă. Aşa încât rămăsese cu autorizaţiile într-un punct mort, chiar dacă jumătate dintre localurile de pe strada Francezilor aveau căblăria străveche.

Chiar dacă strategia Tracinei îl deranja, Will se străduia din răsputeri să nu lase o asemenea impresie. Şi-apoi, pe prezenţa lui Pierre Castille nu te puteai baza niciodată. La una dintre şedinţele organizatorice, o auzisem pe Kay plângându-se că invitatul ei special nu voia să precizeze ora la care urma să sosească, nici sa le îngăduie sponsorilor să menţioneze că avea să fie şi el de faţă şi că nu voia să participe la licitaţie, ba chiar nici să guste ceva nu se lăsase convins.

Will şi-a coborât privirile spre mine. Avea o mutră mai nefericită ca niciodată. Am ridicat din umeri a înţelegere şi i-am înălţat tivul cu încă două degete, reamintindu-mi în sinea mea că Will era bărbatul altei femei, indiferent dacă Tracina era la fel de implicată în relaţia cu el cum era el în relaţia cu ea, lucru de care începusem să mă cam îndoiesc. În ultimele

câteva săptămâni, dispărea cu orele şi nu mai era de găsit, iar eu îl cunoşteam destul de bine pe Will, ca să-i simt nervozitatea dublată de gelozie.

— O fi avut, probabil, vreo programare pentru frate-său, zicea el, arcuindu-şi gâtul, ca să vadă mai bine locurile de parcare din faţa restaurantului, doar-doar o zărea trăgând la trotuar. Sau poate s-o fi dus la cumpărături. Mereu dispare aşa când se duce să-şi cumpere câte ceva.

Eu zâmbeam şi încuviinţam din cap, având grijă să nu-l contrazic. Mi se părea fascinant modul în care oamenii se mint singuri când nu vor ca un lucru să se dovedească adevărat. La fel făcusem şi eu cu Scott, ani de zile. Dar unul dintre marile daruri pe care le primisem de la S.E.C.R.E.T., odată cu experienţele sexuale, era şi ăsta: să încetez de a mă minţi de una singură. Acolo, în mijlocul bucătăriei, în timp ce-i tiveam nădragii lui Will, privirile lui şi-ale mele s-au întâlnit şi au rămas aşa puţin mai mult decât de obicei. Mi-am spus în sinea mea că nu-nsemna nimic. Mai târziu, când s-a oferit să mă ducă pân-acasă cu maşina, mi-am adus aminte ca locuinţa mea îi venea lui în drum spre casă.

Dar, când a mai zăbovit acolo cu maşina, ca sa mă vadă în siguranţă, intrată în Hotelul Fetelor Bătrâne, şi când mi-a mai şi trimis o bezea din spatele volanului – în joacă –, m-am întrebat dacă nu cumva iar mă minţeam de una singură.

SOCIETATEA DE REVITALIZARE a New Orleans-ului era una dintre cele mai vechi organizaţii de felul ăsta din oraş, datând încă din perioada care a urmat Războiului Civil. Pe atunci, se ocupa cu strânsul de bani pentru construirea de şcoli în cartierele unde începuseră să se stabilească sclavii eliberaţi. După nenoricile produse de uraganul Katrina, Societatea se concentrase pe reconstruirea şcolilor din cartierele dezavantajate, pentru că, dac-ar fi aşteptat să primească bani de la guvern pentru asta, însemna să aştepte o veşnicie. Voluntariatul meu în folosul Societăţii era parte integrantă din încercarea de a-mi face un cămin propriu-zis în acest oraş, plus de a-mi face prieteni şi dincolo de Cafe Rose şi de împrejurimile sale. Treaba mea, în seara aceea, era să stau la masa la care se făceau donaţiile, să colectez cecurile şi să trec prin cititor cârdurile de credit. Fără

costumaţie şi dansat. Aveam de gând să tratez evenimentul cu toată seriozitatea. În schimbul timpului meu liber petrecut acolo, Kay Ladoucer ne dădea voie să arborăm o reclamă la Cafe Rose peste picioarele mesei.

În acel an, balul era organizat la Muzeul de Artă din New Orleans, una dintre clădirile mele preferate din tot oraşul, îmi plăcea faţada cu patru coloane, stil Renaşterea Greacă, şi curtea interioară pătrată, placată cu marmură, înconjurată pe toate laturile de un balcon supra-înălţat. Când mai eram încă măritata cu Scott şi lucrurile erau tensionate între noi, veneam şi mă plimbam prin sălile în care se reverberau ecourile paşilor mei. Mai ales Fata în verde a lui Degas veneam s-o văd, pentru că mi se părea tristă, la cum stătea cu capul întors într-o parte, ori îngrijorată de ceva din trecut, ori înfricoşată de ce-i rezerva viitorul. Sau poate că mă proiectam eu, pur şi simplu, asupra ei. Aveam doar un ceas în care să-mi organizez masa de donaţii şi să fiu instruită de Kay. Am găsit-o îmbrăcată în Regina-de- Cupă din Alice în Ţara Minunilor.

— Mişcă scara!

Doi tineri încercau sa agaţe nişte fulgi de zăpadă enormi şi sclipitori de plafon. Kay nu era încântată deloc:

— Nu pricep cum se potrivesc fulgii de zăpadă cu tema noastră, „Magia scenei”, dar ce altceva putem atârna de plafon? Zâne?

Imaginea cu Tracina bălăbănindu-se la capătul unei sfori mi-a stârnit un zâmbet şi numai privirea cruntă pe care mi-a zvârlit-o Kay pe deasupra ochelarilor mi l-a risipit.

— Unde vrei să-ţi instalezi masa de donaţii? Sper că nu aici, înăuntru!

— Mă gândeam acolo, am zis eu, arătând cu degetul înspre partea din spate a încăperii.

— Nici vorbă! Nu vreau sa confunde oamenii o cină elegantă cu o goană josnică după bani! La garderobă, în zona aia, te rog. Şi unde-ţi sunt uneltele?

— Ce unelte? N-am ştiut că…

Kay a pufnit pe nas exasperata:

— O sa pun câţiva băieţi de la mentenanţă sa te-ajute.

Până a sosit şi Tracina, costumată şi pomădată, în tutu alb şi cu tiară pe cap, masa de donaţii era instalată şi funcţională, iar eu, aşezată comod,

mai bine zis ascunsă după reclama la Cafe Rose, care-mi acoperea picioarele.

— Unde-i Will?, am întrebat, pe un ton cât m-am priceput eu de neutru.

— Parchează maşina. Mă duc să-mi iau ceva de băut. Vrei să-ţi aduc şi ţie?

— Mulţumesc, nu-i nevoie.

Primii oaspeţi au început să sosească. Am recunoscut o Albă-ca-Zăpada, câteva Scarlette, un Rhett Butler, doi Dracula, un Ali-Baba şi un Harry Potter. Erau şi o Dorothy, un Pălărier Nebun, un Barbă-Neagră – piratul şi un Barbă-Albastră – aristocratul criminal. Mi-am coborât privirile spre fusta mea dreaptă şi bluza simplă. Poate c-ar fi trebuit să depun mai mult efort pentru ocazia respectivă. Chiar aveam nevoie să port un şorţ de chelner iţă? Mă rog, motivul era că aveam nevoie să ţin undeva pixurile şi chitanţele de la cârdurile de credit. Şi nu eram acolo ca să cunosc bărbaţi. Venisem să lucrez pentru o iniţiativă caritabilă. Dar, în timp ce fixam a doua reclamă pentru Cafe Rose la spatele mesei de donaţii, m-am auzit strigată:

— Cassie, aici!

O femeie frumoasă, costumată în Şeherezada, îmi făcea semn cu mâna dintr-o mulţime care se forma în apropierea mesei mele. Era Amani, doctoriţa indiană minionă, care stătuse lângă mine la prima vizită pe care o făcusem la cartierul general S.E.C.R.E.T, Arăta splendid în multele straturi de eşarfe roz şi roşii în care-şi înfăşurase trupul de aproape şaizeci de ani, cu nişte rotunjimi fabuloase chiar şi acum, care îi confereau o prezenţă imposibil de trecut cu vederea. Şi totuşi, ochii erau cei care ieşeau în evidenţă la ea mai presus de orice altceva – îi sclipeau de maliţiozitate, conturaţi cu negru, cum erau, şi încadraţi de un văl roşu aprins.

— Ce cauţi aici?!, am întrebat-o, mirată să văd o membră a grupului S.E.C.R.E.T. La un eveniment monden comunitar.

— Poate că nu-ţi vine să crezi, dar micul nostru club donează nişte sume foarte generoase-n fiecare an pentru această cauză. Chiar dacă nu sub denumirea pe care ne-o cunoşti. Uite-aici, a mai zis ea şi mi-a întins un

plic, la care eu am dat din cap, mulţumind pentru donaţie. Vine şi Matilda. O s-o vezi, cu siguranţă. S-a îmbrăcat în zeiţă-naşă. Normal.

Până s-apuc eu să mai spun ceva, Kay s-a oprit lângă mine şi s-a uitat şi ea la oaspeţii care introduceau plicurile unul după altul în cutia de pe masă.

— Doamnă doctor Lakshmi, a zis ea, întinzându-i o mână celeilalte. Arătaţi absolut fascinant.

— Mulţumesc foarte mult, Kay, a zis Amani, făcându-i o uşoară plecăciune. Ne mai vedem, Cassie. Aşa sper.

Kay nu m-a întrebat cum de mă tutuiam cu o membră de vază a comunităţii.

— Licitaţia nici n-a început şi pare mai mult ca sigur că ne vom atinge nivelul de încasări, până la urmă!, a comentat ea.

— Să sperăm.

Cina era de-a dreptul extravagantă, cu şase feluri, numai specialităţi locale: homar înăbuşit şi crupe cu trufe şi coniac. Fileu mignon cu crab pregătit cu sos bearnaise. Desertul era o budincă generoasă cu glazură de frişcă proaspătă şi fulgi aurii. Odată farfuriile strânse, era momentul ca eu să plec. Dar am rămas, curioasă de cum decurgea licitaţia şi cine avea să-l câştige pe Will.

— Foarte bine, haideţi să-ncepem să licităm!, a zis Kay, îndreptându-se grăbită către partea din faţă a încăperii. Nu mai putem s-aşteptăm numai pentru el.

Se referea la Pierre Castille. Tracina, cu siguranţă, nu era unica femeie care spera să-şi petreacă puţin timp alături de el.

M-am uitat cum se adunau licitatoarele-femei în apropierea scenei, unde-i adunase Kay pe bărbaţii pentru care urmau să liciteze. Pe lângă Will, printre candidaţii celibatari prezenţi se număra şi foarte tânărul senator al statului Louisiana, pentru care aş fi putut face o pasiune – păcat că nu era democrat. Mai era un judecător municipal, mai copt, dar încă arătos, care se pusese pe alergat maratonul după ce-i murise nevasta, câştigându-şi simpatia şi atenţia oricărei femei singure de peste cincizeci de ani. Şi un frumos actor afro-american dintr-un serial de televiziune care se filma la New Orleans. Ai fi zis că actorul sexy avea să adune suma cea

mai mare, dar adevărul este că onorabilul judecător a fost adjudecat de preşedinta Clubului Istoric al Districtului Grădinilor, pentru suma de l2.500 de dolari. Actorul s-a situat abia pe locul secund, la mare distanţă, reuşind să adune doar suma de 8.000 de dolari.

Urmărind cu privirile, din spatele mesei mele, toată acea distracţie lubrică şi energia ca de bordel consumată cu licitaţia, parcă iar începusem să mă simt nedorită de nimeni. Oare de ce întotdeauna stăteam şi mă uitam la evenimentele vieţii, în loc să particip şi eu din plin la ele? Când aveam să mă-nvăţ minte odată?

— Şi, în fine, ultimul nostru celibatar, Will Foret, a proclamat Kay Ladoucer. Este proprietarul de-a doua generaţie a stimabilului Cafe Rose, unul dintre cele mai elegante localuri de pe strada Francezilor. Are treizeci-şi-şapte de ani, doamnelor, şi e necăsătorit. Cine licitează prima?

Will avea un aer umilit, dar tot era sexy în costumul de Huckleberry Finn, cu băţul de pescuit şi pantalonii lăbărţaţi, susţinuţi de bretele. Toţi cei de faţă păreau de acord cu cele spuse. Când licitaţia s-a încins, Tracina a cam intrat în panică. Iar când suma plusată s-a ridicat la l5.000 de dolari, s-a repezit şi a smuls microfonul din mâna lui Kay.

— Bărbatul acesta nu-i cu-adevărat singur, a zis ea. Ieşim împreună de mai bine de trei ani şi ne gândeam să ne mutăm împreună.

Tracina băuse prea multă şampanie, iar eu, care mă gândisem că Will nu se putea simţi şi mai stingherit de-atât, mi-am dat seama că ba da – putea. Acum, de pildă, se făcuse de un roşu aprins la faţă.

În cele din urmă, o femeie mai în vârstă, cu o tiară oxidată pe cap, a făcut oferta finală de 22.000 de dolari – la care Kay a strigat cât a putut de tare:

— Adjudecat!

Chiar atunci, Will, care adunase cea mai mare sumă dintre toţi celibatarii pentru care se licitase în acea seară, a fost condus la câştigătoarea care-şi aştepta premiul.

— Cu aceasta, licitaţia pentru bărbaţi se încheie, a proclamat Kay, izbindu-şi ciocănelul de pupitru. Dar eu vă rog să vă înarmaţi cu alte băuturi. Licitaţia pentru doamne abia urmează şi avem nevoie de alţi 75.000 de dolari, stimaţi prieteni. Aşa că, nu vă băgaţi carnetele de cecuri

în buzunare!

Tocmai atunci, s-a făcut linişte printre cei de faţă. Două gărzi de corp au intrat în sala de bal, făcând un culoar prin marea de oameni. În urma lor, venea un bărbat înalt, îmbrăcat într-un smoching elegant, cu papion negru, cămaşă neagră şi ochelari gen aviator, într-o nuanţă de bleu ciel. Avea o cască de motociclist pe braţ, dar i-a dat-o imediat unei gărzi de corp care-l flanca de aproape. Şi-a scos şi ochelarii de soare şi i-a băgat în buzunar.

— Îmi cer scuze c-am întârziat, le-a comunicat el tuturor. N-am găsit nimic potrivit cu care să mă-mbrac.

Era Pierre Castille, cu părul nisipiu vag răvăşit de cască. A dat mâna foarte prietenos cu mănunchiul de oameni care s-au adunat brusc în faţa lui să-l salute, inclusiv cu Kay, vizibil emoţionată, care şi-a lăsat baltă microfonul şi a zbughit-o prin sală în întâmpinarea lui. După cât zâmbea de neinhibat, s-ar fi zis că era mai degrabă un rocker independent stilat, decât un vlăstar de familie bună, care trăia retras. Când l-am văzut întorcându-se cu spatele la Kay şi croindu-şi drum spre masa mea de donaţii, mi-a sărit inima din loc. Am blestemat-o pe Tracina care m-abandonase. M-am uitat în jos şi mi-am făcut de lucru cu chitanţele de la cârdurile de credit, încercând să nu par căzută în extaz dinaintea unei vedete.

— Aici e locul unde pot să-mi fac şi eu mica donaţie?

Mi-am ridicat privirile şi l-am văzut sprijinindu-se de masa cu o singură mână. Parcă nu era chiar întru totul stingher aşa, îmbrăcat în smoching, drept care mi s-a luat o piatră de pe inimă. În prima clipă, n-am reuşit să vorbesc articulat:

— Eu… ăăă… da, puteţi lăsa un cec în cutie, dacă doriţi, sau îmi puteţi da cardul de credit… dacă doriţi.

— Minunat, a zis el, rămânând ochi în ochi cu mine de-a lungul a ceea ce mi s-a părut o veşnicie. Doamne, ce sexy putea să fie! Cum te cheamă?, a vrut să ştie.

Adevărul este că m-am uitat peste umăr, ca să fiu sigură că vorbea cu mine. Toată încăperea stătea cu ochii pe noi, inclusiv Will, care şi-a croit drum prin mulţime către masa mea.

— Cassie... Cassie Robichaud.

— Robichaux?! Din familia Robichaux din Mandeville?

În momentul acela, spre oroarea mea, l-am văzut pe Will oprindu-se în faţa mesei şi întinzându-i mâna lui Pierre.

— Ea-şi scrie numele cu d la sfârşit, ca nordiştii, nu cu x, ca sudiştii, a zis el.

— Ca să vezi, Will Foret al doilea! Cât să fi trecut, cincisprezece ani?

Am stat şi m-am uitat stupefiată cum Will al meu dădea mâna cu celebrul Pierre Castille, în timp ce Tracina dădea şi ea din coate prin mulţimea celor de faţa, ca să ajungă mai aproape de ei.

— Cam atâta cred şi eu, da.

— Îmi pare bine să te revăd, Will, a zis celălalt. Păcat că taţii noştri nu mai sunt printre noi. S-ar fi bucurat să ne vadă uite-acum, aici, aşa.

— Al tău, poate că da, i-a replicat Will, ducându-şi un deget la pălăria de Huck Finn de pe cap. Ne vedem la serviciu mâine, Cassie – şi l-am urmărit cu privirile cum a trecut chiar pe dinaintea Tracinei şi a ieşit pe uşile sălii de bal.

Aşa… Cassie Robichaud, dar nu din Mandeville. Unde rămăseserăm?

— Cu titlu anecdotic, locuiesc în Marigny, chiar pe strada Mandeville, Dar sunt din Michigan. Dar numele e franţuzesc, din partea tatălui… Dar nu sunt sută la-sută sigură de unde provine…

Cassie, mai taci, că vorbeşti prea mult!

— Foarte bine. Îţi promit că mă opresc la tine aici, să fac o donaţie, înainte să plec, a zis el, înclinând uşor din cap.

Nu eram eu genul care să mă las ameţită de oamenii bogaţi şi puternici, dar ăsta chiar că era un bărbat cu carismă.

Brusc, Tracina era dornică să facă şi ea voluntariat:

— Hai, că de-aici preiau eu, a zis, venind pe partea mea de masă. Will a plecat, aşa că pot te-ajut. Să te-nlocuiesc, adică. Poţi să te duci acasă, de-acuma. Şi-aşa n-ai costum.

— Ştiai că Will îl cunoaşte?, am întrebat-o.

— Sunt prieteni din copilărie.

— Asta am înţeles. Bine, atunci. Presupun că e momentul să plec şi eu.

— Da, da, ia-o din loc, a zis Tracina, fară să se uite la mine, ci

urmărindu-l cu privirile pe Pierre, care se-aşezase pe un scaun în partea din faţă a sălii.

Licitaţia pentru celibatare urma să înceapă imediat. M-am uitat în jos, la ţinuta mea. Chiar c-arătam ca fata de la spălătorie – bine-mi spusese Tracina. Iar acum, dacă vasele erau spălate, puteam să plec în treaba mea. Tot uitându-mă după Will, mi-am croit drumul prin holul de la intrare. Am zărit-o, însă, pe Matilda, care vorbea la telefonul mobil, venind… fix către mine. Şi-a luat la revedere de la persoana cu care vorbea şi a închis telefonul, strângându-l în palmă. Atunci i-am remarcat costumul, o rochie de sirena, splendidă, cu paiete de culoarea smaraldului, asortată cu o coroniţă pe care o purta cocoţată pe vârful capului.

— Cassie! Ia stai aşa! Unde pleci?

— Am terminat ce-aveam de făcut la masa de donaţii şi mă duceam acasă. Apropo de asta, mulţumesc pentru donaţie. Foarte gene…

— Ba nu pleci acasă deloc, a zis ea şi m-a luat brusc de braţ, răsucindu-mă în loc şi ducându-mă pas-alergător către o uşă pe care scria OFICIU.

— Îmi dau seama că ne-am purtat cu maximă discreţie, dar astă-seară este, mă rog, e seara ta specială, Cassie.

— Astă-seară?!, am exclamat eu, realizând îngrozită că voia să spună că-mi pregătise o nouă fantezie. Da’ sunt îmbrăcată…

— Nu-ţi face griji. Ajutoarele sunt pregătite.

A trecut o cartelă prin faţa unei cutiuţe albe de siguranţă, fixată pe perete, şi uşa s-a deschis, făcând clic! Era, de fapt, o cabină de machiaj cochetă, în care Amani şi o altă femeie, pe care mi-o aminteam foarte vag, stăteau pe nişte taburete acoperite cu mătase. Când am intrat noi, s-au ridicat, cu nişte chipuri foarte agitate. În stânga, era o masă de toaletă, a cărei oglindă era încadrată de becuri puternice şi pe care stăteau aliniate cu grijă, pe un prosop alb, o mulţime de farduri. De un cuier atârna o rochie minunată, lungă până-n pământ, de un roz pal. Nu eram eu genul de păpuşică, dar acea rochie de bal satinată îmi zgândărea nişte amintiri foarte vechi, ascunse adânc în ADN. Sub ea era o pereche de pantofi de lac, orbitor de lucioşi. Matilda şi-a dres glasul:

— Te lămurim ceva mai târziu, Cassie, dar acum trebuie sa te pregătim,

şi-anume repede. Stă să-nceapă.

— Ce stă să-nceapă?

— Nu contează, mi-a tăiat-o Matilda.

Tot ce vedeam fusese pregătit pentru mine? Rochia, fardurile… Urma să devin un exponat, dar ca să fiu privită de cine, şi-n ce scop?

— O mai ţii minte pe Michelle? Ai cunoscut-o la sediul nostru, când ai fost atunci, prima oară, la S.E.C.R.E.T., ea o sa te coafeze.

Mi-am adus aminte, într-adevăr, de mutriţa ei rotunjoară şi angelică şi de cât de uşor se hlizea. Să mă coafeze?! Pentru ce mă coafau?

— Cassie, aşa de tare mă bucur pentru tine. Numai că trebuie să ne grăbim. În primul rând, lenjeria. Dă-o jos!

Până să reacţionez eu într-un fel sau altul, Michelle m-a şi dus în spatele unui paravan de bambus şi mi-a zvârlit peste el un sutien de mătase uşor ca fulgul, o pereche de chiloţei-sfoară şi alta de ciorapi de tras până sus pe coapse.

— Pun pariu că ţi-ai închipuit c-or să-ţi sară-n ajutor păsărelele şi fluturii, a zis ea, râzând, cu toate că eu habar n-aveam despre ce vorbea.

Odată noua lenjerie pusa pe mine, aceeaşi Michelle mi-a dat un halat de baie şi m-a pus pe scaunul din faţa oglinzii. Mi-a strâns părul, care era lung, într-un conci lăsat în jos, la baza cefei. Amani mi-a dat pe obraji şi pe buze cu un roz deschis, apoi pe tot restul feţei cu un luciu natural, cu un pămătuf mare. După ce mi-a mai trecut şi cu rimelul pe la ochi, totul era în regulă.

— Acuma rochia, mi-a spus Michelle, culegând cu grijă confecţia roz de pe umeraşul de care atârnase pân-atunci şi împingându-mă la loc în spatele paravanului.

În tot acest timp, Matilda se plimba încolo şi-ncoace prin acea cămăruţă minusculă.

— Cât o mai fi?, a întrebat-o pe Amani.

Cât o mai fi până la ce?

Am ridicat rochia destul de grea deasupra capului şi i-am dat drumul să cadă în jurul meu. Mi s-a scurs foarte uşor pe corp în jos şi s-a potrivit de minune pe şolduri. Am ieşit de după paravan, ca să-mi ridice careva fermoarul. Când m-am zărit în oglindă, am rămas fără grai. Era minunată

rochia, de un roz palid ca sideful din interiorul unei scoici de mare. Atât de comod îmi venea pe talie, încât mi-am dat seama c-o aveam, într-adevăr – talia, vreau să spun. Era o rochie fară bretele, cu decolteul decupat în formă de inimă, şi care lucea ca satinul cel mai fin. Fusta înflorea ca pe o balerină, având pe dedesubt o crinolină uşoară, doar cât să-i menţină forma.

— Arăţi… frumoasă, a comentat Matilda.

— Dar cum să fac aşa ceva? Deja mă cunoaşte lumea. Iubita patronului meu e de faţă. Tot oraşu-i de faţa!

— Ai încredere, Cassie, că totul o să meargă strună!, a zis Matilda, uitându-se la ceas – pentru a câta oară?

Trebuia să recunosc: unele dintre fanteziile de pân-atunci mă luaseră prin surprindere, mai ales cea cu Jesse, dar asta, de-acum, era cu totul altceva. Eram printre oameni pe care-i cunoşteam, eram în viaţa mea reală. Nu numai că mă puneam într-o postură incitantă şi primejdioasă, dar mai eram şi plină de tot felul de anxietăţi. Michelle a scos cu gesturi delicate o tiară de argint răsucit şi pietre sclipitoare dintr-un săculeţ de catifea. Mi-a postat-o deasupra frunţii, cât să-mi încadreze conciul ondulat.

Şi eu, şi Matilda ne-am uitat în oglindă.

— Fascinantă, draga mea. Dar să nu pleci desculţă, a zis ea şi mi-a întins pantofii albi şi lucioşi, de lac.

Mi i-am tras pe picioare şi am făcut câţiva paşi, ca să mă obişnuiesc puţin cu ei. Mă simţeam caraghioasă şi peste măsură de bucuroasă, în acelaşi timp. Da, uite, cu ăştia puteam să dansez, ceea ce bănuiam că urma să fac după licitaţie care, după cum estimam eu, cam acum trebuia să se încheie. Bine măcar că de partea asta scăpasem.

— E momentul!, a declarat Matilda, luându-mă de braţ şi trăgându-mă după ea prin foaier şi de-acolo, spre sala de bal.

— Ce?! Unde mergem?! Dansul n-a început, am protestat.

Dar Matilda nu m-a băgat în seamă. Atât de repede mă ducea cu ea, c-a trebuit să-mi ţin tiara de pe cap cu o mână, să nu-mi cadă. Am ajuns la intrarea sălii de bal, iar eu am intrat în spatele Matildei, ca să fiu sigură că m-ascundea ea vederii celorlalţi. Aruncând o privire pe după umărul ei,

am văzut un şir de femei frumoase, fiecare luând loc pe câte un scaun pe scenă. Printre ele, era o prezentatoare de ştiri frumoasă foc, de la o televiziune locală, un fotomodel care semăna cu Naomi Campbell ceva mai tânăra, o actriţă care juca în acelaşi serial de televiziune ca şi unul dintre bărbaţii pentru care se licitase mai devreme, o cântăreaţa la violoncel blondă, care făcea parte din orchestra simfonică din New Orleans, două frumuseţi de surori italience, proprietarele unuia dintre cele mai bune saloane de înfrumuseţare din oraş, câteva „fiice ale…“ unuia şi altuia, plus Tracina, care se pilise deja bine de tot, în tutu-ul ei alb cam şifonat.

— Mai este un scaun liber, a spus Kay la microfon, ducându-şi mâna streaşină la ochi şi căutând cu privirile în partea dinapoi a sălii. Dar, mai ştii? Poate c-a plecat.

Te implor, m-am rugat, fă-mă invizibilă. Nu pot să defilez prin toată sala într-o asemenea rochie, ca să fiu vândută la licitaţie în faţa tuturor. M-aş face prea tare de râs.

— Ba n-a plecat, a zbierat Matilda, dându-mi un brânci înainte.

— Uite-o!, a exclamat Kay. Domnişoara Cassie Robichaud, una dintre minunatele noastre voluntare. Ia spuneţi, nu-i aşa c-arată fermecător?

Matilda şi-a pus amândouă mâinile pe umerii mei pleoştiţi. Precis era conştientă că eu, ca să zic aşa, murisem puţintel pe dinăuntru. Mi-a şoptit la ureche:

— Ţine minte, Cassie: ăsta-i Pasul Şase, Convingere. Tu ai deja-n tine toate datele. Du-te şi descoperă-te. Haide!

Un ultim ghiont şi-am fost lansată în mulţime, aşa că mi-am croit drumul înainte foarte încet, simţind greutatea privirilor aţintite asupra mea. Am făcut slalom printre mese, măturând cu fusta amplă picioare de scaun şi de oameni. Când am trecut peste ringul de dans, unde nu dansa nimeni, şi m-am îndreptat către scenă, rochia mea a stârnit câteva ooo/-uri şi aaa! —uri. Iar un fluierat sănătos care s-a auzit de la balcon m-a făcut chiar să râd nervos. Oare pentru mine fusese? Când am trecut prin faţa mesei lui Pierre, am încercat să-mi feresc privirile de el.

Am urcat cele câteva trepte şi am trecut prin dreptul Tracinei, cocoţată pe taburetul ei ca o pasăre agitată pe-o cracă.

— Cu cât te ştiu de mai multă vreme, cu atât mai interesantă-mi pari, mi-a şuierat ea printre dinţi, când m-am aşezat pe scaunul de lângă al ei.

— Să-ncepem, deci, sunteţi de acord? — şi Kay şi-a început licitaţia cu prezentatoarea de ştiri, care, după o luptă feroce, a fost adjudecată pentru 7.500 de dolari de către directorul general al unuia dintre cazinourile de pe ţărm. Fotomodelul, care făcuse încercări disperate şi agresive de a-i capta lui Pierre atenţia, s-a resemnat dezamăgită când Mark Allen, zis „Rechinuţu'", regele lanţului de magazine „Giuvaer şi Nestemată" cel cu porcăriile de reclame de după miezul nopţii, s-a bătut şi-a plusat l6.000 de dolari numai ca să danseze o dată cu ea. Surorile italience s-au dat la pachet, iar două dintre tinerele speranţe au reuşit să atragă sume de cinci cifre. Tracina se tot aranja şi se ferchezuia şi-i arunca ocheade lui Pierre Castille, aşezat la o masă din preajma scenei. Dar cel care a câştigat-o a fost Carruthers Johnstone, înalt cât o prăjină şi lat în umeri, procurorul districtual din Parohia Orleans, care a deschis şi închis licitaţia pentru dansul cu Tracina la suma dată naibii de l5.000 de dolari, provocând un ropot de aplauze în toată sala.

Atâţia bani, eu n-aş fi strâns niciodată. N-aveam picioarele lungi şi personalitatea plină de vervă a Tracinei, care era haioasă şi la modă. Era în stare să capteze atenţia unei săli. Era în stare să-şi susţină punctul de vedere. Chiar şi îmbrăcată-n Clopoţica, era mai sexy ca oricare alta. M-am simţit şi mai tare umilită când am văzut că evenimentul se apropia de un final fară strălucire.

— Nu ne-am atins cu-adevărat scopul propus, dar tot mai avem o celibatară pentru care putem licita. Cassie e chelneriţă şi lucrează la Cafe Rose, unul dintre stimaţii noştri sponsori.

Aşa încât, mă gândesc eu, să-ncepem licitaţia de la cinci sute de dolari, nu? Ce ziceţi?

Ah, Doamne! Ah! Să-i fie cuiva milă de mine şi să-ncheie circul mai repede, Îi dau banii înapoi, dacă zice-acolo cât o zice şi mă ia mai repede jos de pe podiumul ăsta! — mă gândeam. Dar am auzit o voce de bărbat zicând:

— Încep eu licitaţia de la cinci mii de dolari.

Am fost convinsă că auzisem prost. Îmi băteau luminile în ochi şi abia

daca zăream vreuna dintre feţele din public.

— Cinci sute, nu? Atât aţi spus, domnule Castille?, a vrut sa ştie precis Kay.

Domnule Castille?! Adică Pierre Castille a licitat cinci sute de dolari? Pentru mine?

— Nu, Kay, cinci mii de dolari am zis. Vreau să deschid licitaţia de la suma de cinci mii de dolari, a insistat el şi a urcat pe platforma înălţată, ajungând până în conul de lumină, unde am reuşit să-l văd, în fine.

Se uita la mine ca şi cum aş fi fost o prăjitură dulce din care nu mai gustase pân-atunci. Mi-am strâns mâinile una cu alta în poală, mi-am încrucişat picioarele şi apoi le-am descrucişat.

— Este… Sunteţi foarte generos, domnule Castille. Deschidem, aşadar, de la cinci mii. Cine oferă mai mult de-atât?

— Şase mii, a rostit o voce de undeva din spate... Vocea lui Will.

Se-ntorsese? Tracina s-a răsucit pe scaun şi s-a încruntat, strângându-şi buzele lucioase. Ce era-n mintea lui Will? Nici n-avea el atâţia bani!

— Şapte mii, a zis Pierre, aruncându-i o privire lui Will.

Pe mine m-a luat o durere de burtă, pe urmă o senzaţie de uimire. Dar m-am întors la durerea de burtă.

— Opt mii, a zis Will, cu vocea gâtuită.

Tracina m-a ţintuit pe mine cu o privire furioasă, de care i-a făcut parte şi lui Will, văzându-l că venea către partea din faţă a sălii, ca să se posteze lângă Pierre. Totuşi, ce făcea Will? Kay Ladoucer a dat să anunţe, printr-o izbitură de ciocănel, că-i fusesem adjudecată lui Will, când Pierre a plusat:

— Ofer cinci-zeci de mii de dolari – la care toţi cei de faţă au scos câte un icnet de uimire. Pierre a vrut să ştie: Cu asta ţi-ai atins, Kay, scopul propus?

Kay a reuşit cu greu să îngaime:

— Domnule Castille, cu cinci… zeci de mii, depăşim cu mult suma pe care ne propuneam s-o strângem. Oferă cineva mai mult?

Aproape că mi-a venit să plâng văzând mina de pe faţa lui Will. Şi-a lăsat capul în jos şi a zâmbit amar, cum zâmbesc învinşii.

— Atunci, adjudecată!, a zbierat Kay, încheind licitaţia cu o lovitură de ciocănel în pupitru. Să-nceapă dansul!

Discuţiile s-au aprins brusc şi toată lumea s-a ridicat de pe scaune şi s-a îndreptat spre locul gol aflat în faţa scenei.

Tracina s-a dat jos îmbufnată de pe scaun şi s-a pierdut în mulţime, căutându-l pe cel care o câştigase. Pierre Castille se retrăsese într-o latură a scenei, cu faţa toată numai un zâmbet, iar Will rămăsese lângă el, un monument de stinghereală.

— Felicitări pentru încercare, prietene, i-a spus Pierre, dându-i o palmă peste umăr poate puţin cam tare. Fii sigur c-am sa te vizitez mai des la restaurant acum, dacă tot am un motiv aşa de bun.

— Aşa să faci, i-a răspuns Will. Sper, Cassie, că nu… Bine, las-o aşa. Eu am plecat acasă – şi, până s-apuc să spun orice, Will a şi dispărut în mulţime.

— Arătaţi magnific, domniţă Robichaud, mi-a spus Pierre. Numai bună de prinţesă – după care, mi-a luat mâna şi m-a condus către centrul ringului de dans, ceea ce nu însemna că ne îndepărtam prea mult de gărzile lui de corp.

Parcă simţeam întrebarea care le chinuia minţile tuturor, uitându-se la noi doi: Cine-i această fată care l-a stârnit în aţa hal pe Pierre Castille? Şi, cu toate că şi alte perechi ocupau încet-încet ringul de dans, ai fi zis că Pierre şi eu eram singurii doi dansatori din toată sala de bal. M-a tras atât de aproape de el, încât îi simţeam răsuflarea caldă pe gât. Când a pornit şi muzica şi-a început să mâ-nvârtă în toate direcţiile, am crezut că mai aveam puţin şi leşinam.

— De ce eu?, l-am întrebat. Puteţi avea orice fată vă doriţi.

— De ce tu? Ai să-nţelegi de ce, dar numai după ce accepţi Pasul, mi-a şoptit el, ţinându-mă şi mai strâns la piept.

Adică şi Pierre Castille lua parte la micile comploturi puse Iacale de S.E.C.R.E.T.?!

— Bine… dar… tu?!

— Cassie, îl accepţi?

Mi-a luat ceva timp ca să diger faptul că bărbatul din faţa mea era participant la… Cine altcineva din această sală mai era de la S.E.C.R.E.T. Sau ştia despre grup? Kay? Procurorul districtual? Vreuna sau două dintre debutante? S-a tot învârtit camera cu mine şi cu gândurile care mi se

învălmăşeau în cap, până când muzica s-a încheiat cu câteva înflorituri. Pierre mi-a dat drumul din strânsoare şi mi-a sărutat mâna.

— Va mulţumesc pentru dans, domnişoară Cassie Robichaud cu d, nu cu x. Să ne revedem cu bine.

Mi-a venit să ţip: Stai! Accept Pasul! Dar îl acceptam, oare? Cu Will cum rămânea? Pierre mi-a făcut o plecăciune adâncă, după care a părăsit sala de bal flancat de gărzile lui de corp, abandonându-mă chiar acolo, pe ringul de dans. M-am uitat în jur după Matilda, sau Amani, după oricine, numai Tracina să nu fi fost, dar e limpede că ea m-a găsit prima.

— Măi, da' ce mică enigmă eşti!, a zis ea, cu pumnul înfipt în şold şi cu tutu-ul încă şi mai şifonat ca înainte.

— Unde-i Will?, am întrebat eu, arcuindu-mi gâtul cât puteam de mult, doar-doar îl zăream.

— S-a dus învârtindu-se.

Până s-apuc eu să-i mai spun ceva, unul dintre oamenii de pază m-a luat de cot.

— Domnişoară Robichaud, sunteţi căutată urgent la telefon. Vă rog să veniţi cu mine, a zis el, spre uimirea şi-a mea, şi-a Tracinei.

Gardianul m-a condus în afara sălii de bal, prin holul placat cu marmură şi, de acolo, la o limuzină care mă aştepta, stând cu ochii pe mine pe tot drumul până la maşină. Mi se-nvârtea capul. Ce seară! Toată lumea bună mă văzuse agăţata, aleasă, dorită. Atât de ameţitor era totul şi-atât de minunat! Dar eu, ca să mă pot bucura pe de-a-ntregul, trebuia să-mi alung din minte gândurile care aveau de-a face cu Will.

În limuzină, am găsit un pahar de şampanie frapată aşteptându-mă în locaşul din sprijinitoarea pentru braţ. Am luat o sorbitură şi m-am lăsat pe spate pe bancheta de piele. Şoferul a pornit maşina şi s-a îndreptat către o rampă ascunsă vederii, unde aştepta un grup de gărzi de corp. Până s-apuc să clipesc măcar, Pierre Castille şi-a croit drum printre toţi acei oameni şi s-a strecurat în mare grabă în limuzină, alături de mine. Toată mişcarea s-a petrecut cu atâta rapiditate, încât părea să fie o a doua natură pentru oricine dintre cei de faţă, mai puţin pentru mine.

— Să ieşim prin spate, prin garajul parcării, i-a dat instrucţiuni şoferului, care a încuviinţat din cap şi a închis fereastra care separa partea

din faţă a limuzinei de cea din spate. Apoi, Pierre s-a întors către mine, cu un rânjet pe faţa oarecum îmbujorată, şi mi-a spus: Bună. Hai, c-a mers bine. Cred eu.

— Eu… Într-adevăr, a mers, am bălmăjit, netezindu-mi faldurile rochiei.

Nu mai văzusem niciodată un obiect vestimentar aşa frumos, iar de purtat, nici atât.

— Deci: accepţi Pasul?

încă mai cântăream în minte faptul inedit că miliardarul din Bayou participa la fanteziile organizate de S.E.C.R.E.T. Mi-a străfulgerat prin faţa ochilor momentul din seara premierei de la hotelul Saint, când îl văzusem stând de vorbă în hol cu Kay Ladoucer. M-am înroşit când mi-am adus aminte şi de englezul acela distins şi de lucrurile pe care le făcea cu mâinile. Oare în acea seară şi Pierre lua parte la vreo fantezie?

— Cassie, regulile spun că este ultima oară când mai am dreptul să te-ntreb: accepţi Pasul?

Am ezitat o clipă, dar apoi am dat din cap că da. M-a sărutat fulgerător – atât de repede, că mi-au trebuit câteva secunde ca să-i pot răspunde pe măsură. Dar, de îndată ce i-am răspuns, lui nu i-a trebuit câtuşi de puţin ca să-mi răsplătească ardoarea. M-a tras peste el, mi-a sărutat clavicula, umerii, gâtul, strângându-mă în braţe. În acel moment, i-am zărit pe fereastra limuzinei pe Tracina şi procurorul districtual, ţinându-se de mâini. Poftim?! Nu se putea!

— Ăla-i Carruthers Johnstone?, am întrebat, abia reuşind să răsuflu în braţele lui Pierre, care s-a întors exact în timp ce uriaşul o lua pe Tracina de fund cu un singur braţ şi-o depunea pe portbagajul unei maşini, sărutând-o apăsat.

— Mda… Cam afemeiat, mă tem.

— Aoleu, bietul Will!, am oftat.

— Cassie, a zis Pierre, luându-mă de bărbie şi făcându-mă să mă uit ţintă în ochii cei mai verzi şi mai şmecheri pe care-i văzusem în viaţa mea. Eu sunt aici. Trebuie să te scoatem din rochia asta. Haide.

Nu puteam, nu voiam să mă gândesc la Will tocmai acum. Când eram pe bancheta din spate a unei limuzine cu unul dintre bărbaţii cei mai sexy din oraş.

— Geam unidirecţional. Noi îl vedem pe el, dar el nu ne poate vedea pe noi. Nu ne vede nimeni.

Spunând asta, şi-a dus mâna la spatele meu şi mi-am simţit fermoarul delicat al rochiei alunecându-mi pe spate în jos, corsajul desfăcându-se ca o coajă de pieptul meu şi lăsându-mă înconjurată de o crinolină satinată roz, ca o şarlotă care se topea în poala lui. A început să-mi cotrobăie printre falduri, mi-a strâns potopul de material cu amândouă mâinile şi mi-a ridicat rochia cu totul peste cap. Tiara mi s-a prins în falduri şi mi-a desfăcut conciul, drept care, când am scăpat cu totul din strânsoarea veşmântului, eram ca un fel de vraişte îmbujorată, care nu mai aveam pe mine decât un sutien de dantelă fară bretele, un chiloţel tanga de mătase şi pantofii lucioşi, cu tocuri înalte, iar părul îmi cădea valuri peste umerii dezgoliţi.

— De necrezut!, a zis el, aşezându-mă pe bancheta din faţă. Vreau să te văd cum eşti în întregime. Dă-ţi totul jos, Cassie.

Încurajată cum eram de licitaţie, de dans, de şampanie, de limuzina care ne ascundea, gonind pe străzi, şi de atracţia evidentă din ochii lui, mi le-am dat jos pe toate. Mi-am desfăcut sutienul pe îndelete şi i-am dat drumul pe podeaua maşinii. Pe urmă, am băgat un deget pe după şnurul chiloţeilor şi mi i-am tras pe picioare-n jos către glezne, azvârlindu-i cât colo cu un zvâcnet din picior. După ce am făcut-o şi pe-asta, m-am aşezat mai comod pe bancheta moale de piele şi mi-am desfăcut picioarele către Pierre, păstrându-mi pantofii puşi. Ce se-ntâmplase cu Cassie cea timidă, care nu putea să iasă din propriul ei dormitor, fară să-şi pună pe ea un halat de casă? Mă pleoştisem toată pe locul ăla, cu picioarele slăbite şi tremurându-mi. Ne uitam atât de intens unul în ochii celuilalt, încât mi se părea cu neputinţă ca privirile vreunuia dintre noi să se smulgă din încleştare.

— Uimitor!, a zis Pierre, a mai aşteptat o clipă şi s-a repezit cu nasul între sânii mei.

Cu o mână, mi-a găsit un sfârc, l-a strâns între degete şi-a început să-l sugă şi să-l mângâie cu limba, mai întâi încet, apoi din ce în ce mai nerăbdător. Atât de sexy era – şi el, şi ce-mi făcea. Foarte încet mi-a strecurat un deget înăuntru. Eu mi-am înfipt amândouă mâinile în părul

lui moale, în timp ce el mă săruta de la un sân la celălalt şi înapoi. Pe urmă, a pornit cu gura în jos peste burta mea, care-mi trepida. Dumnezeule, era prea mult! Mă scuturam toată la fiecare sărutare de-a lui.

— O să te fac să urli, Cassie, mi-a spus, apoi şi-a vârât limba în mine, explorându-mă pe dinăuntru în căutarea locului acela cu totul special.

— Ah, Doamne! — altceva nu reuşeam să spun, răsturnată pe spate şi sprijinită în coate, cum stăteam, lăsându-mă în voia senzaţiilor.

Mi-a sărutat pulpele între ele numai ca să mă aţâţe, după care buzele lui fierbinţi s-au făcut una cu celelalte buze ale mele, ducându-mă pe neaşteptate în locul acela magic, după care tânjeam. Nu-mi puteam stăvili valurile tectonice de plăcere – nici nu voiam, de altfel. M-am abandonat cu totul, cu picioarele desfăcute larg, topindu-mă pe bancheta limuzinei.

Ei, şi pe urmă am trecut peste un prag, am trecut dincolo de acel punct de răscruce orbitor şi fierbinte, spre care mă condusese atât de uşor, folosindu-şi numai gura. Îi auzeam vocea, îi auzeam gâfâielile când încerca să-şi regăsească suflul. Dar l-am lăsat să-mi stârnească înăuntru acea dulce tornadă, ştiind că era doar la început.

În timp ce eu zăceam acolo, pe banchetă, şi gâfâiam, şi-a smuls hainele de pe el de parcă i-ar fi pârjolit pielea. Şi-a tras prezervativul peste membru cu o singură mână, în timp ce eu, care întinsesem amândouă mâinile şi-l mângâiam pe muşchii braţelor, mă pregăteam să-l primesc în mine.

— Eşti atât de bună la pipăit, mi-a spus, cu o voce hârşâită.

Fie şi doar hotărârea care i se citea pe chip şi tot era foarte sexy. Am simţit nevoia să-l ating şi, când mi-am pus degetele pe faţa lui, mi le-a prins în gură şi mi le-a supt şi pe ele, în timp ce scormonea cu membrul prin mine, ducându-mă la un cu totul nou nivel de dorinţă. I-am cuprins şoldurile înguste cu amândouă picioarele şi am început să mă mişc şi eu în ritm cu el, apucându-l cu mâinile de buci, dar având grija să nu-mi înfig prea tare ghearele în carnea lui, doar să-i simt cu palmele trupul vânos. Nici o clipă n-a rupt ritmul mişcării noastre împerecheate, nici măcar când limuzina s-a înclinat pe-o parte la o curbă strânsă. Îmi repeta numele întruna. La un moment dat, l-am simţit scuturându-se şi întărindu-se

brusc, m-a cuprins cu un braţ şi m-a tras către el, făcându-mă să mă arcuiesc într-o poziţie divină, pe care ajunsesem deja s-o cunosc foarte bine. Şi-atunci, mi-a provocat o senzaţie de binecuvântare cu totul nouă pentru mine. Am avut iarăşi, iar trupul meu s-a înfipt şi mai abitir într-al lui, în timp ce-l strângeam între pulpe cât puteam de tare. L-am simţit şi pe el ejaculând, apoi şi-a lăsat uşor-uşor greutatea peste mine. Mi-a luat o mână, iar degetele ni s-au împletit. Ne ţineam gurile foarte aproape una de alta, cu toate că nu ne mai puteam săruta. Mai întâi, trebuia sa respirăm. S-a tras înapoi cu blândeţe, prăbuşindu-se pe bancheta din spatele lui şi holbându-se la mine, care gâfâiam.

— Îmi pare rău că ne-a cam scuturat limuzina, mi-a spus, dar aş fi vrut să-ţi rup rochia de pe tine chiar atunci, când erai pe scenă, mai devreme. Aşa c-aş spune c-am dat dovadă de reţinere, nu? Ce zici?

— Mă bucur că te-ai abţinut, am zis eu, după care, învingându-mi propriile reţineri, i-am pus câteva întrebări de-ale mele: Ai mai făcut aşa ceva? Cu femeile de la S.E.C.R.E.T.? Adicăă… pari să fii, cum să zic eu? Bărbatul de dorit perfect. Ai nevoie să faci aşa ceva, ca să-ţi îndeplineşti şi tu fanteziile?

— Ai fi surprinsă, Cassie, dac-ai afla. Mi s-a spus, oricum, că n-am voie să vorbesc prea mult. Iar Matilda m-a prevenit că eşti o fată curioasă. Te-aş putea întreba şi eu la fel: Ce nevoie are o fată aşa ca tine, apetisantă cum eşti, de S.E.C.R.E.T.?

— La fel ai fi şi tu de surprins, i-am spus, ridicându-mă în fund şi adunându-mi rochia de pe jos.

Mi-am tras-o peste cap. Mă simţeam vulnerabilă şi destul de furioasă pe Matilda, că-i spusese cine-ştie-ce despre mine.

— A fost aşa cum ai sperat să fie?, m-a întrebat.

— De la S.E.C.R.E.T. am învăţat o mulţime de lucruri, am zis, în timp ce-mi potriveam corsajul şi-mi ridicam fermoarul de una singură.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că se prea poate să-i fie cu neputinţă unui singur bărbat să-i îndeplinească unei femei toate dorinţele.

De ce eram, oare, atât de nonşalantă?

— Aici s-ar putea să greşeşti, a zis Pierre, trăgându-şi pe el chiloţii, apoi

pantalonii smochingului.

— Nu, zău?

S-a întins de pe bancheta lui, m-a luat de-o mână şi m-a tras către el până când am ajuns îngenuncheată în faţa lui. S-a uitat în ochii mei câteva clipe, după care şi-a îngropat faţa între gâtul şi umărul meu şi mi-a înfipt un sărut acolo. Exact atunci, limuzina s-a oprit în faţa Hotelului Fetelor Bătrâne. A băgat o mână în buzunarul hainei de la smoching şi a scos o amuletă de aur. Amuleta mea de aur.

— Aha, ia să vedem: numeralul roman şase şi cuvântul Convingere pe partea cealaltă. Foarte… convingătoare, a zis el, — rânjind la propriul joc de cuvinte.

Eu am întins mâna după amuletă, dar el şi-a dat mâna la o parte şi a început s-o scuture mai departe de mine.

— Nu te grăbi, a zis, cu verdele ochilor parcă aprins de un foc interior. Vreau să ştii ceva, Cassie. După ce termini cu asta…cu treaba asta pe care o faci, o să vin după tine. Şi, după ce te găsesc, o să-ţi arăt că un singur bărbat chiar îţi poate îndeplini toate dorinţele.

Nu ştiam dacă să mă bucur sau să mă tem de o asemenea promisiune, dar l-am sărutat în loc să-i urez noapte bună, după care am luat-o, cu pantofii în mână, pe scări în sus, trecând prin faţa uşii Annei de la etajul întâi, unde am remarcat că lumina era şi-acum aprinsă.

ZILE ÎN ŞIR DUPĂ ACEL BAL, starea mea de spirit a pendulat între extaz şi morocăneală. Îmi tot străfulgerau prin minte scene cu Pierre în limuzină, şi trebuia să-mi strâng picioarele mai tare, ca să nu mi se reverse dorinţa din mine. Alte daţi, mă pleoşteam toată, pentru că reversul unei fantezii este că, totuşi, nu e ceva real, oricât de concretă ar părea sau cât de ireproşabil s-ar desfăşură.

Dar tot îmi venea greu să mă abţin de la răsfoitul paginilor de lume bună din Times-Picayune, unul dintre acele repere sigure într-un oraş care-şi iubea sindrofiile şi balurile. M-am regăsit în fotografie, bineînţeles în fundal, pentru că Pierre Castille fusese vedeta serii. Dedesubt, scria că eram „Seducătoarea Cenuşăreasă” care-l „captivase pe Marele Celibatar din Bayou”. Asta i-a furnizat o muniţie parcă fară sfârşit până şi lui Dell,

care mă trata de-acum şi mai arţăgos decât se purta cu Tracina.

— Ei, tu, Seducătoareo Cenuşăreaso, mă tachina Dell, binevoieşti să vezi tu de masa zece-n locul meu? Că vine un prinţ să mă ia diseară de-aici într-un dovleac uriaş. Uite-aici trage cu dovleacu’, exact pe strada Franţujilor. N-ai cumva să-mi împrumuţi nişte pantofi?

Tracina, în schimb, devenise mai supusă. Părea şi mai închisă în ea, deşi de multe ori aveam impresia că se-ncolăcea doar ca un şarpe, adunându-şi veninul pentru proxima ocazie care i s-ar fi oferit, să mă înţepe rău de tot.

Eu însămi, trebuie să recunosc, eram ocupată să mă gândesc la Pierre. Când m-am întâlnit cu Matilda, la una dintre discuţiile noastre de după îndeplinirea fanteziilor, imediat am întrebat-o despre el. Aveam să-l revăd? întrebase de mine? Dar, până să deschidă ea gura, eu ştiam deja că m-ar fi sfătuit să nu-l revăd, ca nu cumva să reaprind cine-ştie-ce. De acum, ştiam la fel de bine amândouă că eram atrasă de bărbaţi despre care mintea mea ştia prea bine că nu erau neapărat potriviţi pentru mine.

— Nu-i vorba că-i un om rău, Cassie, mi-a spus ea. Din contră, e generos şi deştept. Dar poate fi periculos pentru orice femeie îl crede capabil de mai multă intimitate decât este el de fapt.

— Păi, dacă-i atât de periculos, de ce l-ai mai recrutat?

— Pentru că era perfect pentru acea fantezie anume. Am înnebunit de bucurie când mi-a telefonat şi mi-a spus că era de acord. Ani de zile am încercat să-l recrutăm. Şi eram sigură că nu te-ar fi dezamăgit. Nu asta era fantezia pe care-ţi doreai s-o trăieşti?

— Ba da, era, numai că…

— Fără de-astea!

Am dat din cap că înţelegeam, deşi îmi venea sa plâng. Ah, Doamne, mă gândeam, nu plânge. N-ai motiv să plângi. A fost, aşa, o distracţie. Nişte sex – bine, un sex minunat –, şi cu asta, basta. După care, mi-au dat lacrimile.

— Poate că nu sunt eu făcută pentru asemenea lucruri, am zis, trăgându-mi nasul.

M-am uitat jur-împrejurul barului – eram la Tracey’s –, ca să mă asigur că nici unul dintre bărbaţii care se uitau la meciul de la televizor,

mâncându-şi sandviciurile zise „Bietu' băiat”, nu observase. Habar n-aveau ei de mine.

— Prostii, mi-a spus Matilda, întinzându-mi un şerveţel de hârtie. Trăieşte-ţi sentimentele, sunt normale. Pierre este un bărbat puternic. Orice femeie ar leşina după el. Ca să fiu cinstită, m-am şi temut când a zis că acceptă să ia parte, pentru că eram sigură c-ar fi pus un fel de stăpânire pe tine. Dar nu pot să nu mă repet, Cassie: suntem la capitolul fantezii şi bărbaţii care iau parte la ele nu sunt neapărat şi nişte parteneri de viaţă grozavi. Trăieşte-ţi clipa, bucură-te de ea, dar vezi-ţi pe urmă de viaţa ta.

Am dat din cap ca da şi mi-am suflat nasul.

DUPĂ CÂTEVA SĂPTĂMÂNI, oraşul s-a trezit acoperit de un îngheţ-surpriză. Am ieşit în aerul care dădea fiori, trăgând bine, în urma mea, uşa Hotelului Fetelor Bătrâne. Mergeam sa fac puţină alergare înainte să-mi încep tura, mirându-mă întruna când vedeam că la New Orleans putea măcar să fie vreodată iarnă. Iar în anul acela, nu era deloc una blândă, îngheţase totul şi te lua un frig prin oase, care te făcea să-ţi doreşti să te bagi într-o baie fierbinte câteva ore bune, ca să te-ncălzeşti. Purtam căciulă, mănuşi de lână şi dedesubturi călduroase, dar abia după ce-am alergat preţ de câteva străzi, am reuşit să mă simt mai bine pe sub ele.

Am luat-o pe Mandeville în jos până la strada Decatur şi apoi la dreapta, către piaţa Francezilor, evitând malul apei şi terenurile riverane, ca să nu-mi aduc aminte de Pierre – pentru că aproape toate erau ale lui. Mă-ntrebam ce avea de gând să facă, până la urmă, cu toate acele terenuri virane. Să construiască blocuri de locuinţe? Să amenajeze promenade? Să mai facă vreun cazinou? Will bombănea întruna că Marigny se transforma din ce în ce mai mult în „raiul exaltaţilor”. Prea mulţi turişti se revărsau pe strada Francezilor, bodogănea el, şi nu erau dintre cei de soi bun, care să aprecieze cu adevărat muzica şi mâncarea, ci, mai degrabă, dintre cei cu pălării de petrecere de prost-gust, care umblau cu pahare de plastic în mână şi se tocmeau pentru câte un preţ mai mic la bijuteriile artizanale de la pieţele în aer liber.

Am trecut în fugă pe lângă o coadă interminabilă formată la Cafe du

Monde. Chiar dacă aceea era destinaţia predilectă a turiştilor şi, deci, evitată de majoritatea locuitorilor New Orleans-ului, îmi plăcea să-mi închei alergarea cu o cafea „de-a lumii“. Peste brioşe oricum săream. Ce rost are să fugi patruzeci de minute-n cap, dacă pe urmă te-opreşti şi te-ndopi cu un morman de grăsime şi zahăr?, spunea Will de fiecare dată. Doamne, între Will şi, de la o vreme, şi Pierre, îmi răsunau în minte numai voci de bărbaţi. Trebuia să scap de ele odată.

Când am ajuns înapoi acasă, după alergare, am găsit uşa de la intrare deschisă şi mi-am făcut griji văzând-o pe Anna în holul Hotelului Fetelor Bătrâne, cum scormonea printr-o cutie mare de carton învelită în hârtie de împachetat cafenie.

— Vai, Cassie, atât de rău îmi pare!, mi-a spus, cu aerul unui hoţ prins asupra faptului. Am deschis din greşeală coletul tău. Când am semnat pentru el, am crezut că era pentru mine. Ce să fac, dacă-s babă?… Şi ochii… dar ce haină frumoasă! Şi ce pantofi! Nu-i aşa, scumpo, că-i un cadou de Crăciun sosit mai devreme?

I-am smuls cutia grea din poală şi m-am uitat şi eu înăuntru. Am dat peste un mantou lung din păr de cămilă, cu croială simplă, şi, alături de el, o pereche de pantofi Christian Louboutin negri, cu tocuri de zece centimetri. Am văzut că Anna desfăcuse cutia, dar nu şi cartea de vizită prinsă cu scotch pe partea dinăuntru, slavă Domnului!

— Într-adevăr, Anna, e-un cadou, i-am spus, încercând să nu par foarte furioasă de cum îşi băgase nasul.

Nu făcuse nici o greşeală. Era din ce în ce mai curioasă în legătură cu venirile şi plecările mele, iar limuzina o făcea sa intre la idei ori de câte ori trăgea în faţa Hotelului. Alături de mantou şi de pantofi, era o pungă de catifea neagră, strânsă cu şnur, pe care şi ea, şi eu am remarcat-o în acelaşi timp.

— Acolo ce-i?, a vrut să ştie, arătând cu degetul.

— Mănuşi, am zis eu, care-mi pregătisem o minciună despre un tip insistent pe care-l cunoscusem la serviciu şi cu care ieşisem de câteva ori, dar care uite că-ncerca să mă cucerească, aşa c-am adăugat, cu un aer de nemulţumire mimată: Ar face bine să nu mă mai cadoriseasc atâta. E prea devreme.

— Prostii, a zis Anna. Bucură-te, câtă vreme mai poţi.

Când am ajuns la mine-n apartament şi m-am simţit, în sfârşit, în siguranţă, am desfăcut şi cartonaşul ataşat de cutie. Pasul Şapte: Curiozitate. Cât de bine o nimerise! Anna l-ar fi trecut în pas de defilare, testul ăsta. Apoi am desfăcut şi punga de catifea. Dac-ar fi văzut ce conţinea, precis ar fi leşinat.

A DOUA ZI, DUPĂ APUSUL SOARELUI, limuzina s-a înscris pe aleea în formă de U şi m-a depus exact în faţa Conacului. Când mai fusesem aici, prima dată, mă lăsase la intrarea laterală. Acum, trăsese chiar la intrarea principală şi grandioasă. Îmi făcusem un obicei din a-l aştepta pe şofer, să-mi deschidă portiera limuzinei, ceea ce-ar fi fost de neimaginat pentru o fată ca mine, din Michigan, iar el nu m-a dezamăgit nici de astă-dată. Am coborât pe dalele de piatră încălţată cu pantofii cu tocuri înalte, care, spre surprinderea mea, erau foarte comozi. Probabil costaseră o mică avere şi de-aia-mi veneau aşa bine. Am cuprins cu privirile toată construcţia şi am văzut că fiecare fereastră era luminată în aceeaşi nuanţa de ocru, parcă m-ar fi aşteptat pe mine ca să poată reveni la viaţă.

Aerul tăios ca de la Polul Nord m-a muşcat de gleznele goale ţi m-am gândit plină de recunoştinţă la haina lungă până-n pământ, care m-acoperea în rest foarte bine.

Am urcat agale treptele de marmură late, care duceau la uţa dublă de la intrare. Mi se strângea stomacul, gândindu-mă la fantezia pe care urma s-o trăiesc în acea seară. Speram să fi căpătat, de la Paşii precedenţi, suficientă neînfricare, încredere şi convingere, încât să-l fac şi pe acesta fară nici o reţinere. Astea erau calităţile pe care trebuia să le posed, îmi explicase Matilda. În plus, aveam nevoie şi de ceva care să mă satisfacă, să mi se urce la cap, fie şi numai ca să nu le mai simt lipsa lui Pierre în trup şi lui Will în suflet. Am băgat o mână în buzunar, ca să fiu sigură că punga de catifea era la locul ei. Aveam, aşa, un sentiment că-n acea seară se putea foarte bine să scap de gândurile îndreptate şi către unul, şi către celălalt.

Am bătut de două ori şi Claudette m-a întâmpinat în foaier ca pe-o veche cunoştinţă, scutindu-mă de intimităţile cu care primeşti un prieten.

— Sper că ţi-a priit călătoria pân-aici.

— Întotdeauna-mi prieşte, i-am spus, rotindu-mi privirile peste intrarea somptuoasă şi admirând linia superb de rotundă a scărilor.

Îmi părea bine că înăuntru era o lumină discretă, şi căldură. Aş fi zis chiar că era prea cald: în stânga mea, se vedea un salon în care ardea cu vuiet un foc enorm şi de-acolo venea toată căldura. N-am putut să nu observ balustrada poleită cu aur şi covorul roşu pluşat care urma conturul treptelor de jos până sus. Dalele albe şi negre de pe jos formau o spirală care se încheia, la centru, cu un blazon înfăţişând o salcie sub care stăteau la umbră trei femei goale, fiecare cu o nuanţă diferită a pielii – albă, cafenie şi neagră –, iar în partea de jos erau gravate cuvintele: Nihil iudicii. Nihil limitis. Nihil verecundiae.

— Ce-nseamnă?, am întrebat-o pe Claudette.

— E deviza noastră: „Nu ne judecăm. Nu ne limităm. Nu ne ruşinăm.”

— Aha…

— Ai adus-o?, a vrut ea să ştie.

Nu era nevoie să precizeze despre ce vorbea.

— Am adus-o, am zis eu şi i-am întins punga neagră de catifea, pe care-o scosesem din buzunar.

— Este momentul, a zis ea, luându-mi din mână punga şi făcând un pas în spatele meu.

Am auzit-o desfăcând şnurul de catifea, după care mi-a legat o mască neagră de satin peste ochi.

— Vezi ceva?

— Nu, am zis eu – şi chiar nu vedeam nimic, aveam în faţa ochilor o beznă fară fund.

Claudette şi-a pus mâinile pe umerii mei şi mi-a dat jos haina cea lunga. Până s-apuc eu s-o întreb ce se aştepta de la mine să fac mai departe, i-am auzit paşii depărtându-se grăbiţi.

Câteva minute, am rămas proţăpită acolo, practic nemişcată. Singurele sunete pe care le auzeam erau pârâitul focului, păcănitul tocurilor mele, fiindcă de nervi îmi treceam greutatea de pe un picior pe altul, şi clinchetul amuletelor de la brăţara mea, ori de câte ori mişcăm braţul. Îmi părea bine că era foarte cald în spaţiul acela deschis, pentru că, în afară de pantofii cu tocuri şi de masca neagră de la ochi, nu aveam pe mine nimic.

Cartonaşul Pasului respectiv preciza că trebuia să vin cu punga de catifea la mine şi îmbrăcată numai cu mantoul din păr de cămilă. Am rămas aşa, în picioare, goală-puşcă şi legată la ochi, aşteptând parcă o veşnicie întreagă să-mi înceapă odată fantezia.

După o vreme, mi-am dat seama că, nevăzând nimic, mi se acutizaseră celelalte simţuri. La un moment dat, am devenit convinsă că mai era cineva în acel foaier, în afară de mine, deşi nu auzisem pe nimeni intrând. Simţeam, pur şi simplu, o prezenţa care-mi provoca un vag tremurici pe şira spinării în jos.

— E cineva de faţă?, am întrebat. Va rog, spuneţi ceva.

N-am auzit pe nimeni vorbind, dar, după câteva secunde, am auzit pe cineva respirând.

— Este cineva de faţă, am zis tot eu. Ce aştepţi de la mine să fac?

Am auzit cum un bărbat îşi dregea glasul, ceea ce m-a făcut să tresar.

— Cine eşti?, am întrebat, poate puţin prea tare.

Eram doar legată Ia ochi, nu surdă, şi totuşi, dintr-un motiv sau altul, vocea mi se făcuse mai sonoră ca de obicei.

— Fă un sfert de întoarcere spre stânga, mi-a spus bărbatul acela. Fă cinci paşi, apoi opreşte-te.

Avea un timbru al vocii foarte sexy, care indica un bărbat poate ceva mai în vârstă, poate un bărbat învăţat să ţină frâiele. Am făcut după cum fusesem instruită, simţind că mă îndreptam chiar către cel care-mi vorbise.

— Întinde mâinile în faţă, te rog – şi exact aşa am procedat. Acum, avansează până când mă atingi.

Avea ceva, un fel de apatie, în glas, care mă trăgea către el. Am făcut un pas, doi, cu grijă, conştientizând, dintr-odată, că lipsa de vedere iţi afectează grav echilibrul. Mi-am ţinut mâinile întinse în faţă, până când am dat de un trup consistent şi ferm. Cu toate că n-am avut şi tăria de a-mi lăsa mâinile-n jos, l-am simţit şi pe el gol, şi înalt, cu un piept lat şi bine lucrat.

— Cassie, accepţi Pasul?

Vocea lui îmi sugera un fum lichid, pentru că rostea s-urile ca şi cum ar fi învelit vocalele cu ele.

— Da, l-accept, am zis eu, poate pe un ton puţin prea entuziast, în timp ce-mi lăsam, în sfârşit, mâinile-n jos, de fapt pe laturile corpului său în jos şi de acolo iar în sus, peste pântecul său, până la clavicul ă.

Mi-am dat seama că orice timiditate îmi dispăruse, mi se spulberase ori mi-o lăsasem pe undeva, poate la hotelul Saint, poate în apele Golfului, poate pe bancheta din spate a limuzinei. Nu mai ştiam, nu-mi aminteam, nu-mi păsa.

— Cum te cheamă?, l-am întrebat.

— N-are importanţă, Cassie. Am voie?

— Ce să ai voie?

— Să-ţi ating pielea.

Mi-am lăsat mâinile-n jos pe lângă corp, mai dornică de supunere ca niciodată. Am încuviinţat din cap când el s-a apropiat de mine atât de mult, că-i simţeam degetele frământându-mi sfârcurile, care începuseră deja să reacţioneze. Îşi mişca mâinile încet, cu meşteşug, peste sânii mei, ţinându-l pe câte unul în căuşul palmei şi luându-l apoi între buzele reci şi umede. M-a cuprins cu celălalt braţ, mi-a pus o mână pe o fesă şi m-a tras şi mai tare spre el, de trupurile noastre s-au lipit piele pe piele. Îi simţeam tăria mădularului apăsându-se de pulpa mea. Şi-a dus mâna sub fundul meu, între picioare, pentru ca în clipa următoare sa mă penetreze cu un deget. Mă umezisem deja bine de tot.

Mi-am adus aminte cum la început dura o vreme până când corpul meu răspundea, însă acum eram cuprinsă pe loc de pasiune. Îl voiam. Nu, nu pe el. Cum l-aş fi putut vrea pe el, un bărbat pe care nici măcar nu-l vedeam? Nu, voiam asta în schimb, voiam tot ce însemna asta. Şi am început să pricep la ce se referea Matilda când spunea că, dacă reuşeam să mă întorc înapoi în propriul meu corp, aş fi putut să-mi evacuez din cap gândurile la Pierre. Pe urma, însă, la fel de rapid cum începuse, bărbatul acela mi-a dat drumul din îmbrăţişarea lui focoasă, iar eu mai-mai să cad în nas, cu tocurile mele înalte.

— Unde eşti?, am întrebat, pipăind aerul din jurul meu cu amândouă mâinile. Unde te-ai dus?

— Ia-te după vocea mea, Cassie.

Îl auzisem acum, parcă, de pe latura opusă a foaierului. M-am întors cu

grijă, încercând să mă ghidez după vocea lui. Ne îndepărtam de foc, lăsam în urmă căldura holului principal şi ne duceam către o altă cameră, o cameră diferită.

— Exact aşa, un picior în faţa altuia, mi-a şoptit. Ai cumva idee de cât de sexy arăţi doar în pantofii ăştia cu tocuri înalte?

Vorbele lui aveau darul să mă facă să mă-ncălzesc şi să mă umezesc între picioare, în timp ce-mi croiam drum prin beznă, cu braţele întinse în faţă, în direcţia de unde venea vocea lui. Am simţit căldura unui alt foc pe partea dinainte a corpului. Când am dat peste un covor sub tălpile pantofilor, aproape că m-am împiedicat.

— Este un scaun exact în faţa ta. Încă doi paşi.

Degetele mi s-au poticnit de o spetează înaltă de lemn, a unui scaun pe care l-am bănuit de dimensiunile unui tron. M-am aşezat pe ceva ce mi s-a părut a fi, după atingere, o pernă aspră de mătase. Mi-a trecut prin minte cum ar fi putut să-mi arate burta într-o poziţie aşezată. Mi-am strâns picioarele. Potoleşte-te, Cassie. Nu-i momentul să gândeşti. Îmi plăcea, totuşi, atingerea mătăsii pe fund, şi-am început să mângâi materialul. Îl simţeam pe bărbat mişcându-se prin încăpere, până când m-am pomenit cu el exact în spatele tronului meu.

I-am simţit mâinile calde şi mari pe umerii mei, pipăind pielea de pe ei. Şi le-a mutat apoi pe gâtul meu în sus şi una dintre ele a rămas pe ceafa mea, în timp ce pe cealaltă şi-a întins-o după ceva ce era în faţa noastră, a amândurora. Marginea unui pahar mi-a şters buzele, iar nasul mi s-a umplut de parfumul cald şi plin al unui vin roşu.

— Ia o gură, Cassie.

Cu o mişcare uşoară din mână, a înclinat paharul către mine. Am luat o gură zdravănă. Nu eram eu vreo cunoscătoare, dar vinul avea un gust bogat şi stratificat. Nu ştiu dac-aş fi recunoscut nuanţele de stejar, vişină sau ciocolată, dar mi-am dat seama că era, probabil, vinul cel mai scump din care gustasem vreodată. L-am auzit aşezând cu delicateţe paharul înapoi pe măsuţă. După câteva secunde, s-a mutat în faţa mea şi gura şi-a pus-o peste gura mea, explorându-mi-o cu limba. Şi el avea gust de vin, ba chiar şi de ciocolată. Fiecare celulă din corpul meu s-a umplut de viaţă când l-am gustat, şi l-am atins, şi l-am mirosit, şi l-am pipăit. Pe urmă, însă,

tot el s-a oprit.

— Ţi-e foame, Cassie?

Am dat din cap că da.

— De ce ţi-e foame?

— De tine.

— Asta, ceva mai târziu. Deocamdată, deschide-ţi gura delicioasă.

Am deschis-o, iar el a început să-mi frece de buze bucăţele de fructe, lăsându-mi răgazul strict necesar ca să le miros şi, pe urmă, să-mi scot limba cât puteam de mult, ca să le gust câtuşi de puţin. Am simţit pulpa zemoasă a unui fruct de mango, iar când limba mi s-a încovoiat în jurul unei bucăţele din acea pulpă, ţinută de el cu două degete, i le-am lins pe amândouă. Mi-a mai dat, pe urmă, câteva căpşuni, una după alta, unele înmuiate în ciocolată, altele în frişcă. Dar trufele m-au scos cu adevărat din minţi: nu m-a lăsat decât să le ling şi să le ronţăi marginile, dar nu sa muşc din ele cu-adevărat. După fiecare înghiţitură, îşi lipea gura de-a mea şi mă săruta. Nu-i vedeam chipul, dar senzaţia era una chinuitoare – felul în care-mi forţa gura sa se deschidă, numai cu limba lui.

După toate astea, mi-a încălecat picioarele, stând practic deasupra mea, care mă lăsasem pe spate şi ma rezemasem de speteaza tronului, care avea perna ei. Îi simţeam coapsele goale strângându-mi-le pe-ale mele. Am înghiţit în sec, realizând că se apucase cu amândouă mâinile de braţele tronului şi mi-o apropiase de faţă.

— Ridică-ţi mâinile, mi-a spus şi, – când am făcut asta, am dat cu ele peste membrul pe care mi-l oferea, tare, cald şi delicat la pipăit.

I l-am apucat cu o mână şi l-am dus, nerăbdătoare, spre gură. Pe urmă, şi cu cealaltă mână, mi l-am băgat în gura, simţind şi în mine plăcerea pe care i-o cream lui, plăcerea de-a oferi plăcere, care m-a cuprins din nou. Mi-am închipuit cum trebuia să arăt, stând pe un tron, legată la ochi şi neavând altceva pe mine, decât nişte pantofi cu tocuri, sugând la un trup care nu putea fi decât frumos şi care se apleca peste mine. Acest simplu gând m-a făcut să mă-nfior.

— Opreşte-te, Cassie, mi-a spus, retrăgându-se uşor afară din gura mea. E uluitoare senzaţia, dar trebuie să te opreşti.

M-a ridicat de pe scaun şi m-a făcut să stau în picioare. Mi se

înmuiaseră de dorinţă. Stând în spatele meu, m-a ghidat să înaintez un metru sau doi, aşezându-mi palmele pe ceva ce mi s-a părut a fi braţul de sprijin al unui divan de mătase. Am tras în piept mirosul de portocale, de vin şi de lumânări cu parfum de vanilie. Auzeam focul trosnind şi aruncând scântei în faţa noastră şi-a început inima să-mi gonească. Mi-am arcuit şalele când am simţit mâinile lui apucându-mă de ambele şolduri şi trăgându-mă înapoi spre el. Îmi dădeam seama de cât de tare mă dorea, după cum i se întărise şi se-mbăţoşase din nou.

— Am de gând acum să intru acum în tine, Cassie. Vrei?

Mi-am ridicat vaginul ca să-l primesc în mine şi să-i arăt că da, voiam asta, şi-ncă foarte mult.

— Spune-mi, Cassie. Spune cu glas tare.

— Te vreau, i-am şoptit, fiindcă vocea o aveam gâtuită de anticipare.

— Spune cu glas tare, Cassie. Spune-mi că mi-o vrei în tine.

— O vreau! O vreau în mine!

— Spune!

— Te vreau. Te vreau înăuntrul meu! Acum!, am ordonat.

L-am auzit sfâşiind pliculeţul unui prezervativ şi, după câteva secunde, l-am simţit cum şi-o baga pe toată în mine, plonjând repede, adânc şi dur. L-am simţit ducându-şi mâna pe după mine şi sub mine şi pipăindu-mă cu degetele într-un ritm ameţitor. Cu cealaltă, mă ţinea de şold atât de ferm, încât efectiv mă ridica de la pământ. Mi-a apucat apoi părul cu o mână şi mi-a tras capul uşurel pe spate. Şi-a plimbat mâinile peste spinarea mea arcuită, în cele din urmă strângându-mă de fese şi frământându-le cu o intensitate care mi-a dat ameţeli. Scotea şi nişte mârâituri profunde, care m-au făcut să mă gândesc la cum îl înnebuneam de plăcere.

— Arăţi atât de apetisantă cu fundu-n aer, aşa cum stai acum, Cassie. Mie-mi place la nebunie. Ţie-ţi place?

— Da.

— Spune. Spune cu glas tare.

— Îmi place… îmi place să mă fuţi în felul ăsta, i-am răspuns, mirată şi eu de ce vorbe ştiam să spun.

Aveam un sentiment de animalitate, dar era ceva divin de frumos.

Mi-a desfăcut picioarele şi mai mult şi a început să se mişte mai dur şi

mai repede.

— Ah, Doamne!, am exclamat.

Toate mi se-ntâmplau atât de repede, încât dorinţa se acumula în mine ca o furtună care se pregătea să izbucnească.

— Poţi să-ţi dai drumul de-acum, Cassie. Vreau să te văd că-ţi dai drumul, m-a îndemnat, şi chiar asta am şi făcut, din plin şi din toată inima.

Pe urmă, şi el a făcut la fel, şi-a dat drumul. Iar, când a terminat, s-a tras înapoi, şi-a scos-o, iar eu m-am prăvălit în faţă peste divan, atât de epuizată, încât am alunecat uşor-uşor pe blana de urs care ţinea loc de covor şi m-am prăvălit acolo pe spate. L-am simţit şi pe el prăvălindu-se lângă mine. Am dus mâna la masca de pe ochi, vrând să mi-o dau jos.

— Nu ţi-o da jos încă, mi-a spus el, apucându-mă de mână. Las-o la locul ei.

— Dar vreau să te văd. Vreau sa vad faţa celui care e în stare să-i facă aşa ceva corpului meu.

— Iar eu pun preţ pe anonimatul meu – dar, simţindu-mi frustrarea, probabil, mi-a oferit o alternativă: Uite, poţi să-mi pipai faţa. Dar să-ţi laşi masca peste ochi.

Mi-a luat mâna şi mi-a dus-o la obrajii săi uşor neraşi. Am simţit un maxilar osos şi pătrăţos, nişte ochi destul de depărtaţi unul de altul, un păr moale, mai degrabă lung şi cu perciuni la tâmple. I-am pipăit cu degetele gura lată, iar el mi le-a muşcat în joacă. Apoi mi-am dus mâinile iarăşi la pieptul musculos ţi la pântecul tare.

— Îmi dai o senzaţie uluitoare, i-am spus.

— Dar tu mie… Numai ca e momentul sa plec de lângă tine, Cassie. Şi, înainte de asta, desfă palma.

I-am întins o palmă desfăcută — şi umedă –, iar el mi-a pus în ea ceva ca o monedă mică şi rotunda, amuleta pentru Pasul Şapte: Curiozitate. Părea şi mai fragilă şi delicată, dacă n-o vedeam, ca şi cum aş fi putut-o zdrobi la cea dintâi apăsare.

— Mulţumesc, i-am spus, încă simţind vibraţii în străfundurile corpului.

S-a ridicat de lângă mine şi i-am auzit paşii lipăind înspre ieşire. După câteva secunde, şi-a luat rămas-bun în şoapta.

— Cu bine, i-am răspuns.

După ce a închis uşa în surdină după el, mi-am luat legătura de la ochi şi m-am uitat în jur, prin încăpere. Era uimitor de masculină, având un birou mare de stejar în mijloc şi rafturi de cărţi care acopereau cu totul trei din patru pereţi. Nişte lumânări groase din lemn de santal licăreau pe măsuţă, pe care se afla şi un castron mare cu portocale. Eu stăteam goală pe jos, pieptănând cu degetele blana de urs pe care mă lungisem. Focul s-a făcut din ce în ce mai mic.

În timp ce-mi ataşam la brăţară amuleta Pasului Şapte, mă întrebam cum o fi arătat noul meu amant cel misterios, care se retrăsese cu doar câteva clipe mai devreme, lăsându-mă cu mine însămi sătulă, dar curioasă, plină de viaţă, o dată în plus.

DUPĂ FANTEZIA CU OCHII LEGAŢI, viaţa mi se părea mai însufleţită. Mi se ascuţiseră toate simţurile. Le dădeam atenţie unor lucruri şi persoane pe care până atunci nu le băgasem în seamă. Când mă plimbam pe străzi, pipăiam barele porţilor de prin Districtul Grădinilor şi remarcam ştiuleţii de porumb sau păsărelele turnate în fontă, imaginându-mi artistul care adăugase acele tuşe ornamentale. Înainte, mă enervau clienţii noştri obişnuiţi de la Cafe Rose, care-şi luau câte o masă afară, comandau cel mult o cafea şi-şi petreceau dimineaţa intrând în vorbă cu toată lumea care trecea prin faţa lor şi care, în felul ăsta, bloca trotuarul şi aşa îngust cu biciclete ori cu câini. Acum, însă, mă minunam de intimitatea de la prima oră a dimineţii de pe strada Francezilor, de cum oameni de rase şi de vârste diferite se întâlneau cu toţii în jurul aceleiaşi mese de la restaurantul nostru. Mă simţeam norocoasă că făceam şi eu parte din această comunitate. Ăsta-i adevărul: începeam să mă simt acasă.

În loc să-i aduc la masă cafeaua şi-atât, îi mai puneam câteva întrebări despre viaţa lui bătrânelului vorbăreţ, care umbla sprijinindu-se într-un baston elegant sculptat. El îmi povestea despre cum îi fugise nevasta cu avocatul şi despre cele trei fete pe care le vedea foarte rar. Începusem să pricep că tot aspectul excentric al acelui om era, probabil, menit să le atragă atenţia celorlalţi, ca să aibă şi el cu cine sta de vorbă şi să nu se mai simtă chiar atât de însingurat. Şi, cu puţină încurajare din partea mea, Tim, vânzătorul de la magazinul de biciclete al lui Michael de puţin mai jos

de noi, îmi povestea nişte lucruri înfricoşătoare despre oameni care supravieţuiseră uraganelor şi despre câţiva prieteni de-ai lui care nu scăpaseră, până la urmă.

— Mulţi au supravieţuit uraganului, îmi spunea, şi au murit de atac de cord imediat după.

Iar eu îl credeam, ştiind ca pierderile şi dezamăgirile pot crea dureri atât de mari în sufletul omului.

La New Orleans, iarna se dovedea una dintre cele mai călduroase înregistrate vreodată, drept care, când un voluntar mi-a telefonat şi mi-a spus că eu câştigasem, la tombola Balului Revitalizării, o călătorie pentru un sfârşit de săptămână în doi la Whistler, în Columbia Britanică, am sărit în sus de bucurie. Voiam să mai schiez şi eu, dar, mai ales, voiam să mai simt pe pielea mea o iarnă adevărată. Cu toate că mă stabilisem în Sud şi începusem deja să simt oraşul sudist în toate oasele, în străfundurile fiinţei mele rămăsesem o fată din Nord.

În ajunul plecării în excursie, am rugat-o pe Anna să aibă grijă de Dixie toată săptămâna, s-o ia în apartamentul ei. Nu voiam să-i dau acces la mine-n casă, ca nu cumva să cotrobăie şi să-mi găsească jurnalul cu fantezii sau cine-ştie-ce dovezi care să explice toate acele plimbări misterioase cu limuzina. Când i-am povestit Matildei despre cum câştigasem un premiu şi că urma să lipsesc, nu mi-a spus mare lucru —- doar mi-a urat distracţie plăcută şi m-a rugat să reiau legătura cu ea când mă întorceam.

Will a cam strâmbat din nas când a fost vorba să-mi dea liber câteva zile, dar întotdeauna era câte o perioadă mai puţin aglomerată după sărbători şi înainte să înceapă nebunia de Mardi Gras. I-am reamintit că era perioada ideală ca să-mi iau şi eu nişte zile de concediu.

— Da, bine, poate, mi-a spus, după ce i-am explicat. Venise după mine afară, la o cafea scurtă, după ce plecaseră clienţii obişnuiţi de la micul-dejun. Şi? Te duci singură?, a vrut să ştie.

— Păi, n-am pe nimeni, propriu-zis, cu care să merg.

— De ce nu cu Pierre Castille?, a zis el, efectiv scuipându-i numele.

— Hai, nu, te rog!, am zis eu, sperând să nu observe tremuriciul care mă luase când auzisem rostit cu voce tare cuvântul Pierre. Aia n-a fost

nimic. În sensul cel mai strict al termenului.

— L-ai vrăjit, Cassie. Te-a mai căutat, de-atunci?

Will nici nu se străduia măcar să-şi ascundă gelozia, care plutea prin aer peste masa noastră de fier din curte, ca un nor negru de vreme rea.

— Nu, Will, nu m-a căutat. Nici nu m-aştept să mă caute, i-am spus, şi chiar aşa credeam. După care, mi-am întins mai bine tivul şorţului cu două degete, gândindu-mă la cât de chinuitor de curioasă eram să ştiu ce legătură exista între Will şi Pierre. Mi-am luat inima-n dinţi şi l-am întrebat: Ia spune-mi, de fapt, cât de bine-l cunoşti pe Pierre Castille? Şi mie de ce nu mi-ai pomenit de el niciodată?

— La „Crucea Sfântă", a zis el – asta era o şcoală particulară pentru băieţi. Am avut o bursă acolo. Taică-său a tras nişte sfori, ca să m-accepte şi pe mine.

— Adică eraţi prieteni în copilărie?

— Cei mai buni prieteni. Ani de zile. Dar, cu timpul şi cu temperamentul fiecăruia, ne-am îndepărtat unul de altul. Pe urmă, blocul ăsta mi-a semnat condamnarea – şi Will a făcut semn cu mâna către blocul de locuinţe de peste drum. Tatăl lui şi-a făcut o firmă, Castille Development, care firmă a construit această monstruozitate. M-am luptat să nu se construiască. Am pierdut. Nu ştiu de ce i-a trebuit să aibă nouă etaje.

Patru, hai, chiar cinci, dar ei au preferat să ridice un căcat de bloc-turn – şi unde? Pe Francezilor. Cum dracului s-aprobe consiliul municipal aşa ceva, dar mie să nu-mi dea voie să mă extind la etaj cu Cafe Rose, ca să pot avea şi eu douăzeci de persoane care să mănânce şi să bea?

— Păi, chiar e o problemă cu bârnele de lemn care-s uzate şi cu căblăria electrică veche de şaizeci de ani.

— Le-aş rezolva eu şi pe-astea, Cassie, zău că le-aş rezolva, mi-a spus el şi a mai luat o gură de cafea.

— Cu ce anume, cu banii pe care erai gata-gata să-i donezi ca să mă câştigi pe mine la licitaţia de la bal?, i-am trântit-o.

El a făcut o mutră chinuită, iar mie mi-a părut rău că-i zgândărisem rana.

— M-am lăsat dus de val, a zis Will, după care a schimbat repede

subiectul: Aş lua un credit ca să pot să fac renovările. Poate că m-aş putea chiar înscrie la o subvenţie pentru îmbunătăţiri, la vreun fond post-uragan, dintr-alea. Trebuie neapărat să găsesc o metodă prin care să scot mai mulţi bani din amărâta asta de clădire.

Mă uitam la blocul de nouă etaje, din cărămidă aparentă, de peste drum şi mă gândeam că Will, ori de câte ori îl vedea, probabil, îşi aducea iarăşi aminte de Pierre.

— O să-mi fie dor de tine, Cassie.

Nu mi-a venit să cred că auzisem aşa ceva pe bune.

— Nu lipsesc decât patru zile.

— Habar n-aveam că ştii să schiezi.

Am făcut o pauză destul de lungă.

— De zece ani, am zis, gândindu-mă că vechiul meu echipament de schi era, mai mult ca sigur, sinistru de demodat. Dar tu, ai schiat vreodată?

— Nooo… Sunt băiat sudist prin naştere şi creştere. Chiar şi-acuma, când mai cade câte-o zăpadă, mă uit la ea cu ochii căscaţi. Să faci poze, da?, m-a rugat, apoi, luându-şi un accent sudist dintre cele mai neaoşe, mi-a explicat: Că io, să fiu al naibii, n-am văzu dă cân' mă ştiu vun munte mare!

TREI SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU, în timp ce mă uitam la muntele Whistler şi încercam să-l centrez prin vizorul unui aparat de fotografiat, ca să-i fac o poză, a trebuit să recunosc: nici eu nu mai văzusem niciodată aşa un munte mare. La noi, in Michigan, schiam pe dealuri mai mult – dealuri înalte, dealuri abrupte, dar dealuri. Purtau denumiri gen Muntele Brighton sau Muntele Holly, dar nu erau propriu-zis munţi. Nu ca ăsta, în tot cazul. În ciuda faptului că era o zi senină, vârful nu i-l vedeam şi, chiar dacă eram în ianuarie, în Columbia Britanică, nu era nici pe departe atât de frig cum putea fi iarna în Michigan. Ba chiar, începusem să-mi înjur costumul nou-nouţ, albastru-deschis, într-o singură piesă, ca de bebeluş, pentru ca trebuia să-mi desfac fermoarul şi să mi-l dau jos până la talie, ca să mai scap măcar puţin de căldura pe care mi-o producea soarele de-a dreptul fierbinte. Eram convinsă ca arătam ca o lalea colorată straniu, cu petalele ofilite. Căciuliţa şi mănuşile de lână albe au ajuns rapid pătate de cafea şi

de cacao fierbinte, pentru că mi-a luat o zi şi jumătate de plimbat de colo-colo pe la poalele muntelui, până mi-am făcut curaj să mă urc în telescaunul care trebuia să mă ducă până-n vârf. Mai locuisem o vreme în Canada, în oraşul Windsor din Ontario, mai ales pentru că vârsta la care te puteai apuca de băut era mai mică decât în Michigan şi pentru că pe-atunci ieşeam cu Scott, care bea de zor chiar şi înainte să ne căsătorim. Ţin minte că o vreme am încercat să ţin pasul cu el, numai că nu-mi plăceau efectele pe care atât de mult alcool putea să le aibă asupra corpului meu. Şi totuşi, tipic perioadei noastre de curtat reciproc fusese faptul că orice făcea şi ce-i plăcea lui Scott făceam şi eu şi-mi plăcea şi mie. El conducea numai Ford-uri, aşa că prima dintre maşinile mele fusese un Focus. Îi plăcea mâncarea thailandeză, aşa că şi eu am devenit cunoscătoare în materie. Scott era un schior pasionat, aşa că şi eu am învăţat să schiez. Schiatul, însă, cred c-a fost singurul lucru pe care l-am deprins de la el şi care într-adevăr mi-a plăcut şi mie – ba chiar am devenit bună de tot pe schiuri.

La început, am schiat împreună, Scott nefiind practic niciodată mai în elementul său, decât atunci când îmi explica mie sau îmi arăta cum să fac nu-ştiu-ce manevra. Dar eu eram o ucenică dornică să-nveţe şi voiam atât de mult să reuşesc, să se stabilească între noi o legătură şi să ne funcţioneze relaţia, încât riscam fară să clipesc să-mi rup gâtul, făcând slalomuri după numai vreo trei zile de lecţii de schiat. Aveam un talent natural pentru aşa ceva, iar asta i-a plăcut lui Scott într-o primă instanţă, după care a început, uşor-uşor, să-l enerveze. Până la urmă, ajunseserăm ca eu să fiu pe pârtie la prima oră a dimineţii, iar el rămânea în cameră şi păstra culcuşul cald în faţa focului şi o sticlă de coniac pregătită pentru când mă întorceam. Schiind aşa, de una singură, aveam o senzaţie de independenţă şi starea de exaltare pe care ţi-o dau răbufnirile adrenalinei în situaţii extreme. Îmi plăcea să prind viteza şi-mi plăcea încordarea din muşchii pulpelor mele pe frigul care mă înconjura. Dar noul meu hobby n-a durat prea mult. De îndată ce Scott a remarcat că eu chiar mă distram şi că uneori le mai şi atrăgeam privirile bărbaţilor din jur, am încetat cu totul să mai schiem împreună.

Acum, târşâindu-mi picioarele prin piaţa centrală aglomerată din

Whistler în costumul meu de schi cel nou, aveam sentimentul a ceva rău ce mai trăisem cândva, dar şi a ceva bun. Până când s-a-mbolnavit Scott, n-aveam cum să nu recunosc: unele dintre cele mai fericite zile ale noastre de cuplu fuseseră cele petrecute în excursiile de la sfârşit de săptămână din Peninsula Superioara din Michigan. Poate că aşa trebuia să mă simt atunci când aş fi început să-l iert pe Scott – să dau drumul resentimentelor produse de el şi de opţiunile lui egoiste, care făcuseră din mine o văduvă de doar douăşnouă de ani. Aşa speram, cel puţin. Renunţasem să mai dau vina pe el pentru însingurarea mea, să mă mai întristez din cauza asta. Iar în asemenea zile, când soarele strălucea şi zăpada sclipea, zău c-aş fi spus că-mi plăcea mai mult viaţa mea de-acum, fiindcă era numai şi numai a mea. M-am uitat în sus, la munte. Nu m-aş fi culcat niciodată pe urechea de a-l considera frumos din principiu, chiar dac-aş fi trăit acolo şi i-aş fi văzut splendoarea în fiecare zi. Nu numai de recunoştinţă aveam inima plină în momentul acela, ci şi de o bucurie neafectată de nimic.

— Ia, lăsaţi-mă să vă fac o poză cu muntele-n spate.

M-a şi speriat vocea, dar mai ales mâna care a dat să-mi ia din mână aparatul de fotografiat, până s-apuc eu să protestez.

— Ei!, am exclamat şi mi-am tras aparatul într-o parte.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să mă uit mai bine la tânărul cu o gropiţă în obrazul stâng şi cu părul şaten zburlit, care i se vedea de sub căciula neagră. Mi s-a părut că avea un uşor accent francez.

— Nu voiam să vi-l iau, mi-a spus el, arătându-mi palmele desfăcute, într-un gest care voia să însemne renunţare. Apoi mi-a zâmbit cu nişte dinţi albi-albi-albi în mijlocul unei feţe pişcate zdravăn de soare. M-am gândit că vreţi să fiţi şi dumneavoastră în poză. Theo mă numesc.

— Bună, i-am spus, întinzându-i precaut o mână, cu cealaltă ţinând în continuare aparatul cât mai departe de el.

Nu cred să fi avut mai mult de treizeci de ani, în schimb avea mutra unuia care stătea la soare şi sub vânt de dimineaţa până seara. Ridurile sexy din jurul ochilor căprui îi confereau o patină a maturităţii pe care altfel tinereţea lui n-o justifica.

— Iar eu, Cassie.

— Şi-mi pare rău. N-am vrut să vă sperii. Lucrez aici, sunt instructor de schi.

Mda... Fusesem de una singură două zile şi-mi plăcuseră nespus acele două zile. Dar iată c-aveam acum, în faţa mea, un bărbat grozav. Putea foarte bine să fi fost unul dintre oamenii Matildei. Am hotărât să trec la subiect fară ocolişuri:

— Aşa, deci, lucrezi aici, în Whistler? Sau poate că eşti vreunul dintre... Ştii tu?

El şi-a dat capul pe spate la întrebarea mea.

— Unul dintre... Ştiu eu… ce anume? A, unul dintre... bărbaţi? — şi s-a uitat de jur-împrejurul pieţei aglomerate a oraşului, arborând o mină încurcată pe faţa. Acuma, ce să zic… bărbat sunt, a zis, evident habar neavând despre ce era vorba.

Atunci mi-a trecut prin cap că putea foarte bine să fie un tip oarecare, un tip din mulţime, un tip foarte drăguţ pe care numai întâmplarea mi-l scosese în cale şi care intrase în vorba cu mine, fară să aibă nici o legătură cu S.E.C.R.E.T, Nu mi se mai părea, dintr-odată, chiar imposibil, aşa că i-am zâmbit nu numai lui, ci şi propriului meu gând.

— Foarte bine, i-am spus. Şi mie-mi pare rău. N-am crezut c-ai fi vreun hoţ de aparate de fotografiat – adică practicam şi eu distracţia preferată canadienilor, de a-şi cere scuze de la necunoscuţi, despre care pomenea şi ghidul meu de călătorie.

— Ce-ar fi să-ţi ofer o lecţie de schi gratuită, ca să te absolv de vină?, m-a întrebat el.

Da, cu siguranţă avea un uşor accent francez – de fapt, mai degrabă din Quebec.

— Dar dacă n-am nevoie de lecţii?, am zis eu, simţindu-mă brusc mai încrezătoare în propriile mele puteri.

— A, deci cunoşti pârtiile de-aici? — şi mi-a oferit un zâmbet irezistibil. Cunoşti condiţiile şi poţi să deosebeşti o zonă dificilă, diamant-negru, ştii care curbe unde te duc şi care zone pentru începători se dovedesc periculoase dacă nu eşti atentă?

Pe cine încercam eu să păcălesc?

— Adevăru-i că nu, am recunoscut. M-am fâţâit şi eu pe la baza pârtiei

două zile. Nu ştiu dacă am curajul să mă duc până sus.

— Îţi dau eu curajul ăla, mi-a spus el şi mi-a oferit braţul.

THEO ERA UN PROFESOR ÎNNĂSCUT şi, cu toate c-am rezistat în faţa ispitei unor slalomuri mai înfricoşătoare din zona diamant-negru, după vreo oră de schiat uşor pe coama Şeii, o pantă îngheţată bocnă, pe care zăpada e mai sticloasă şi mai scrâşnitoare decât mi-aş fi putut-o închipui vreodată, am luat-o cu telescaunul expres către Cupa Simfonia. Theo mi-a promis o combinaţie de provocări abrupte cu pante line şi uşoare, care să le dea puţin răgaz muşchilor mei pe pulpe - îmi tremurau deja de-atâta efort –, şi pe urmă o coborâre de plăcere până-n oraş, de vreo opt kilometri. Mă bucuram de obişnuinţa mea cu alergatul seară de seară, la New Orleans, fiindcă altfel, daca m-aş fi avântat pe pârtii fără o pregătire fizică anterioară, tot restul acelui sfârşit de săptămână prelungit aş fi zăcut paralizată în faţa focului din şemineu.

Pe muchia Cupei, a trebuit să mă opresc. Da, zăpada vălurită şi orbitor de albă, care se-mpreuna cu cerul de un albastru atât de intens, încât era chinuitor pentru ochi să-l privească, mă lăsase absolut fară grai. Dar mă minunam la fel de mult de cum se schimbase lumea din jurul meu cu doar atât: un simplu „da“. În ultimele câteva luni, mă dovedisem în stare de a face lucruri la care n-aş fi putut nici măcar să mă gândesc doar cu un an înainte. Şi nu era vorba numai de sexul cu nişte bărbaţi străini, ci şi de voluntariatul de la Bal, de alergatul cotidian, de îmbrăcatul ceva mai obraznic, de purtatul ceva mai îndrăzneţ cu ceilalţi, de faptul că-mi susţineam punctul de vedere, ba chiar şi asta, uite, că venisem pân-acolo de una singură, fară să ştiu prea bine cum aveam să-mi petrec zilele. N-aş fi făcut pentru nimic în lume toate astea pe vremea când încă nu acceptasem oferta celor de la S.E.C.R.E.T.

Când mă abordase în piaţa centrală tânărul ăsta, cu schiurile pe umăr, în loc să-i resping avansurile ori să mă-ntreb ce voia de la mine, eu acceptasem realitatea faptului că era cu putinţă, că se putea foarte bine ca eu, Cassie Robichaud, să fiu demnă de atenţia unui bărbat oarecare. După numai un ceas, aflându-mă efectiv pe acoperişul lumii, am început să mă simt transformată. Şi totuşi, pe undeva prin lăuntrul meu, încă mă

mai îndoiam de spontaneitatea lui. O parte din fiinţa mea încă mai aştepta să ajungem pe vreo creastă, să ne uităm unul în ochii celuilalt, iar Theo să mă-ntrebe dacă – da sau nu – acceptam Pasul.

— Frumoasă!, mi-a spus Theo în şoaptă, oprindu-se lângă mine şi realizând şi el cât de minunată era priveliştea pe care o admiram.

— Ştiu. Şi nu cred c-am văzut pân-acum în viaţă aşa ceva spectaculos.

— Eu mă refeream la tine, a zis el şi-atât am apucat să văd, o impresie de rânjet şmecheresc, fiindcă el s-a şi avântat şi-a luat-o la vale peste buza Cupei.

N-am avut ce face, trebuia să mă iau după el în jos şi, timp de câteva secunde, am plutit prin aer. Am aterizat cam nesigur, dar m-am redresat şi m-am aruncat apoi în adâncitura pe care mi-o pregătise Theo, ceva mai în faţă. Ca un expert ce era, îşi croia drum pe pârtia dintre copaci, uitându-se din când în când în urmă, ca să fie sigur că-l urmam. După o cotitură strânsă la dreapta pe o cărare nemarcată, ne-am alăturat repede unui grup de schiori, care încercau, până nu se-ntuneca, s-ajungă în oraşul care de-acum se vedea în nuanţe de galben şi roz la soarele care se pregătea să dispară dincolo de munte.

La baza pârtiei, ne-am oprit unul în faţa celuilalt în plug, iar el a ridicat o mână, ca să batem palma.

— Îndrăzneaţă fată!, mi-a spus.

— Ce mare îndrăzneală?, am întrebat eu, când ni s-au plesnit mănuşile una de alta.

Mă simţeam îmbujorată şi ameţită de viteza cu care coborâsem.

— Păi, primii doi kilometri din ultima coborâre erau de nivel diamant-negru şi n-ai avut probleme. Te-ai dus fără să te gândeşti!

— Atunci, trebuie sărbătorit. Să bem ceva!, i-am spus eu, cu un amestec de mândrie şi încântare.

Ne-am dus la hotelul Chateau Whistler, unde stăteam eu, şi am traversat holul cel mare, unde toată lumea părea să-l cunoască pe Theo. Mi l-a prezentat pe chelnerul Marcel, un vechi prieten de-al lui, tot din Quebec. Marcel ne-a servit cu sufleu de brânză şi două groguri fierbinţi de rom, după care cu două castroane aburinde, unul cu midii, altul cu cartofi prăjiţi. Eram atât de flămândă, c-am început să mă-ndop cu cartofi prăjiţi

pe care-i apucam direct cu mâna din castron. La un moment dat, m-a surprins chiar şi pe mine ce făceam:

— Aoleu, Doamne!, am zis, ruşinată foc. Vai, cât de urât mănânc! Uită-te la mine! — dar n-am putut să mă abţin şi mi-am mai îndesat în gură câţiva cartofi.

— Asta fac de când te-am întâlnit, a zis el şi a întins amândouă mâinile peste masă, mi-a luat capul şi mi l-a tras către el, după care m-a sărutat.

Avea mâinile puternice şi bătătorite, de la beţele de schi pe care le strângea în pumni de dimineaţa până seara. Avea părul răvăşit, iar eu ştiam că şi al meu era la fel, deşi precis nu la fel de adorabil cum era al lui. Dar nu mai conta. Băiatul ăsta era cucerit de mine, se vedea clar. Parcă-i şi vedeam pe Pauline şi pe bărbatul ei, la Cafe Rose, ce strânsă era legătura dintre ei.

Acum trăiam şi eu acelaşi gen de experienţă. M-am uitat emoţionată de jur-împrejurul cabanei, ca să verific daca observase cineva ce făceam… eu… noi. Dar nu. Eram în lumea noastră privata, chiar şi-n public.

Am vorbit mult după acel sărut, mai ales despre cum schiaserăm şi ce senzaţie ne crease aventura, retrăind împreună cele mai frumoase momente ale zilei respective pentru fiecare dintre noi. Nu evitam întrebările personale. Doar că nu mi se păreau la fel de importante ca felul în care-mi atingea încheietura mâinii sau mă privea în ochi. După cină, când Theo a tras în faţa lui nota de plată şi s-a ridicat, uitându-se la mine şi întinzându-mi o mână, am ştiut că nu ne uram prea curând noapte bună în seara aceea.

ABIA CÂND A ÎNCEPUT SĂ-MI SCOATĂ HAINELE, strat după strat, în baia camerei mele de hotel, am realizat şi eu cât de înfrigurată eram – până-n măduva oaselor.

— Există şi piele pe undeva, pe sub toate boarfele-astea?, m-a întrebat el în glumă, trăgându-mi jambierele.

— Este, este!, l-am asigurat eu, râzând.

— Promiţi?

— Promit!

După ce tot el mi-a trântit hainele grămadă pe jos chiar ia intrarea în

baie, am rămas goală-puşca, doar cu nişte vânătăi care-mi înfloriseră deja pe pulpe şi pe braţe şi care se-anunţau impresionante. Theo, când le-a văzut, a scos un fluierat prelung, meditativ.

— Iaaate uităăă… rănită pe câmpul de luptă – după care a dat drumul apei la duş, aburul umplând baia aproape instantaneu, E cazul să te-ncălzim, a comentat el.

— Doar nu mă laşi să intru acolo de una singură, sper?!, am întrebat, mai şocata eu însămi decât părea el sa fie – aşa de îndrăzneaţă mă tăcusem.

A început să râdă şi s-a dezbrăcat şi el imediat de haine. Avea trupul bine lucrat şi atletic. Păi da, omul ăsta schia toată ziua. Tot anul, probabil. Am intrat sub duş, iar el m-a urmat. După câteva secunde, ne-am lipit gurile unul de altul sub jetul fierbinte. Şi-a lăsat mâinile să-i alunece pe braţele mele în jos, mi-a luat mâinile, mi le-a ridicat deasupra capetelor amândurora şi mi le-a proptit de peretele ud al cabinei de duş, cel din spatele nostru. Cu genunchii lui, mi-a desfăcut mie genunchii, ridicându-mi uşor tot corpul, în aşa fel încât să stau călare, practic, pe coapsele lui. Avea mişcări ferme, dar nu mă forţa. Mă simţeam ca o stea de mare fixată de perete. Şi-a trecut limba peste o latură a gâtului meu, în timp ce tăria lui mă împungea în burtă. M-a luat de un sân cu palma lui mare şi a început să-mi sugă de pe sfârc stropii de apă. Cu degetele de la cealaltă mână, a coborât chinuitor de încet pe corpul meu în jos, până când şi-a băgat unul, apoi încă unul, în mine. Mă simţeam pe dinăuntru mai umedă ca pe dinafară, unde apa curgea peste noi şuvoaie. S-a uitat adânc în ochii mei, iar eu mi-am coborât mâinile de pe perete şi mi le-am băgat în părul lui făcut leoarcă. De-atâta apă, îmi alunecau picioarele, aşa că Theo şi-a dus o mâna blândă şi fermă în acelaşi timp la spatele meu, fixându-mă de ambele fese ca într-un fel de ancoră.

— Îţi place-aşa?

— N-am mai făcut aşa niciodată, am zis eu.

— Vrei să-ncercăm ceva nou, atunci?

Aburul din duş ne învăluise. Îmi simţeam toţi porii deschizându-se, parcă numai pentru el. Mă deschideam toată pentru el.

— Aş fi-n stare să-ncerc orice cu tine, i-am spus.

M-a ridicat, goală cum eram, în jurul şoldurilor lui şi, până să mă dezmeticesc, m-a dus aşa, cu apa şiroind pe amândoi, afară din baie, prin holul cu gresie pe jos, peste covorul din cameră, la patul dublu, pe care m-a depus în fine. S-a întors apoi în baie, unde a închis duşul şi s-a căutat prin buzunarele pantalonilor – după vreun prezervativ, am presupus. Pe urmă, s-a întors şi a rămas la picioarele patului, lucindu-i corpul de ud ce era.

M-am dus până la el pe coate şi genunchi şi i-am luat-o în gură, lăsându-l să privească. După câteva secunde, a rupt pliculeţul şi mi-a întins mie căciuliţa dinăuntru. I l-am desfăşurat, iar el m-a împins cu delicateţe înapoi pe spate şi a început să-mi dea limbi pricepute, scormonitoare, în timp ce-mi ţinea genunchii larg desfăcuţi, eu stând cu ochii acoperiţi cu braţul. Nici n-am apucat să-mi trag bine sufletul, că m-a întors pe-o parte dintr-o singură mişcare, iar el s-a lăsat la fel, pe-o parte, de-am ajuns cu fundul în dreptul mădularului pe care i-l simţeam şi mai tare decât fusese mai devreme, în gura mea.

Sărutându-mă pe gât, mi-a şoptit la ureche:

— Abia dacă ne-am încălzit…

Mi-a ridicat un picior şi şi-a băgat el un picior între picioarele mele, în aşa fel, încât ajunseserăm ca două litere S îngemănate. I-am simţit mâinile pe spatele meu, după care a ajuns cu exploratul într-o parte cu totul nouă a mea. La început, mi-a băgat numai un deget, iar în prima clipă m-a durut, dar apoi mi-a dispărut durerea şi am rămas doar cu o senzaţie splendidă, consistentă, de plinătate. Mi s-a strâns burta în acelaşi mod excitant în care mi se strânsese şi când schiam pe creasta muntelui. Până la urmă, Theo m-a penetrat pe la spate, dar nu în locul în care mă aşteptam eu – în celălalt. Senzaţia mi s-a părut intens, chinuitor de plăcută. Mă strângea în braţe, ca să mă ţină cât mai aproape de el.

— Ţi-e bine-aşa? Spune-mi, ţi-e bine?, mi-a şoptit, pieptănându-mi delicat părul ud cu degetele şi luându-mi-l de pe faţă şi de pe gât.

— Da, i-am spus. Am aşa o senzaţie de… o durere plăcută.

— Pot să mă opresc în orice moment. Sigur ţi-e bine?

Am dat iar din cap că „da”, pentru că mi-era foarte bine, aveam aşa o senzaţie, atât de intimă, de la treaba asta, ce făceam noi acolo. Am apucat

cearşaful şi l-am strâns în pumni, l-am tras către mine, fiindcă senzaţia de plinătate lăsase locul unui val de plăcere intensă, care-mi traversa tot corpul, din creştetul capului până-n vârfurile picioarelor. Nici într-o mie de ani nu mi-ar fi trecut prin cap să vreau să-ncerc aşa ceva. Dar uite c-o tot ţineam cu „da, da, da“, în timp ce el intra din ce în ce mai adânc în fundul meu şi mă ţinea strâns cu braţul pe dedesubt, făcându-mă să mă topesc încetul cu încetul, pe măsură ce mă umplea cu el însuşi. Mi-am dat iarăşi drumul, împingându-mi fundul către el, ca să-mi intre şi mai adânc, simţindu-mă într-o stare de abandon pe care nu mi-o mai puteam stăpâni. Aveam nevoie de-o asemenea descărcare, în locul ăsta, în camera asta, în patul ăsta, cu bărbatul ăsta care părea pus acolo numai şi numai ca să-mi ofere mie o asemenea experienţă.

— Îmi vine şi mie, mi-a spus. Tu mă faci să-mi vină chiar aşa repede.

M-a luat cu o mână dintre picioare şi m-a făcut să mă aplec şi mai tare în faţă, muşcându-mă în joacă de umăr, în timp ce, cu mâna cealaltă, îmi frământa sânii. Când a terminat de slobozit şi el, s-a tras înapoi uşurel de tot şi ne-am lăsat amândoi pe spate, el cu o mână pe burta mea, privind plafonul ornamentat pe care nici unul dintre noi nu-l remarcase pân-atunci.

— A fost ceva… intens, a zis el.

— Ştiu, am zis eu, respirând sacadat şi acum.

Făcusem ceva cu totul nou şi mă simţeam aţâţată, dar şi puţin vulnerabilă acum. Iată un bărbat care nu era trimis de S.E.C.R.E.T. Nu mi se ceruse să accept vreun Pas, mă aruncasem, pur şi simplu, pe un teritoriu complet necunoscut mie. Probabil că Theo simţise şi el schimbarea mea de dispoziţie, fiindcă a insistat să afle:

— Ţi-e bine?

— Mi-e bine. Doar că… n-am făcut în viaţa mea un lucru ca ăsta. N-am obiceiul s-agăţ bărbaţi pe care nu-i cunosc şi să mă culc una-două cu ei, am zis.

În ciuda faptului că bărbaţii de la S.E.C.R.E.T. erau, tehnic vorbind, nişte străini desăvârşiţi pentru mine, măcar femeile membre ale grupului îi cunoşteau.

— Şi ce, dac-ai făcut? E vreo crimă?

— Cred că… nu m-am văzut eu niciodată ca fiind o asemenea femeie.

— Eu văd o asemenea femeie ca fiind curajoasă, isteaţă, îndrăzneaţă.

— Zău? Aşa mă vezi?

— Aşa te văd, a zis el, ţinându-mă în braţe aşa de tandru, de nici n-ai fi zis că abia ne cunoscuserăm.

A tras o cuvertură groasă peste corpurile noastre alăturate şi a fixat-o bine şi sub mine, şi sub el.

După şase ore, când m-am trezit, plecase. Şi, curios lucru, mi s-a părut şi normal să fi plecat. Eram peste măsură de fericită că avusesem parte de acele momente alături de el şi că puteam suporta ideea că trecuseră fară să lase în urmă o senzaţie de pierdere. Chiar se dovedise un scump, dar adevărul era că voiam să mă bucur de una singură de ultimele două zile pe care le petreceam la Whistler. Şi totuşi, m-am bucurat când am citit biletul pe care mi-l lăsase pe chiuveta din baie: *„Cassie, eşti minunată. Iar eu sunt în întârziere la lucru! Dar ştii unde mă găseşti. A bientot. Theo.”*

MATILDA ÎMI ADMIRA POZELE, în timp ce eu bleotocăream de zor, în casa de oaspeţi de la S.E.C.R.E.T., despre cât de incitant fusese pentru mine să ies din nou pe pârtie cu schiurile. I-am povestit despre curbele strânse de pe Muntele Blackcomb, unde-mi petrecusem ultima zi. Danica ne-a servit pe-amândouă cu cafele şi a început să miaune văzând una dintre pozele pe care ni le făcuse Marcel, chelnerul, mie şi lui Theo în timp ce mâneam sufleu de brânză.

— Dar e drrră-guuuţ!, s-a pisicit ea, după care s-a întors şi a ieşit, lăsându-ma singură cu Matilda.

Când i-am spus despre Theo, s-a declarat încântată. A vrut să ştie cum ne cunoscuserăm, ce zisese el, ce zisesem eu. Pe urmă, i-am spus şi… ce făcuserăm.

— Şi? Ţi-a plăcut?, m-a întrebat ea.

— Da, i-am spus. Poate c-aş mai repeta figura. Cu partenerul nimerit, în care să am încredere.

— Cassie, a zis Matilda, ia să-ţi dau eu ceva ţie – şi a tras un sertar al biroului, din care a scos o cutiuţă de lemn.

A deschis cutia. Amuleta pentru Pasul Opt sclipea şi mai tare ca de

obicei pe fundalul de catifea neagră.

— Dar am crezut că Theo era un tip oarecare, că nu lua parte la fanteziile noastre.

— N-are importanţă dacă este sau nu membru al clubului nostru.

— Nu mai înţeleg.

— Pasul Opt este îndrăzneală, care-i altceva decât curajul, îndrăzneala presupune să-ţi asumi riscuri fară să te gândeşti prea mult înainte. Când ai îndrăzneală, spui: „Dă-i drumul!” Aşa încât nu contează dacă Theo are legătură cu S, E, C.R.E.T, sau nu. Ţi-ai câştigat singură amuleta cu numărul opt.

Am cules amuleta din cutiuţă, mi-am pus-o în palmă şi pe-o faţă, şi pe cealaltă, după care mi-am fixat-o la brăţară. Mi-am scuturat mâna, ca să pot admira toate amuletele deodată, legănându-se şi sclipind. Adică Theo fusese un străin oarecare, atras de mine aşa, pur şi simplu? Sau, totuşi, avea de-a face cu S.E.C.R.E.T.? Nu reuşeam să-mi dau seama. Dar poate c-avea dreptate Matilda: ce conta?

— O să-mi îngădui să cred că eu l-am atras pe Theo, şi gata, i-am spus. Deşi mai am încă dubii.

— E foarte bine, Cassie. Gata cu statul deoparte. Scumpa mea, din câte văd eu, tu chiar ai înflorit.

ÎN SĂPTĂMÂNILE CARE PRECED sărbătoarea de Mardi Gras, întregul New Orleans trăieşte într-o atmosferă ca de mireasă care-şi face ultimele pregătiri pentru ziua ei cea mare. Indiferent dacă festivităţile au loc şi anul acesta, şi anul viitor, şi-n fiecare an, de fapt, orice Mardi Gras este perceput ca fiind ultimul – şi, deci, trebuie să fie cel mai bun.

Când m-am stabilit eu în oraş, mă fascinau toate acele krewes, grupările – unele vechi, altele moderne – care organizează baluri şi construiesc plute pentru paradele de Mardi Gras. Cel mai mult mă-ntrebam de ce şi-ar pierde cineva în aşa hal timpul cosând la costume şi lipind la paiete. Dar, după ce locuisem aici câţiva ani, începusem să pricep, în sfârşit, natura fatalistă a locuitorului mediu al New Orleans-ului: oamenilor din oraşul ăsta le place să trăiască şi să iubească din plin în câte o zi anume.

Chiar dac-aş fi dorit să devin şi eu membră a vreunei krewe, multe dintre cele vechi, cu denumiri de genul Proteus, Rex şi Bacchus, erau practic impenetrabile, cu excepţia cazului în care erai vreun descendent de sânge al capetelor încoronate din Bayou. Dar, pe măsură ce timpul petrecut de mine alături de S.E.C.R.E.T. Se apropia de final, simţeam tot mai mult şi tot mai ferm nevoia de a fi legată de cineva sau de ceva, mă anima dorinţa apartenenţei, care este, la urma urmei, singurul antidot al singurătăţii. Începeam să realizez că melancolia n-are nimic romantic în ea şi că nu este decât un sinonim ceva mai elegant pentru depresie.

În luna dinainte de Mardi Gras, nu mai puteam trece pe vreo stradă din Treme, sau din Marigny, din Cartierul Francez nici atât, fară să invidiez acele cercuri de cusut adunate pe câte o verandă, care coseau de mână costume sclipitoare sau fixau paiete pe câte o mască sofisticată ori pe-o acoperitoare de cap cu pene, care parc-ar fi gâdilat cerul. În alte seri, mă duceam s-alerg prin Districtul Depozitelor şi zăream, prin câte-o uşă lăsată întredeschisă, vopsitori cu pompa, cu măşti pe feţe, care aplicau tuşele finale de vopsea pe câte-o plută viu colorată, îmi bătea inima ceva mai tare şi mă lăsam cuprinsă de o brumă de bucurie.

Şi totuşi, un eveniment avea darul să-mi umple sufletul de groază în adevăratul sens al termenului, câtuşi de puţin edulcorat: revista *Les Filles de Frenchmen*[14], un spectacol burlesc din repertoriul Mardi Gras-ului, asigurat de femeile care lucrau în barurile şi restaurantele din Marigny. Era considerat un mod sexy prin care participa şi cartierul nostru la sărbătoare şi-n fiecare an Tracina, una dintre organizatoarele principale, mă întreba aşa, ca din întâmplare, dacă nu voiam să particip şi eu. În fiecare an, îi spuneam că nu. Scurt pe doi: nu. Will le lăsa pe fetele respective să-şi exerseze dansurile în spaţiul de deasupra restaurantului şi spunea de fiecare dată, fară excepţie, că, dacă douăzeci de fete puteau să ţopăie la etaj fară să cadă prin planşeul străvechi de lemn, cu siguranţă că douăzeci de clienţi care ar fi stat liniştiţi la mesele lor n-ar fi fost nici ei în

---

[14] Textual: „Fiicele de francezi”, o combinaţie de termeni francez şi englez. De fapt, e vorba despre fetele de pe strada Francezilor.

primejdie să cadă cu tot cu etajul.

Anul ăsta, însă, nu numai c-a omis, Tracina, să mă mai întrebe dacă nu voiam să particip, dar s-a retras chiar şi ea din revistă, invocând nişte obligaţii de familie. Will îmi spusese că situaţia fratelui ei devenise mai complicată de când băiatul ajunsese la vârsta de adolescent, iar eu încercam să ţin minte asta ori de câte ori eram pe punctul de-a o critica.

Am rămas şi surprinsă când Will a început el, de astă-dată, să mă bată la cap să intru în echipa de Filles.

— Haide, Cassie, zău aşa! Cine o să reprezinte Cafe Rose la revistă?

— Dell. Are nişte picioare aşa frumoaseeee…, am zis eu, evitându-i privirile, în timp ce ştergeam maşina de cafea.

— Dar…

— Nu. Şi cu asta, basta – şi-am trântit o tavă întreagă de cutii goale de lapte în tomberonul de gunoi, ca să-mi punctez decizia în felul ăsta contondent.

— Laşo!, mi-a trântit-o Will.

— Aş vrea să ştiţi, domnule Foret, că eu am făcut anul ăsta câteva lucruri de v-ar sta mintea-n loc, dac-aţi şti. Atâta doar, că şi curajul meu are nişte limite, pe care mi le cunosc. Printre care, să nu dau din ţâţe în faţa unor bărbaţi morţi de beţi.

În seara în care avea loc revista, iar am închis restaurantul în locul Tracinei, a doua oara într-o singură săptămână. La ora opt fix, în timp ce răsturnam scaunele cu fundul în sus pe mese, ca să frec podeaua cu mopul, le-am auzit pe dansatoarele de la etaj exersând o ultimă repriză de dans – douâşpe căluţe graţioase dezlănţuite deasupra capului meu. O auzeam pe fiecare *fille* făcându-şi numărul personal în faţa grupului, care o răsplătea cu nişte râsete, strigăte şi fluierături isterice. Sentimentele atât de cunoscute mie, de inferioritate şi însingurare, m-au cuprins din nou în momentul acela, mergând mână-n mână cu gândul c-aş fi fost de râsul tuturor dacă mi-ar fi trecut măcar prin minte să particip la aşa ceva. La treiş'cinci de ani, câţi aveam – aproape treiş'şase –, aş fi fost cea mai bătrână dansatoare după „Vaporaşa" Betty şi Kit Demarco. Kit era barmaniţă la „Mâţa vărgată" şi, la patruş'unu de ani, încă-şi mai putea trage o coafură albastră de zână şi-o bustieră din material de blugi.

„Vaporaşa” Betty servea la magazinul de lux cu articole de tutun de la Snug Harbor şi se scălâmbăia în fiecare an, purtând aceeaşi costumaţie burlescă, pe care pretindea c-o purtase nici mai mult, nici mai puţin de treizeci-şi-şase de ani la rând, de fiecare dată lăudându-se că tot o mai prindea.

— Vorba vine. Plus că n-aveam cum să dansez eu cot-la-cot cu Angela Rejean, un fel de zeitate haitiană statuară, care lucra ca recepţionistă la hotelul Maison şi mai cânta şi jazz în timpul liber. Avea un corp atât de perfect, încât n-avea nici un rost s-o mai invidiezi pentru el.

După ce m-am achitat de corvezile dinaintea închiderii, am luat-o pe scări în sus, ca să las cheile în grija lui Kit, care se oferise să încuie după ce-şi terminau repetiţia. Revista propriu-zisă nu începea decât după ora zece seara. Fetele îşi propuneau să repete până-n ultima clipă, iar eu, între timp, voiam s-ajung acasă şi să fac un duş după o zi atât de lungă. Speram să-l văd pe Will în publicul de la spectacol, dar mai devreme, când îl întrebasem dacă veneau, el şi Tracina, să asiste, ridicase din umeri a indiferenţă.

În capul scărilor, am trecut prin faţa unei fete noi, cu nişte bucle blonde ca un snop de tirbuşoane, care stătea direct pe podea, cu picioarele încrucişate şi uitându-se într-o oglindă, îşi aplica gene false cu o precizie de adevărată expertă. Nu-mi dădeam seama dacă părul ei era chiar al ei sau vreo perucă, dar, în tot cazul, era uluitor. Alte vreo douăşpe fete în diferite stadii de goliciune erau răspândite prin toată încăperea, stând în picioare sau pe jos, toate pregătindu-se pentru seara cea mare şi avându-şi costumele stivuite pe salteaua veche pe care Will o păstra pe podea şi pe care uneori îşi petrecea noaptea.

În afara de saltea, singura mobilă de aici, de sus, era un scaun de lemn, stricat, pe care uneori, tot aşa, îl mai găseam pe Will stând călare şi pierdut în propriile gânduri, cu bărbia sprijinită de marginea de sus a spetezei. Etajul întâi de la Cafe Rose era doar un mare spaţiu gol, numai bun pentru a fi folosit ca sală de repetiţii temporară. Noi închideam devreme, eram la doar câteva uşi distanţă de „Nilul Albastru”, care găzduia evenimentul în acest an, şi mai aveam şi o baie nou-nouţă la etaj, chiar dacă uşa încă-i mai lipsea. Mai multe femei, una cu sânii goi, îşi

lungeau gâturile să se vadă în oglinda din acea baie, făcând cu rândul la machiaj. Fiare de ondulat şi aparate de întins părul erau puse-n priză peste tot. Costumele multicolore, şerpii de pene şi măştile îi dădeau acelei încăperi, de obicei întunecoase şi terne, un aer de sărbătoare.

Am dat de Kit, care era într-un sutien fară breteluţe şi-n dresuri şi repeta nişte paşi de dans, costumul ei atârnând de peretele de cărămidă netencuită, ca şi cum ar fi fost o operă de artă expusă. Şi-l făcuse în mod special: corsaj de dantelă albă peste o fustă cu talie înaltă din satin negru, festonat cu şnur roz pe toată marginea decolteului în formă de inima. La spate, dantela era tot roz. Am întins mâna s-o pipăi, dar m-a trecut un fior când am atins acel satin, amintirile felului în care fusesem legată la ochi luându-mă cu asalt, ca o viitură fierbinte. N-aş fi putut în vecii vecilor să mă bag şi eu la ce urmau să facă fetele alea, în frunte cu Kit, în faţa unei săli întregi de privitori – nu fară a fi legată la ochi, cel puţin.

— Auzi, Cassie, te rog, neapărat să-i mulţumeşti lui Will că ne lasă aici după ora închiderii. Îţi dau cheile-napoi când ne vedem la „Nilu'" a zis ea, fară să se oprească o clipă din paşii de dans. Vii şi tu mai încolo, sper?

— Nu lipsesc niciodată.

— Ar trebui să te bagi şi tu cândva să dansezi cu noi, Cassie, mi-a strigat Angela din stolul de fete care se înghesuiau în baie.

M-am simţit flatată de atenţia pe care mi-o dădea şi, totuşi, i-am răspuns:

— Aş fi prea caraghioasă.

— De-aia te şi duci acolo: să fii caraghioasă. Şi de-aia e-atât de seee-xy toată chestia, mi-a spus ea, cântând cuvântul.

Celelalte au râs şi au dat din capete c-aşa era, iar Kit şi-a scuturat puţin dosul către mine.

— Ce zici, m-a întrebat, ca să m-aţâţe puţin, aşa se-mbracă de-obicei afemeiatele?

Când se dăduse pe faţă, cu vreo doi-trei ani în urmă, singurul cu adevărat surprins fusese Will.

— Tipic pentru voi ăştia, heterosexualii, comentase Tracina, dându-şi ochii peste cap. Nu poate şi ea să se-mbrace mai sexy, că-nseamnă că vrea s-o bage bărbaţi în seamă.

Kit începuse să se-mbrace mai sexy, după ce se dăduse pe faţă şi-şi făcuse o iubită permanentă. Iar acum, pentru seara asta, îşi desenase o aluniţa în apropierea gurii, îşi pusese gene false şi-şi dăduse cu cel mai roşu dintre toate rujurile de buze pe care le văzusem în viaţa mea. Îşi lungise costumul albastru de zânuţă şi avea o ţinută mai lungă, foarte atrăgătoare, de femeie-n toată firea. Şi totuşi, aerul exagerat de fetişcană contrasta cu cizmele de cowboy din care nu ieşea niciodată şi cu manşoanele negre de prosop de la încheieturile mâinilor, pe care i le ştia toată lumea.

— Poate că mă bag şi eu cu voi la anul, Kit, i-am spus, pe tonul că vorbeam serios.

— Promiţi?

— A, nu! — şi m-a pufnit râsul.

Le-am urat noroc tuturor şi am luat-o pe scări în jos, ca să constat chiar pe ultima treaptă ca uitasem să las tocmai cheile pentru care urcasem! Când m-am întors, ca s-o iau înapoi în sus, n-am apucat să urc până la jumătate şi am dat nas în nas cu Kit, care se repezise pe urmele mele, realizând acelaşi lucru, că nu-i lăsasem cheile. Dar ea, în loc să se ciocnească de mine, s-a ferit, a călcat pe-alături şi a căzut pe ultimele vreo cinci trepte, aterizând cu fundul direct pe podeaua tare de gresie. Norocul meu că purtam încălţări de sport.

— Kit!, am strigat.

— Fir-ar al dracului!, a bombănit ea, lăsându-se pe-o parte.

— Te-ai lovit?

— Cred că mi-am rupt curu!

M-am repezit pe cele câteva trepte în jos, ca s-o ajut.

— Aoleu, Doamne! Aşa de rău îmi pare! Dă-mi voie să te ajut!

Între timp, Angela, cu tocurile ei de zece centimetri, cobora scările cu grijă, având un şarpe de un roz aprins pus pe după umeri şi răsucit pe după încheieturile mâinilor.

Kit rămăsese locului, ca înlemnită.

— Să nu mă mişti, Ange. Ah! Nu-i bine deloc. Şi nu curu’ mi l-am rupt, ci noada.

— Vai de mine!, a strigat Angela, venind şi lăsându-se pe vine lângă ea.

Poţi să stai în fund? îţi mai simţi picioarele? Vezi dublu? Cine sunt eu? Cine-i preşedinte? Vrei să-ţi chem o ambulanţă? — şi, fară să mai aştepte vreun răspuns, Angela s-a îndreptat, aşa nesigură pe picioare cum era, spre telefonul din bucătărie.

Eu am rămas cu ochii pe Kit, care a încercat să se-ndrepte, a gemut şi s-a lăsat iar pe spate.

— Cassie, mi-a şoptit, la care eu m-am pus în genunchi lângă ea.

— Ce e, Kit?

— Cassie… podeaua asta… zău că-i murdară!

— Ştiu. Aşa de rău îmi pare, am zis şi am dat s-o iau de-o mână, ca s-o consolez.

Atunci am observat că, de la căzătură, i se deplasase unul dintre manşoanele negre de la încheietura mâinii, lăsându-i la vedere o porţiune dintr-o brăţară sclipitoare de aur – o brăţară de la S.E.C.R.E.T.! Şi-ncă plină de amulete!

Ne-am uitat una în ochii celeilalte.

— Ce p…?!, am dat să zic.

— N-am nimic la cur, Cassie, Dar mai am ceva să-ţi spun, a zis Kit şi mi-a făcut cu degetul, ca sa m-apropii mai mult de ea, la care eu mi-am dus urechea la buzele ei rujate gros: Ăăă… accepţi Pasul final?

— Ce să fac?! Cu tine? Da, sigur, eşti adorabilă şi toate alea, Kit, da’totuşi…

Un zâmbet i-a luminat faţa în timp ce se ridica în fund.

— Stai calmă, nu sunt eu participantă la chestiile voastre, a zis ea. Dar am fost rugată să-ţi dau, aşa, un brânci în faţă. Hai, că mai ai puţin, fato. Nu-i momentul acum să dai înapoi. Când lucrurile chiar au început să fie distractive, nu?

Auzind-o pe Angela că se-ntorcea de la bucătărie, Kit s-a prăbuşit iar la podea, reluându-şi gemetele prefăcute.

— Asta chiar că-i o problemă, a zis Angela, stând cu mâinile-n şolduri.

— Ştiu, Adică da, chiar aşa, cine dansează-n locul meu?, a întrebat Kit, acoperindu-şi ochii cu braţul, într-un gest de mare dramatism. Pe cine găsim aşa, una-două?

— Zău că nu ştiu, a zis Angela.

Să fi fost şi ea băgată-n toată povestea?

— Păi, da, pe cine ştim noi, care să fie liberă-n seara asta? Şi drăguţă? Şi căreia să-i meargă perfect costumul meu?, a vrut să ştie Kit.

— Greu de spus, şi-a dat Angela cu părerea, uitându-se ţintă la mine, insistent şi maliţios.

O ştiam de ani de zile pe Kit, dar îmi închipuisem că era dintotdeauna la fel: încrezătoare în ea, dinamică, puternică. Şi-acum asta… pai, dacă făcea parte din clubul S.E.C.R.E.T., înseamnă că trecuse printr-o perioadă în care avusese mari temeri şi dubii legate de ea însăşi. Dar uite că nu mai dădea nici un semn de aşa ceva. Şi mai era şi Angela, exemplu izbitor de perfecţiune fizică, presupunând c-ar fi avut cineva nevoie să dea exemplu. Ştiind tot ce ştiam despre S.E.C.R.E.T. Şi despre cum erau alese candidatele, de ce să mai fi fost surprinsă, când şarpele de pene roz i s-a desfăcut de pe încheieturile mâinilor, văzând că şi ea purta la mână o brăţară la fel?

— Aaa-şa, deci, a zis Angela, întinzându-mi o mână, ca să m-ajute să mă ridic din genunchi, de lângă Kit. Ia treci imediat sus, domnişorico. Avem câţiva paşi noi de-nvăţat.

— Bine, dar… brăţările?! Voi două sunteţi…?

— Avem destul timp de-ntrebări, dar mai târziu. Acuma dansăm, a zis Angela, pocnindu-şi degetele ca o dansatoare de flamenco.

— Că tot a venit vorba, unde-i brăţara ta?, m-a întrebat Kit, scuturându-şi mizeria de pe piele.

Era tot în sutienul fară breteluţe şi-n chiloţi, motiv pentru care se opriseră câţiva trecători şi acum căscau gura înăuntru prin vitrina din faţă a restaurantului.

— În geantă, am zis eu.

— Foarte bine, pe-aia ţi-o pui prima, şi-abia pe urmă costumul meu, a decis Kit, iar eu am înghiţit în sec.

Angela m-a făcut să mă răsucesc pe călcâie şi m-a împins înapoi pe scări în sus, de unde venisem. Când le-a spus şi celorlalte fete că eu eram cea care-i luam locul lui Kit în revista din acel an, m-aşteptam să fiu întâmpinată cu dezamăgire şi enervare. La urma urmei, era clar că le-aş fi coborât calitatea coregrafiei către un zero descurajant. Când colo, au

început să bată din palme toate şi să fluiere, m-au aşezat în rând cu ele şi m-au ajutat, încet, dar sigur, să fac primii paşi ai dansului. Kit, al cărei spate se vindecase ca prin minune, a devenit coregraf de ocazie, pocnindu-şi degetele şi numărând aşa cum era, în sutien şi-n chiloţi. Parc-am fi fost la petrecerea în pijamale, la care eu, una, nu fusesem invitată nici măcar o data, numai că în lenjerie intima. Dac-am făcut vreun pas greşit, nu m-a boscorodit nimeni; râdeau cu toatele şi mă făceau să mă simt ca ţi cum, deşi eram o ageamie, tot aş fi fost pe gustul publicului, chiar dacă le cam stricam lor, celorlalte, spectacolul. Adevărul este ca generozitatea lor, sprijinul autentic şi încurajările pe care mi le-au dat ca sa reuşesc lucrul acela îngrozitor pe care urma să-l fac erau cât pe-aci să-mi smulgă lacrimi, dar am avut grija să mi le şterg până nu-mi luau cu ele şi cele şase straturi de rimei pe care mi le-a trântit, până la urma, Angela. Dar mi-au mai luat câte ceva din groaza care mă cuprinsese. Ceva.

DUPĂ DOUĂ CEASURI, DINTRE CARE UNUL petrecut învăţând numărul grupului, iar celălalt cu Angela, care mă învăţa cum să mă descurc la propriul meu număr, eram în culise la „Nilul Albastru”, în timp ce publicul format în principal din bărbaţi se revărsa înăuntru şi ocupa mesele – toate la fel de şubrede – cât mai din faţa. Între accesele de panică profundă şi încercările de-a mai repeta puţin paşii, m-am lăsat ajutată de una dintre fete să-mi aplic tuşele finale de farduri, să-mi desenez o aluniţă falsă ori să-mi aranjez ca lumea ciorapii din plasă. În cele din urmă, Angela s-a postat în faţa mea, de fapt în faţa costumului burlesc al lui Kit, cu dantelă albă pe fond negru, şi mi-a mai aranjat puţin apariţia, ici şi colo, cu vârfurile degetelor, şarpele lung şi roz atârnându-i până la podea.

— Asta e, fato. Un picior, apoi altul, a zis ea, netezindu-mi costumul strâmt peste pulpe. Întoarce-te, să-ţi leg bridele.

M-am întors, ţinându-mi o mână peste burta care mi se răzvrătea. Mă uitam: de ce strângea mai tare Angela bridele de la spatele meu, de-aia mi se umflau şi mai tare sânii peste marginile zigzagate ale corsajului. Chiar atunci s-a strecurat şi Matilda în culise, iar la vederea ei mi-am pierdut şi cât suflu mai aveam în plămâni. I-a zâmbit Angelei şi a întâmpinat-o cu braţele deschise larg.

— Eşti de milioane, Angela!, i-a spus, după care i-a şoptit la ureche: Cred că eşti ca şi pregătită să ghidezi. Dar acuma lasă-ne o clipă singure, scumpo.

Angela s-a întors şi a plecat, radiind. Aşa, deci, urma sa devină ghidă la S.E.C.R.E.T. În scurtă vreme. Mă-ntrebam ce sentimente o fi avut în acel moment.

— Uită-te la tine, Cassie!, a zis Matilda.

— Mă simt ca un cârnat. Nu-s chiar aşa de sigură că e bună ideea.

— Prostii! — şi Matilda m-a tras într-o parte, unde celelalte fete n-ar fi avut cum să ne audă vorbind, ca să-mi dea, mă gândeam eu, ceva instrucţiuni de ultima clipă. În seara asta, Cassie, o să poţi să-ţi alegi.

— Ce să-mi aleg?

— Bărbaţii.

— Ce bărbaţi?

— Bărbaţii din fanteziile tale… Cei la care te-ai gândit cel mai mult în acest an care a trecut. Cei care te-au pus pe jar, după care te-au lăsat baltă, numai cu amintirile tale despre ei, Bărbaţii ăia.

— Cine?! Care dintre ei?! Sunt aici?!, aproape c-am urlat.

Matilda mi-a pus o palmă peste gură. Răzvrătirea glaciala pe care o simţeam în vintre a lăsat locul brusc unei senzaţii de greaţă. S-a uitat la mine cu subînţeles.

— În fine, e clar că unul dintre ei, măcar, ştii cine este.

— Pierre? — şi mi-a sărit inima din loc numai la gândul că el…

Matilda a încuviinţat din cap, cu un aer mai curând grav, mi s-a părut mie.

— Cine altcineva? Cine altcineva te-a mai făcut să leşini după el?

Parcă-l şi vedeam în faţa ochilor: pielea tatuată, maieul alb pe care şi l-a ridicat ca să-mi arate muşchii de pe abdomen… felul cum mi-a pus-o pe masa de metal… Am închis ochii şi am înghiţit în sec.

— Jesse…

Eram convinsă că n-aveam să-i mai văd pe nici unul vreodată, de unde şi capacitatea mea de-a mă comporta ca şi cum nimic nu mai conta. Dar acum, ştiind că urmau să fie acolo, în public, eram la fel de convinsă c-aş fi înlemnit în faţa lor.

— Dar ei ştiu… Pierre şi Jesse, unul de altul? Şi eu ce trebuie să fac, să-l aleg pe unul dintre ei şi să-l resping pe celălalt? Nu cred că pot să fac aşa ceva, Matilda. Ba nu, ştiu sigur că nu pot. Nu pot sa merg pân-acolo. Zău că nu pot.

— Ascultă-mă ce-ţi spun. Nici unul dintre ei nu ştie despre celălalt. Tot ce ştiu este c-au fost invitaţi la un spectacol de revistă devenit legendar, la fel ca multă lume din comunitatea oraşului. Şi nici n-or să ştie că tu eşti pe scenă.

— Cum să nu ştie că eu sunt asta, chiar aşa costumată?

Matilda, însă, a băgat mâna în poşetă şi a scos o perucă de un blond platinat, stil Veronica Lake. Şi-a rotit-o peste mâna strânsă pumn.

— În primul rând, pentru c-ai să porţi asta, mi-a spus, după care iar a băgat mâna în poşetă şi a scos o mască de Mardi Gras satinată, model ochi de pisică neagră. Plus una de-asta. Ţine minte, Cassie, tu joci un rol acolo, a zis ea, vorbindu-mi lent şi hotărât, în timp ce-mi aşeza peruca pe cap cu gesturi precise. Tu personal poţi să ai trac pe scenă. Cassie cea de mai demult putea crede că nu merită atenţia celor din jur sau că nu e destul de frumoasă ori de sexy ca s-o scoată la liman. Dar femeii care poartă această perucă şi această mască nici nu i-ar trece prin cap aşa ceva. Ca să nu mai spun că bărbaţii care se vor uita la ea n-ar crede asta în vecii vecilor. Pentru că ea ştie nu numai că poate captiva un bărbat, ci şi că are la degetul ei mic toată sala plină de bărbaţi. Asta e, a încheiat Matilda, aşezându-mi cu grijă masca de pisică peste ochi şi potrivindu-mi elasticul la ceafa…. Minunat! Hai, du-te şi fii acea femeie despre care-ţi vorbeam!

Chiar aşa, despre ce femeie-mi vorbea?, m-am întrebat, dar numai pentru câteva momente, c-am şi dat nas în nas cu ea în oglinda din culise.

Fetele stăteau ciorchine în faţa oglinzii, făcându-şi ultimele retuşuri la costume, coafuri şi machiaje. Printre ele, şi eu – egala lor, mi s-a părut, nici mai bună, nici mai puţin bună, bucurându-mă, ca şi ele, de trupul meu, costumat şi pomădat cum era. Exact în momentul acela, „Vaporaşa” Betty şi-a croit drum cu coatele până-n faţa haitei aţâţate, ca să-şi aranjeze cu gesturi agresive sânii în corsaj.

— Sunt cam neliniştite fetele-n seara asta, a comentat ea, probabil fără să se refere la grupul de Filles de Frenchmen.

Kit şi Angela se uitau radioase la mine, ca nişte mămici mândre. Şi-au ridicat amândouă mâinile pe care aveau brăţările şi le-au scuturat puţin. Mi-am scuturat şi eu amuletele în direcţia lor, auzind acel clinchet colectiv ca pe o muzică a sferelor.

În fine, orchestra şi-a făcut auzită prezenţa. Maestrul de ceremonii a anunţat la microfon revista din acest an a fetelor de pe strada Francezilor, amintindu-le bărbaţilor din public „să se arate generoşi”, dar şi „respectuoşi, dacă nu vor să fie daţi afară în şuturi”.

— Cassie, haide, intrăm!, a strigat Angela.

Am tras aer adânc în piept o ultimă oară şi m-am uitat în jur, la colegele mele de scenă: eram toate frumoase, fiecare în felul ei, cu perucile, aluniţele şi sânii noştri falşi. Fiecare interpreta o versiune a ei însăşi – alternativă, exagerată şi riscantă.

Poate că asta şi fac mai-toate femeile, din când în când. Pe sub costumaţiiie pe care le afişăm, suntem cu toatele asaltate de aceleaşi temeri şi anxietăţi. Şi Angela precis că le avea pe-ale ei, şi Kit. Dar, uitându-mă la ele acum, nu mi le puteam închipui ezitante şi împietrite de frica în faţa uşii celei roşii a casei de oaspeţi de la S.E.C.R.E.T. Sentimentul care mă cuprinsese în acel moment era gratitudinea şi o vagă speranţă că eram şi eu în stare să-mi depăşesc fricile, dacă ele reuşeau. Nu trebuia decât să am încredere în mine, şi aş fi fost în stare.

Am făcut primii paşi. Mi-am găsit ritmul, numărând bătăile aproape cu glas tare, până când şirul întreg şi-a făcut intrarea la unison de pe amândouă laturile scenei, toate făcând cu mâinile înmănuşate către public, de parc-am fi fost dansatoarele din Fosse[15]. Spectatorii, care nu se prea vedeau din cauza reflectoarelor, au izbucnit în aplauze, ceea ce a fost pentru noi ca un fel de injecţie cu adrenalina spectacolului, care s-a transmis de la o fată la alta şi m-a lovit şi pe mine cu toată puterea.

— Vezi?, mi-a şoptit Angela. Ţi-am spus c-or să te-aplaude!

Primele câteva minute ale dansului, nici n-am ştiut pe ce lume eram:

---

[15] Titlul unui spectacol pus în scenă pe Broadway, inspirat de coregraflile lui Bob Fosse (l927-l987).

încercam doar să-mi obişnuiesc ochii cu luminile orbitoare şi-mi spuneam întruna că nimeni nu ştia că eu eram aia, Cassie cea sfioasă de la Cafe Rose. Ne-am împărţit în perechi de dansatoare, costumaţia mea pretându-se mai bine la a fi admirată din spate, aşa că m-am întors cu spatele către public şi am început să zvâcnesc rar din fund înainte şi-napoi, urmând mişcările Angelei, în timp ce tobele băteau în ritmul răsucirilor pe care le presupunea coregrafia noastră. Era partenera mea şi mi se părea mai mult decât incitant să fiu într-o consonanţă curajoasa şi cu muzica lascivă, şi cu bunăciunea de Angela Rejean, aşa c-am început să las garda ceva mai jos şi chiar să improvizez ici şi colo. Lă un moment dat, scuturam din fund aşa de repede, încât Angela s-a văzut nevoită să-şi lase capul pe spate şi să scoată un strigăt extaziat. Când ea s-a întors şi a coborât de pe scenă fix în mijlocul publicului, am urmat-o fără să gândesc, imitând şi eu felul în care apuca ea câte-o cravată şi o zvârlea peste umărul bărbatului respectiv, sau cum îi ciufulea câte unuia părul – poate chiar şi pe-al nevesti-sii. Femeile din public se distrau la fel de bine ca şi bărbaţii lor, entuziasmul nostru inspirându-le să se ridice şi ele în picioare şi să contribuie cu nişte dat din fund la exuberanţa generala. Unii dintre spectatori erau turişti, care se considerau norocoşi că nimeriseră la o astfel de sărbătoare locală. Dar am recunoscut şi o mulţime de clienţi obişnuiţi de-ai restaurantului, muzicienii, vânzătorii de prin magazine şi excentricii veniţi să se distreze la mica răbufnire de frumuseţe din oraşul nostru altminteri faultat şi tulburat.

Angela şi eu ne-am făcut numărul de dansatoare-ştrengăriţe pentru deliciul publicului, pe urmă ea mi-a făcut cu ochiul şi mi-a şoptit:

— Intră-n joc, Cassie – şi s-a răsucit pe călcâie, mi-a trecut şarpele roz pe după gât, m-a tras tare înspre ea şi m-a sărutat din plin pe gură.

A urmat o explozie de strigăte şi aplauze, fiindcă nu şi-a desprins imediat buzele de ale mele, ci am rămas aşa o vreme, gură-n gură, pe urmă ea şi-a încheiat sărutul cu o piruetă şi mi-a redat mie propriul spaţiu. Cu genunchii tremurându-mi, a trebuit să-mi continui stepul prevăzut de coregrafia mea şi să-mi arăt jartierele cocoţate sus de tot pe pulpe, dar sărutul ei mă luase prin surprindere, iar publicul parcă-nnebunise – toată lumea se ridicase-n picioare. Le-am zărit pe Kit şi pe Matilda stând alături

lângă bar, bătând din palme şi fluierând ca nişte mămici care şi-ar fi încurajat odraslele să dea tot ce puteau pe ringul de dans.

M-am întors şi eu să trimit o bezea către public şi mi-au căzut ochii pe un chip cunoscut. Era Jesse, aşezat la o masă foarte avantajos plasată, chiar în faţă, şi arborând un zâmbet care ar fi făcut să se topească şi un aisberg.

— Ei, bună!, a zis el, rezemându-se de speteaza scaunului şi lăsându-şi capul pe spate, ca să mă poată măsura cu privirile de sus până jos.

Cum de uitasem ce bărbat sexy putea să fie? De astă-dată, era îmbrăcat cu o cămaşă în carouri, comodă, şi cu nişte blugi, iar de sub cămaşă i se vedea un tricou alb. Tricoul ăla. Pântecul drept, ba chiar puţin concav, ţi mâna cu degetul mare băgat pe după betelia pantalonilor, celelalte arătând către…

— Aoleu, Doamne!, am zis cu voce tare, fiindcă era chiar în faţa mesei lui.

Expresia nedumerită de pe faţa lui mi-a reamintit că el nu ştia cine se ascundea în spatele măştii şi al perucii. M-am uitat neliniştită de jur-împrejur. Toate privirile erau aţintite asupra noastră. I-am zâmbit lui Jesse, dar am uitat să mai şi plec de acolo. Angela m-a luat de braţ şi m-a răsucit cu spatele la ea, ca să ne facem şi numărul cu frecatul fundurilor. I-am zâmbit peste umăr lui Jesse, care era vizibil incitat de faptul că se afla în plină lumină a reflectoarelor, ca un spectator de rândul întâi ce era. Când Angela şi eu am terminat ce aveam de făcut, şi el, şi toţi ceilalţi din sală au izbucnit într-un fluviu de urale şi fluierături.

Încurajată de anonimatul pe care mi-l verificasem, iarăşi m-am întors către el şi m-am aplecat în faţă, sprijinindu-mă cu amândouă mâinile pe umerii lui şi dându-i ocazia să privească pe îndelete în decolteul impresionant pe care i-l punea la dispoziţie rochia mea. Oricui ne privea, i se părea, probabil, că ne cunoşteam şi schimbam politeţuri, dar eu m-am apropiat de el şi i-am şoptit:

— Ce nu mi-ar plăcea să-ţi fac…

— Ah, sunt al tău, iubito, când vrei, mi-a răspuns el tot în şoaptă, răsuflându-mi fierbinte peste ureche.

Deci aşa merg lucrurile, mi-am spus, în timp ce-mi duceam un deget la

bărbia nerasă a lui Jesse şi-i săltăm puţin capul. M-am uitat fix în ochii lui şi mi s-a părut că i-a străfulgerat prin minte, pentru o clipă, că mă ştia de undeva. M-am retras brusc, iar el şi-a dat capul pe spate şi a râs copios, încurajat de atenţia pe care i-o dădea brusc o femeie. Şi cine era femeia îndrăzneaţă care făcea lucrurile astea îndrăzneţe? Nu eram eu. Ba da, totuşi, eu eram! Iar Jesse pusese şi el umărul – de fapt, mâna o pusese! — la eliberarea mea ca femeie.

Între timp, toate fetele coborâseră de pe scenă şi se puseseră pe alimentat frenezia publicului. Două se aplecaseră peste acelaşi Jesse, care arbora o expresie de plăcere chinuită pe faţa lui şarmantă. Dintr-odată, fata cu buclele ca nişte tirbuşoane şi-a trecut şarpele de pene pe după gâtul lui şi l-a tras, obligându-l să se ridice în picioare. În timp ce restul lumii striga pe toate glasurile, el s-a lăsat remorcat de ea spre uşa pe care au ieşit împreună, rânjind întruna cu mutra celui mai norocos bărbat din lume. Avusesem o şansă şi nu profitasem de ea. Am zâmbit numai pentru mine şi mi-am luat un rămas-bun tăcut, melancolic, de la nechematul meu scump din urmă cu ceva timp.

Aşa c-am urmat-o pe Angela, partenera mea de duet, şi mai departe în public. Dar ea s-a băgat pe după un stâlp gros şi n-am mai văzut-o, în schimb mi-am încrucişat privirile cu alt spectator plin de ardoare, Pierre Castille, care stătea rezemat de perete, cu braţele încrucişate peste piept şi cu garda de corp lângă el, uitându-se la mine cu un aer mirat. Iată şi opţiunea mea. Ce putere ai când îţi stăpâneşti pe deplin propriul corp, m-am gândit. Cu mâinile proptite-n şolduri, cu bărbia lăsată în jos şi umerii traşi pe spate, m-am îndreptat către Pierre, urmând ritmul bătăilor de tobă.

Pe măsură ce distanţa dintre noi scădea, îmi tot spuneam că eram fata cu peruca platinată şi cu masca neagră de pisică. Vedeam cum îi juca în sus şi-n jos mărul lui Adam. La un metru de el, mi-am băgat un deget între dinţi şi mi-am tras mănuşa de pe mână dintr-o singură mişcare, după care am aruncat-o peste umăr, în spate, auzind cum izbucnea iarăşi mulţimea din jur. Pe urmă cealaltă mănuşă – mi-am scos-o, dar am păstrat-o în mână. Am ajuns lângă Pierre, care-mi zâmbea larg, am ridicat mănuşa la faţa lui şi l-am plesnit uşor cu ea o dată, de două ori.

— Aud că eşti un băiat rău, rău de tot, i-am şoptit, pe acelaşi ton insinuant pe care-i vorbisem lui Jesse.

— Auzi bine, mi-a spus el şi s-a uitat intens la mine, apoi a întins o mână şi m-a luat de talie, ca şi cum i-aş fi aparţinut.

Când fusese prinţul meu fermecat şi mă luase cu el, ca să mă facă a lui, totul ţinea de rol, de fantezia de moment. Dar acum, aici, felul de-a mă apuca mi s-a părut brutal şi neprietenos. Atunci a intervenit Angela şi l-a certat:

— A, a, a… nu-i a dumitale, frumosule domn. Ţine minte.

Toate privirile tuturor se concentraseră asupra mea, deşi restul fetelor se reuniseră şi acum se îndreptau înapoi către scenă, mimând un mers de prostuţe. Am rupt vraja, făcând o piruetă. Cu spatele întors către Pierre, m-am prostit şi eu puţin, răsucindu-mă ca fumul în faţa lui, ca să fie tot publicul edificat de ce şi cum se întâmpla. În cele din urmă, reflectoarele s-au mutat spre ceea ce se petrecea pe scenă, dându-i ocazia lui Pierre să m-apuce de bridele corsajului ca de o lesă. M-a smucit înapoi către el, ajungându-i gura chiar la urechea mea.

— Nu credeam să te mai vad vreodată, Cassie.

— De unde…?!, am făcut ochii mari în spatele măştii.

— După brăţară. Am recunoscut amuleta mea.

— Poate vrei să spui amuleta mea> i-am întors-o.

— Îmi plăceai mai mult brunetă, a zis el.

M-am întors brusc şi mi-am frecat sânii de pieptul lui. Cu tocurile pe care mă cocoţasem, ajungeam cât să mă uit aproape ochi în ochi cu el. Simţeam cum se aduna în mine o duritate foarte sexy.

— Zău? Şi tu-mi plăceai mie mai mult ca Făt-Frumos, i-am spus.

Oi fi purtat eu mască, dar în sfârşit vedeam acum ce era dincolo de masca lui. Dacă la mine ascundea numai nişte frici şi nesiguranţe obişnuite, la el simţeam o ameninţare: femeile îi serveau la ceva, iar, după ce-şi făcea treaba cu ele, nu le mai băga-n seamă. Era minunat într-o fantezie de-o noapte, dar, în afară de asta, nici nu voiam să mă gândesc la cum ar fi fost să trăieşti alături de el. Am adăugat:

— Nu-ţi aparţin absolut deloc. Dacă-i vorba de aparţinut, poate invers o fi.

Exact în momentul în care lumina reflectoarelor s-a îndreptat iar către noi, Pierre a dus o mână la decolteul meu şi m-a tras de bustieră, care s-a desfăcut. Mi-a trântit în corsaj câteva zeci de monede de aur, lăsând să cadă şi pe jos una sau două, de dragul efectului. Am rămas şocată şi cu o senzaţie de gheaţă pe şira spinării. Publicul a părut să nu ştie sigur dacă să-l aplaude sau să-l fluiere pe Pierre Castille. Reflectorul s-a întors iarăşi către scenă, unde fetele-şi făceau ieşirea triumfală în paşi de French cancan.

— Da-i drumul, am auzit o voce din umbră. Dacă nu vrei să rămâi fară câţiva dinţi…

Am văzut o siluetă apropiindu-se, luminată din spate. Dar n-aveam nevoie să-mi sară în ajutor un bărbat. Mi-am smuls şi singură corsajul din mâna lui Pierre şi m-am dat înapoi până m-am ciocnit de Will Foret, care m-a luat cu o mână caldă pe după talie, ca să mă sprijine.

— Eşti în regulă?, m-a întrebat.

— Acuma da, i-am răspuns.

Răpăitul tobelor indica finalul numărului de la urmă. Will s-a întors către Pierre, care se rezemase la loc de perete, plin de aroganţă, ţi i-a spus:

— Nu suntem la vreun club de striptease, Pierre.

— N-am făcut nimic altceva decât s-o răsplătesc pe această frumoasă dansatoare în moneda curentă, i-a răspuns Pierre, ridicându-şi palmele desfăcute în semn de supunere.

— Ai apucat-o de rochie. Nu e voie aşa ceva.

— Nu ştiam să existe asemenea reguli, Will.

— Asta n-ai ştiut niciodată, Pierre.

Aplauzele au izbucnit din toate părţile şi toţi cei din jurul nostru s-au ridicat în picioare, ovaţionându-le pe fetele de pe scenă.

Pierre şi-a scuturat o mânecă, pe urmă şi pe cealaltă, şi-a îndreptat haina şi mi-a oferit braţul.

— E clar că s-a-ncheiat. Hai să mergem, Cassie.

Auzindu-mi rostit numele, Will s-a răsucit spre mine brusc şi a rămas cu gura căscată. N-aş fi putut spune dacă era impresionat sau dezamăgit.

— Cassie?!

Mi-am dat masca jos de pe ochi.

— Bună!, i-am spus, ducându-mi o mână la corsaj. Ce mai pot să zic?! înlocuire de ultima clipă.

— Bine, da' ... Da… eu am crezut că… am…, i s-a împleticit limba lui Will. Al naibii! C-arăţi incredibil!

— Putem să plecăm odată?, a zis Pierre, devenit brusc nerăbdător.

— Da, i-am spus, dar am văzut, în acelaşi timp, cum lui Will i se pleoşteau iarăşi umerii ca la licitaţia de la bal, când Pierre plusase câştigător. M-am întors către Pierre şi i-am spus: Poţi să pleci. Oricând vrei.

După care, am făcut un pas ostentativ către Will, ca să marchez fară echivoc faptul că-mi făceam alegerea.

— Pe tine, i-am şoptit ia ureche; Pe tine te-aleg.

M-am uitat la faţa lui Will, care s-a lăţit într-un zâmbet relaxat şi victorios. Ca să fie totul clar, m-a luat de mână şi mi-a strâns-o, într-un gest atât de intim, că mi s-a tăiat răsuflarea. Nu-şi lua ochii de la mine. Am tras concluzia că i se potrivea ipostaza de câştigător.

Pierre a început să râdă şi să scuture din cap, de parcă Will ar fi înţeles cu totul greşit un lucru important.

— Ce-i drept, băieţii simpatici termină ultimii, a zis Will, cu ochii nedezlipiţi de mine.

— Cine-a zis că s-a terminat?, i-a replicat Pierre.

După ce mi-a mai aruncat o privire lungă şi un zâmbet îngâmfat, Pierre Castille s-a făcut nevăzut în mulţime, garda lui de corp făcând eforturi mari să nu-l scape din ochi. M-am bucurat să-l văd plecat.

— Hai să plecăm naibii de-aici, a zis Will, trăgându-mă după el prin aglomeraţia din sală.

Când am trecut pe lângă masa la care stăteau Matilda şi Kit, amândouă şi-au scuturat brăţările către mine. Mi-am scuturat-o şi eu pe-a mea către ele. Pe urma, am zărit-o pe Angela care se-ndrepta tot în paşi de dans către scenă. Şi ea s-a întors şi şi-a scuturat brăţara către mine, făcând să-i sclipească amuletele în lumina reflectoarelor.

— Ia uite, a zis Will, are şi ea o brăţară la fel ca tine.

— Are.

În acel moment, m-am simţit apucată de mână. Era o femeie între două vârste, îndesată, care purta un tricou mărime uriaşă, pe care scria; „Totul se face mai bine la New Orleans”.

— De unde pot şi eu să-mi cumpăr o brăţară ca asta?, m-a întrebat ea sau, mai degrabă, mi-a cerut să-i spun.

Avea un accent de prin Noua Anglie: ori din Massachusetts, ori din Maine.

— Este cadou de la o prietenă, i-am spus, dar, până s-apuc eu să-mi trag mâna dintr-a ei, mi-a prins o amuletă între degetul mare şi arătător.

— Una de-asta chiar vreau şi eu neapărat!, mi-a şuierat ea printre dinţi.

— Nu se cumpără, i-am spus eu, eliberându-mi încheietura mâinii din strânsoare, apoi am adăugat: Se câştigă!

Will m-a scăpat de femeia băgăcioasă şi m-a trecut şi de pâlcul de spectatori care se formase la ieşire. Când am ajuns afară, în aerul tăios al nopţii de iarnă, şi-a scos paltonul şi mi l-a pus mie peste umerii dezgoliţi, după care m-a lipit cu spatele de vitrina de la „Trei Muze“, nemaiavând răbdare să aştepte cu sărutatul. Şi m-a sărutat, nu glumă! M-a sărutat apăsat, din tot sufletul, oprindu-se când şi când, parc-ar fi vrut să verifice că într-adevăr eu eram cea care-i stătea în faţă şi tremura din tot corpul în braţele iui. Nu-mi era frig. Mă trezeam doar la viaţă, de-asta mă scuturam toată, îmbrăţişată de Will. Una este să se uite la tine un bărbat pe care-l doreşti şi cu totul altceva unui pe care-l iubeşti. Dar… trebuia să-l întreb, cu toate că nu eram sigură pe de-a întregul că voiam s-aud răspunsul.

Will, dar… tu şi Tracina...?

— S-a terminat. Chiar de ceva timp. Acuma suntem tu şi eu, Cassie. De la bun început ar fi trebuit să fim numai tu şi eu.

Am aşteptat să treacă mai mulţi turişti, profitând ca să-mi inoculez mai bine această informaţie de oprit inima-n loc. Tu şi eu. După alţi câţiva paşi, Will m-a oprit din nou şi m-a lipit, de astă-dată de peretele de cărămidă roşie de la „Reţeaua pralinelor”, unde câţiva dintre cei care mai erau în tură ia miezul nopţii au căscat ochii mari. Will Foret şi Cassie Robichaud?! — probabil c-aşa se mirau. Sărutându-se?! Pe strada Francezilor?!

Mâinile lui Will, mirosul lui, gura lui, iubirea pe care mi se păruse de-atâtea ori c-o vedeam în ochii tui – toate căpătau acum o noimă. Îi

voiam, pe tot îl voiam. În mintea şi-n inima mea îl aveam de mult, iar acum şi corpul meu îl dorea. Când m-a oprit iar pe stradă şi mi-a luat capul între palmele lui calde, uitându-se ţinta în ochii mei după un răspuns la întrebarea lui nerostită, sunt sigură c-a perceput da-ul meu, chiar dacă nespus cu voce tare. De-acolo, practic am alergat restul de jumătate de stradă, cât mai aveam până la Cafe Rose, unde, când în sfârşit am ajuns, lui Will îi tremurau mâinile aşa de tare, că n-a reuşit să descuie uşa – de două ori a scăpat cheile pe jos.

Cum era posibil ca el să fie chiar mai nervos decât mine? Cum de eu nu eram nervoasă câtuşi de puţin?

Paşii. Mi-au trecut prin minte unul câte unul. Puteam să ma dăruiesc, în fine, acestui bărbat pe care-l respinsesem de când îl ştiam. Acuma, însă, mă simţeam destul de neînfricată, de îndrăzneaţă, de generoasă şi încrezătoare în mine ca să-l accept. Aveam încredere în Will, de unde şi curajul de a face faţă la orice mi-ar fi scos înainte viitorul nostru comun. Şi aşa ma rodea curiozitatea să aflu cum era la pat, cum am fi fost ca pereche. Un sentiment aparte lua naştere în sufletul meu, exuberanţa, promisiunea supremă a Pasului Nouă. Eram, eu şi Will, întruchiparea bucuriei în acţiune.

Am intrat în Cafe Rose mai mult împleticindu-ne, râzând şi sărutându-ne. Era să cădem, călcând peste propriii noştri pantofi, pe care ni i-am aruncat fiecare unde a nimerit, grăbiţi sa urcam scările cât mai repede. Will încerca frenetic să-mi desfacă mie corsajul de la spate, eu îl ajutam pe el să-şi dea jos tricoul, într-o cameră unde nimeni nu avea să se mai simtă vreodată însingurat.

Will era departe de-a fi amantul timid pe care mi-l imaginasem eu. Era sălbatic şi blând în acelaşi timp, iar eu am dat tot ce puteam ca să-i ţin isonul. L-am tras, l-am sărutat cu toată forţa mea, nelăsându-i nici un dubiu în legătură cu ceea ce-mi doream. Bărbatul ăsta era de-acum al meu, doar al meu.

Rămăsese în picioare deasupra mea, cu pieptul gol, etalându-şi braţele minunate şi pieptul. Şi-a smuls cureaua, după care şi-a zvârlit blugii şi chiloţii în cealaltă parte a camerei.

— Căcat!, a bombănit mai mult pentru el, când şi-a dat seama că uitase

ceva şi s-a repezit după blugii pe care şi-i aruncase cu câteva clipe înainte, scuturându-i ca să-i cadă în mână portofelul, din care tot cu gesturi sălbatice a smuls un prezervativ.

Nu cred că vreun bărbat şi-a tras vreodată cauciucul mai repede pe mădular, mă gândeam, văzându-l cum şi l-a pus. Pe urmă, s-a întors la saltea, s-a lăsat în genunchi şi mi-a desfăcut picioarele. Ochii lui m-au măsurat cât eram de lungă. Scutura din cap de parcă nu şi-ar fi închipuit că momentul acela putea fi mai fară cusur. Pe urmă, s-a aplecat peste mine, potopindu-mă cu sărutări, mai întâi uşoare, apoi din ce în ce mai ferme, pornind pe un drum dureros de luuung şi de leeent, de la gât în jos, trecând peste claviculă, şi zăbovind la sâni. Nu mă puteam abţine să gâlgâi de râs, pe măsură ce cobora centimetru cu centimetru pe corpul meu, gâdilându-mi pielea cu bărbia lui nerasă. Ici şi colo se oprea, îşi ridica ochii către faţa mea, căutându-mi privirea şi obligându-mă să mă rog de el să continue. Sunt pe punctul de a face sex cu Will Foret, şeful meu, prietenul meu, bărbatul meu.

Când s-a lăsat să alunece în mine, mi-am arcuit şalele şi mi s-a tăiat respiraţia. Cum se numeşte când tânjeşti după cineva şi, totuşi, acel cineva e chiar lângă tine şi-ţi oferă exact ceea ce-ţi doreai? Cum se numeşte ceva ce-ţi stârneşte sufletul, capul şi trupul concomitent? Cu alţi bărbaţi, fusesem prezentă pe deplin trupeşte, dar sufletul nu-mi fusese niciodată pe de-a întregul treaz. Cu Will, fiecare bucăţică din mine era trează şi vie sub el. Capul meu spunea da, corpul meu – acum, iar sufletul stătea să-mi dea pe-afară de minunea întregii poveşti. Aşa e când iubeşti? Da, m-am gândit, asta înseamnă iubirea.

Realizam abia acum: Will al meu, tânărul meu cel bătrân – el era iubirea mea.

— Eşti atât de frumoasă aşa cum eşti!, mi-a şoptit el, cu un vag nod în gât, de care i se-mpleticeau vorbele.

— Ah, Will! — nu reuşeam nici eu să spun altceva.

îmi venea greu să cred că aşa ceva era posibil, acest sentiment de extaz. Mă zvârcoleam sub el, înnebunită de dorinţă. Voiam să-mi dau drumul odată, nu mă mai puteam abţine, dar voiam să mă şi opresc, să-mi îngheţ înăuntrul meu această senzaţie de bucurie lichidă.

— Am vrut să fac asta cu tine din prima zi în care ne-am întâlnit, mi-a spus el.

A început să mă sărute pe faţă. Mişcările lui lente şi profunde, înainte şi-napoi, se-ngemănau cu o mie de abandonuri de-ale mele. Îşi proptise coatele de-o parte şi de alta a capului meu şi-mi netezea delicat părul pe spate, nedezlipindu-şi ochii de pe faţa mea. Ei, şi-atunci i-a venit cu-adevărat pofta de ceea ce deocamdată numai gustase. Am văzut asta în expresia de pe chipul lui. Dintr-o singură mişcare, s-a răsturnat el pe spate, cu mine deasupra.

Mi-am proptit mâinile pe umerii lui zdraveni şi mi-am potrivit mişcările şoldurilor după zvâcnetele vintrelor lui. Simţea şi el, eram sigură, o plăcere mai profundă şi mai vastă decât orice trăise pân-atunci. Când fericirea i-a ţâşnit şi mai-mai să mă străpungă, n-am putut face altceva decât să-i vin în întâmpinare cu şi mai multă ardoare. Când mi-am dat drumul, m-a strigat pe nume, şi-a arcuit pieptul şi m-a umplut, făcându-şi trupul atât de armonios una cu-al meu.

După aceea, mi-am pus capul pe pieptul lui. De la frigul de-afară combinat cu respiraţiile noastre sacadate şi cu eforturile pe care le făceam, ferestrele se aburiseră. N-am apucat să-mi reglez iarăşi respiraţia şi gura lui a găsit-o pe-a mea într-un sărut prelungit. Abia pe urmă a căzut înapoi pe spate şi a închis ochii. Amândoi ne rătăciserăm într-o stare de seninătate liniştită.

— Mă tem că n-o s-ajungi la timp la serviciu mâine dimineaţă, a comentat el ceva mai târziu. Dar cred că n-o să-ţi fac mari probleme din cauza asta.

Am râs, cu capul, tot aşa, lăsat pe pieptul lui şi ascultând cum îi bătea inima. M-a luat în braţe şi m-a tras către el, sărutându-mă pe creştetul capului.

— Chiar te-ai gândit la ce facem acum chiar din prima zi în care ne-am întâlnit?, l-am întrebat.

— Chiar da. Şi cam la nimic altceva de-atunci, Cassie.

Dar eu aveam o mare îndoială şi trebuia neapărat să aflu.

— Bine, dar de ce v-aţi despărţit, tu şi Tracina? — ceea ce ar fi explicat faptul că Tracina era mai tot timpul botoasă şi că lipsise de multe ori în

ultimele câteva săptămâni.

Will şi-a închis ochii, ca omul care ştie că trebuie să dea nişte veşti de care el, unul, ar fi preferat să uite.

— Acum câteva săptămâni, mi-au ajuns la ureche vorbele schimbate între ea şi procurorul ăla de la licitaţie. Dar eu şi ea o terminaserăm de mai mult de-atât. Mi-a oferit o scuză, nimic altceva.

— Crezi că te-nşela?

— Ea, cică nu. Dar nici că-mi pasă – ori că da, ori că nu. Gata, nu mai contează. S-a terminat.

— Ce-o să zică dacă şi când o afla despre noi doi?

— O să zică: „Ţi-am spus eu!“ A ştiut ea dintotdeauna că eu eram puţintel îndrăgostit de tine.

Puţintel îndrăgostit de mine?! Probabil c-a simţit surprinderea mea, fiindcă a ţinut să adauge:

— Da, da, exact cum ai auzit, a zis, gâdilându-mi coastele. Ce, te sperie? C-am zis aşa ceva?

— C-ai zis „puţintel îndrăgostit”, şi nu „foarte îndrăgostit”. Aia chiar că m-ar speria.

— Ştiu şi eu…, a început să zică, dar eu i-am pus o palmă peste gura delicioasă:

— Să nu cumva să…, am zis şi m-am proptit într-un cot, uitându-mă de-acum eu de sus în jos la faţa lui atât de arătoasă şi de gânditoare în acel moment.

Mi-a dat mâna la o parte şi mi-a sărutat-o şi pe ea.

— Eşti altfel decât îmi imaginasem eu c-ai fi, nu ştiu dacă mă-nţelegi, a zis, privindu-mă insistent.

— Cum adică… la pat?

— Nu, nu de sex vorbesc, nu neapărat de sex. Zic aşa, de tine. Pari să fii mai… adunată. Mai încrezătoare, nici nu ştiu cum să spun. Adicăăă… întotdeauna te-am văzut aşa, dar nu mi-a trecut prin minte c-ai fi aşa, până mai de curând. În ultima vreme, parcă eşti mai mult, aşa… mai mult ca tine.

I-am zâmbit cât m-am priceput eu de cald, fiindcă tocmai primisem cel mai frumos compliment care mi se făcuse vreodată.

— Ştii ce? Cred că ai dreptate. Că-i adevărat că-n ultima vreme sunt mai mult eu decât pân-acum, i-am spus, aplecându-mă peste el, ca să mai primesc un sărut.

N-a mai trecut mult şi-am adormit amândoi pe muzica saxofonistului care concerta după orele de program în pragul uşii de la Cafe Rose, cu pălăria răsturnată cu căuşul în sus ta picioare, exprimându-şi singurătatea prin muzica, în timp ce a mea se risipea în bezna nopţii de iarnă.

N-O SĂ ŞTIU NICIODATĂ cum l-am lăsat pe Will dormind. Probabil că m-am gândit că oricum îl revedeam peste câteva ceasuri, după ce dădeam o fugă pân-acasă, hrăneam pisica, făceam un duş, îmi puneam o pereche şmecheră de blugi şi o bluză sexy şi mă-ntorceam să deschid restaurantul.

Cum-necum, n-am întârziat. Ba chiar, am ajuns mai devreme, destul de devreme cât să apuc să pregătesc cafeaua înainte ca primul client pe ziua respectivă să ne calce pragul.

— Şi să calce peste numărul din Times-Picayune, în loc să facă şi el un gest politicos şi să mi-l aducă din faţa uşii de la intrare. Dar nu m-am supărat. Nimic nu mă putea face să mă-ntristez în acea zi, mi-am spus în sinea mea, nici ploaia, nici faptul că fetele-mi lăsaseră un întreg balamuc la etaj, de care cine, dacă nu eu, ar fi putut avea grijă să dispară? La urma urmei, contribuiserăm şi noi la balamucul respectiv, Will şi eu, nu-i aşa? Will şi eu. Eu şi Will. Exista vreun eventual noi în perspectivă? Cel puţin, eu aşa speram. Ba nu, Cassie, e prea devreme să te gândeşti la lucruri de-astea. Mai aveam de recuperat amuleta şi mai aveam să-i spun Matildei ce hotărâsem. Optam pentru o relaţie cu un bărbat pe care-l iubeam, nu pentru S.E.C.R.E.T. Şi le eram atât de recunoscătoare femeilor din grup, atât de covârşitor de recunoscătoare, că decizia mi se prezenta ca fiind aşa de uşor de făcut. Cassie Robichaud era de-acum pe de-a întregul emancipată.

Recunoşteam că, fie şi parţial, avea să-mi lipsească toată nebunia. Şi-mi plăcea senzaţia de solidaritate feminină pe care mi-o dădeau femeile de la S.E.C.R.E.T., femei ca Matilda, şi Angela, şi Kit. Nu puteam decât să-mi imaginez cum ar fi fost s-ajut şi eu la îndeplinirea fanteziilor unei alte femei, să dau mai departe ceea ce şi eu învăţasem. Dar îmi doream o viaţă

alături de Will. Ştiam, în sinea mea, că avea să fie ceva satisfăcător, iubitor şi amuzant. Îmi demonstrase deja că sexul cu el era tot ce-mi trebuia, ce-mi doream sau ce-mi închipuisem vreodată. Şi eram gata să fac şi eu pentru el acelaşi lucru.

Nimic nu mă putea face să mă-ntristez în ziua aceea. Nimic, până am văzut-o pe Tracina, trăgându-şi picioarele după ea prin faţa blocului de vizavi, aşteptând să treacă un camion cu sucuri şi pe urmă traversând agale strada Francezilor, cu braţele adunate strâns în jurul corpului, ca să se apere de frig. M-a cuprins un acces de vinovăţie, cu toate că eram convinsă că nu greşisem cu nimic. Se despărţiseră. Nu eram prietene, eu şi ea. Nu-i datoram nimic. Şi totuşi, m-am refugiat în partea din spate a restaurantului şi mi-am făcut de lucru la preparatul sandviciurilor. Mi s-au întors maţele pe dos când am auzit clopoţelul de la uşa, care-i anunţa sosirea. Le-a spus bună-ziua câtorva clienţi de-ai casei. Oare de ce venise atât de devreme? Am aruncat rapid pe masa vreo zece felii de pâine, ca şi cum aş fi dat cărţile.

— Bună, mi-a spus ea, la care mie mi-a venit să mă sui pe pereţi.

—A!

— Ho, Cassie, stai uşor! N-am vrut să te sperii.

— Nu-i nimic, am zis eu, râzând cam nervos. Nu ştiu ce am de mă sperii aşa uşor.

M-a întrebat cum fusese la spectacol. Auzise chiar şi ea că dansasem până la urmă.

— M-am făcut de tot râsul, i-am spus, dând şi eu din umeri, ce era să fac?

— Eu parc-am auzit altceva.

Ceva tot ştia. O simţeam după tonul vocii. Eu şi Will plecaserăm de la „Nilul Albastru” ţinându-ne de mână.

— Mă bucur că s-a terminat, nimic altceva, i-am spus, întinzând maioneză pe feliile de pâine şi evitând să mă uit la ea.

— Will a venit?

— Ăăă… cred că da.

— N-a venit acasă azi-noapte, a zis Tracina, strângându-şi haina mai bine-n jurul ei.

Mie mi-a venit să urlu. *Cum adică n-a venit „acasă”?! Doar v-aţi despărţit. Iar el doarme la etaj de două săptămâni! C-aşa mi-a spus.*

— L-ai văzut cumva plecând azi-noapte?

— Nu l-am văzut plecând. Ă-ă – n-am putut să n-o mint.

— Te-ai dus şi tu cu celelalte fete la Maison după revistă?

— Nu, m-am dus direct acasă.

— Ei, probabil că de-aia nu te-am văzut acolo.

Mi-a îngheţat sângele-n vine. Era clar că Tracina ştia ceva. M-a cuprins panica. Ce urma, să-mi scoată ochii, dinţii, ce? Doamne, Dumnezeule, unde era Will?

— Will zicea că nu te-ai simţit prea bine ieri. Acuma ţi-ai revenit?, am întrebat-o.

— Mi-am revenit. Dimineţile e cel mai rău. Uite şi tu ce piele am, a zis ea, la care eu m-am uitat atent, deşi n-aveam nici un chef, şi am recunoscut că avea pielea de-o nuanţă pământie şi ochii cam înfundaţi în orbite. Da’ doctorul zice că greţurile astea de dimineaţă or să treacă destul de curând, imediat ce trec în trimestrul al doilea.

Trimestrul al do… Ce p…?!

— Ce vrei să spui, că eşti…?

— Gravidă? Ei bine, da, Cassie. Chiar sunt gravidă. Numai c-am vrut să fiu sigură, pentru c-am trecut şi-al'dată prin experienţa asta şi pe urmă am rămas cu buza umflată. N-am vrut să spun nimic până nu ştiam sigur. Iar acum… ştiu sigur.

Şi Tracina şi-a dus o mână la burtă care, dacă mă uitam la ea mai atent, parcă într-adevăr se prezenta vag umflată.

— Şi… Will ştie? — la care privirile ei s-au încrucişat cu ale mele.

— Acuma ştie. L-am sunat eu şi i-am spus. De vreun ceas. A venit într-un suflet pân-acolo.

Probabil că-l sunase imediat după ce plecasem eu să mă schimb acasă.

— Ce-a zis?

— A fost atât de fericit că… mai avea puţin şi plângea. Îţi vine să crezi aşa ceva?, s-a mirat ea, cu lacrimile stând să i se reverse din ochi.

Îmi venea să cred că o asemenea veste i-ar fi putut smulge lacrimi lui Will. Asta, da. Ba chiar şi mie mi se pusese un nod în gât, atunci şi acolo.

— Ştiu că-i foarte brusc totul. Dar azi-dimineaţă, după ce i-am spus, m-a şi cerut de nevastă. E-aşa un om bun, Cassie. Şi ştii cât de mult îl iubeşte pe fratele meu. Vrea să-i dea un exemplu demn de urmat, cică.

Mie mi se-nvârtea capul deja. Cum era posibil să se-ntâmple aşa ceva?! Eu îl alesesem pe el şi el mă alesese pe mine.

Am dat să spun ceva, dar nu mi-a ieşit pe gură decât atât:

— Nu ştiu ce să spun.

Tracina s-a uitat lung la mine şi a părut a se relaxa din tot corpul, acum că dăduse cărţile astea pe faţă.

— Spune şi tu felicitări, Cassie. E suficient şi-atât.

— Felicitări, am zis şi m-am apropiat de ea s-o iau în braţe, oricât de stingheră m-aş fi simţit.

Nu prea puteam să respir şi, fiindcă tot am auzit clopoţelul de la intrare, am profitat de ocazie, m-am scuzat şi am ieşit în sala de mese. Numai că nu era vreun client, ci era Will, cu o expresie de hăituială pe faţă, cum nu-l mai văzusem niciodată.

— Cassie!

— Trebuie să plec, i-am spus. Tracina e-n bucătărie.

— Cassie, aşteaptă! N-am ştiut! Ce pot să fac? Ce pot să spun? — la care m-am întors şi l-am înfruntat:

— Nimic, Will. Ai făcut o alegere. Nu mai e nimic de făcut.

Îmi curgeau lacrimile şuvoi pe obraji. Will a întins o mână să mi le şteargă, dar eu m-am ferit de mâna lui.

— Te rog mult, Cassie, rămâi!, s-a rugat de mine, în şoaptă.

Mi-am smuls paltonul de pe cuier şi mi l-am pus din mers, lăsând uşa deschisă când am ieşit de la Cafe Rose. Pe măsură ce mergeam pe strada Francezilor spre sud, ploaia rece se tot subţia. Mersul mi s-a transformat în alergare la intersecţia cu Decatur. Parcă m-aş fi plimbat prin Cartierul Francez, ca să văd cum se trezea, uşor-uşor, să ia parte la festivităţile acelei zile. Pe Canal, nebunia de Mardi Gras era deja în toi şi am trecut prin mulţime într-o viteză nelalocul ei. Trebuia să ies cumva de-acolo. La Magazine, m-am oprit şi m-am proptit cu mâinile-n genunchi, încercând să-mi recapăt suflul, şi mi-am dat seama că mai aveam încă pe mine şorţul de chelneriţă. Dar nu-mi pasa. Îmi străfulgerau prin minte imagini cu mine

şi Will, cu trupurile îngemănate. Sărutările lui, pieptul care i se-ncorda sub mine, felul în care-mi lua capul între mâini. Mi-am luat şi eu faţa între mâini, fiindcă hohotele de plâns îşi croiau deja drumul către suprafaţă. De Will al meu, de viitorul meu se-alesese praful. Dintr-o singură mişcare. Am lăsat să treacă un autobuz plin, pe urmă încă unul. Am hotărât s-o iau pe jos până la Bulevardul Trei, ca să pot plânge-n voie, fără să-mi pese cine mă vedea – cohorte de turişti se luptau să-şi asigure un loc de unde să vadă cât mai bine, pe traseul paradei.

Ah, Will! De iubit, îl iubeam, dar de făcut – nu mai era nimic de făcut. Doar nu era să fiu eu femeia care lua un tată de lângă copilul lui. O singură noapte perfectă, de atât avuseserăm parte, iar acum trebuia să-i dau drumul. Învăţasem de la ceilalţi bărbaţi să fac ce făceam cu ei, după care să le dau drumul. Oare puteam să fac la fel şi cu Will? Trebuia să-ncerc, măcar.

Traversând Şoseaua Pontchartrain pe dedesubt, am început să-mi simt corpul ceva mai relaxat, fiindcă şi mulţimea turiştilor se rărise. Mirosul de umed şi rece al Cartierului Francez lăsa locul, unde ajunsesem, unui parfum de iederi înflorite, care îmbrăcau casele din partea de jos a Districtului Grădinilor. Ploaia se oprise şi trotuarele din ce în ce mai late parcă-mi dădeau şi mie mai mult spaţiu vital.

Luând-o pe Bulevardul Trei, mi-am amintit de cum venisem prima dată în prospectări pe-acea stradă luxoasa şi cum de-atâtea ori în ziua aceea mă poticnisem în loc de frică. Iar acum, ajunsesem iarăşi acolo, udă leoarcă şi cu inima zdrobită. Mai demult, îmi era frică de lume până peste poate. Acum, însă, deşi suferеam atât de tare, frica mă părăsise şi lăsase în loc un simţ al propriei mele persoane mai autentic şi mai real ca niciodată. Eram cu picioarele bine înfipte în pământ. Aveam sufletul greu, dar faptul că urma să supravieţuiesc acestei încercări avea să mă facă şi mai puternică. Ştiam ce voiam. Ştiam ce aveam de făcut.

Danica mi-a deschis poarta de la intrare. Am traversat curtea lungind pasul, mirându-mă de cum venea primăvara la New Orleans în februarie. Nici n-am apucat să bat la uşa mare şi roşie, că Matilda mi-a şi deschis-o, întâmpinându-mă cu un zâmbet larg.

— Cassie. Ai venit să-ţi primeşti amuleta finală?

— Exact.
— Şi, deci, ai luat o hotărâre?
— Am luat.
— Îţi iei rămas-bun de la noi, sau alegi să rămâi alături de S.E.C.R.E.T.?
Înainte de toate, am trecut pragul casei de oaspeţi şi i-am întins Danicăi paltonul ud.
— Aleg să rămân alături de S.E.C.R.E.T.
Matilda a bătut din palme, după care mi le-a pus pe amândoi obrajii.
— Păi… mai întâi să-ţi ştergem lacrimile, Cassie. Pe urmă, le dăm telefoane membrelor Comitetului. Danica, pune şi tu de nişte cafea. O să fie o întâlnire de lungă durată, a zis ea, închizând uşor, în urma ei şi-a mea, uşa cea mare şi roşie.